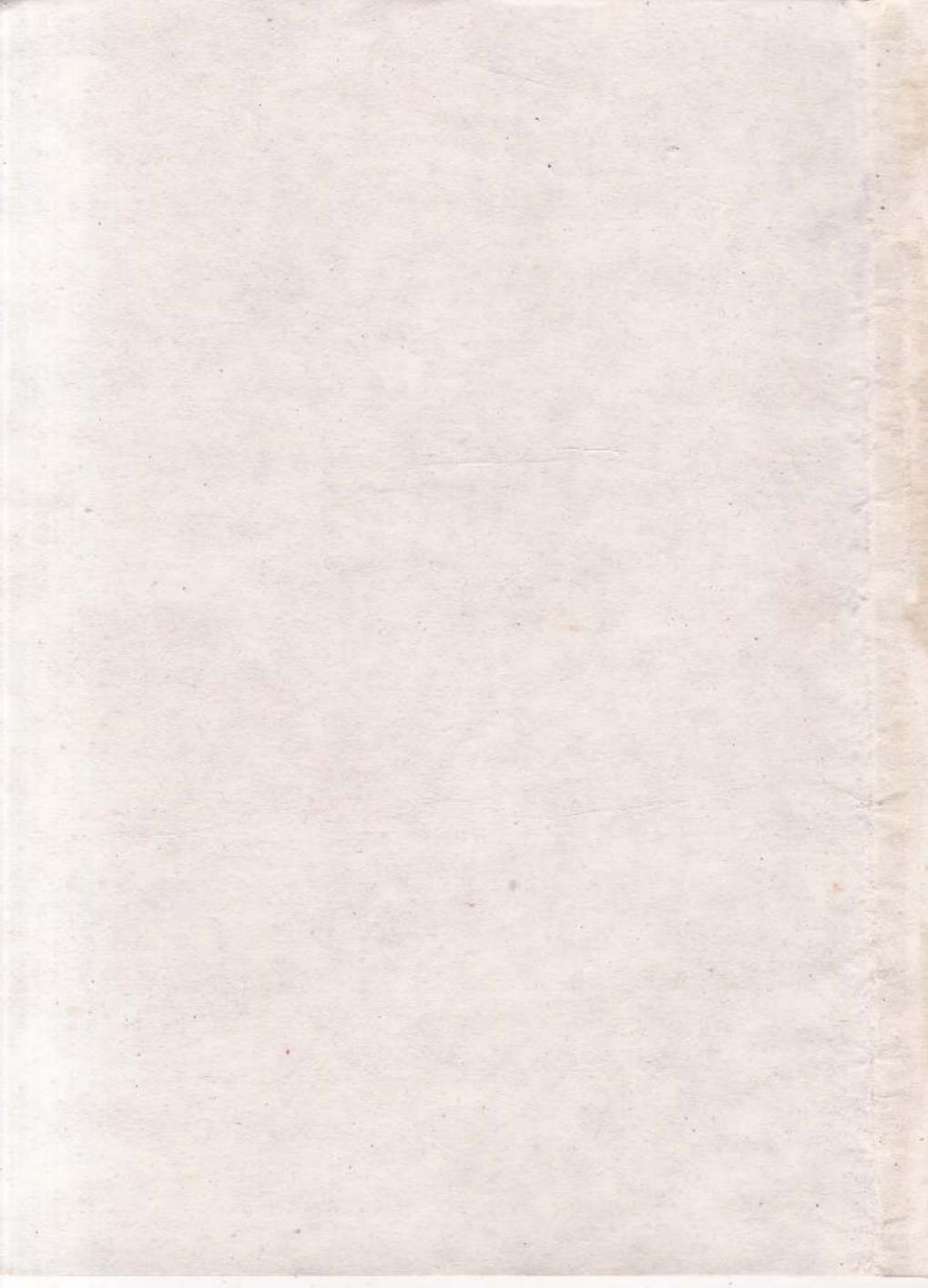

செந்தமிழ்க்
கவன்சியம்

இலக்கியகலாந்தி, பண்டுதமணி ஸி. கணபதிப்பிள்ளை

செந்துமிழ்க் களுற்சியம்

ஆக்கியோன் :

இலக்கிய கலாநிதி
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

முதலாம் பதிப்பு ... 1987

சிரதிகள் ... 2000

விலை: ரூபா 30-00

ஆக்கியோன் :

இலக்கிய கலாநிதி
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.

வெளியீடு :

பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை.

பதிப்புரிமை :

திரு. சி. சதாசிவத்துக்கு உரியது.

அச்சுப் பதிவு:

திருமகள் அழுத்தகம்,
சுன்னுகம்.

அவரது
தன.
செந்த
இந்நாள்

பல
களில்
முதலிய
தயாரிக்

செ
கட்டுறை
கென்றே
அடங்கி

முத
நுதலிய
பரமேசு
பேசுவது
என்பது
13 - 5 -
அந்தப்
(தமிழ்ச்

ந
“தமிழ்
பண்டிய
பெருப்
இற்கை
பெருப்

த
இன்ப
தொட
இக் க

வெளியீட்டுரை

பண்டிதர் ஜயா அவர்கள் ஜீவந்தராக இருக்கும்போதே அவரது எழுத்துக்கள் இருபத்திரண்டு நால்களாக வெளிவந்தன. இருபத்துமூன்றுவது நாலாக வெளிவருகின்றது ‘செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்’ என்னும் தலைப்பைத் தாங்கிய இந்நால்.

பண்டிதர் ஜயா அவர்களது கட்டுரைகளை இரு பிரிவுகளில் அடக்கலாம். பத்திரிகைகள், மலர்கள், சஞ்சிகைகள் முதலியவற்றுக்கு எழுதியவை ஒரு பகுதி; பேச்சுக்கெனத் தயாரிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் இன்னேரு பகுதியாகும்.

செந்தமிழ்க் களஞ்சியம் என்னும் இந்நாலில் இருபத்தேழு கட்டுரைகள் உள்ளன. இத் தொகுப்பில் பத்திரிகைக் கெண்டே எழுதிய கட்டுரைகளும் பேச்சுக் கட்டுரைகளும் அடங்கியுள்ளன.

முதலாவது கட்டுரை ‘‘தமிழ் நுதலியது களவு, களவியல் நுதலியது தமிழ்’’ என்பதாகும். 1951இல் யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவரக் கல்லூரியில் இடம்பெற்ற தமிழ் விழாவில் பேசுவதற்கெனப் பண்டிதர் ஜயா தயாரித்த கட்டுரை இது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப் பேச்சுக் கட்டுரை 13 - 5 - 1951இல் தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அந்தப் பத்திரிகையின் அன்றைய ஆசிரியத் தலையங்கம் (தமிழ்ச்சாறு — ஒருபகுதி) பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

தமிழ்ச்சாறு

நக்கீரதேவர் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு “தமிழ்” என்னும் பொருள் பற்றித் தமிழறிஞர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமிழ்ப் பெருமக்களுக்கு அளித்துள்ள கட்டுரை விருந்தை இற்றைப் பிரசரத்தில் பிறதோரிடத்தில் “தினகரன்” பெருமகிழ்வுடன் தாங்கி வெளிவருகின்றன.

தமிழ் நுதலிய பொருளான அறம் பொருள் இன்பம் வீடு, அரும்பு மலர் காய் கணி போலத் தொடர்புபட்டிருப்பதை நன்கு விளக்கிக் காட்டுவது இக் கட்டுரை.

சமன பெளத்த காலந் தொடங்கிப் பொருள் இன் பங்கள் பிழையான கருத்தில் உபயோகிக்கப்படுவதைத் தடுப்பது இவ்வெழுத்து.

திருவள்ளுவரின் காமத்துப்பாலும், திருக்கோவை யும் சத்தியகாமத்தை உணர்த்துவன் என்பதை, உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் இதில் உணர்த்துகின்றார் பண்டிதமணி.

இப்பொழுதைய தமிழகத்துக்கு இது அத்தியாவசிய மானது என்பதை அறிந்தே பண்டிதமணி அவர்கள் இப் பேசுக்க கட்டுரையைச் சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் ஆதரவில் நடந்த தமிழ்த் திருவிழாவில் நிகழ்த்த எண்ணியிருந்தார்.

விழாவில் தமிழ்ச்சாரெடுக்கவும் முயன்றார்.

ஆறு மாறும்வந் தெதிரந்த வாமெனக்
சாறும் வேள்வியுந் தலை யங்குமே.

என்று அன்றே கம்பர்பிரான் சொல்லியிருக்கும்போது, இன்று முப்பத்தினாயிரம் ரூபா செலவில் நடந்த வேள்வில் தமிழ்ச்சாறு தலையோங்குவதெப்படி?

சொல்லடுக்குக் கண்டு பொருளாறியாது மயங்கிய மறுமலர்ச்சி அவைத் தலைவர் சாறினார்.

பண்டிதமணியின் பேச்சிற்கு நிமிடங்கள் கணக்கிடப் பட்டன. அவ்வளவுந்தான்.

“கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்” என்ற சட மாயாவாதத்தோடு பொருந்திய உள்ளத்தினருக்கு, “தமிழ் நுதவியது களவு” என்பது எதற்கு?

“நீ எங்கே இருந்து வருகிறோய்?” என்று தொட்டில் குழந்தையை விழுவுகிறது; “நீ எங்கே போகிறோய்?” என்று மயானம் பிரேதத்தைக் கேட்கின்றது. “இவ் விரண்டையும் பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை” என்கிறது மறுமலர்ச்சி.

மோதகத்துள் பருப்பு வைப்பதற்குப் பதிலாக வைக்கோல் வைக்க முனிவோர் பிறரை வெற்றிகண்டு விட்டதாக என்னுகிறார்கள். அது அவர்கள் என்னம்.

பண்டிதமணியின் உண்மைத் தமிழ்ச்சாறு வேள் வியில் தலையெடுக்காது நிறுத்தப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் தமிழுலகில் தலையெடுக்காது ஏவராலும் நிறுத்தமுடியாது.
— தினகரன் ஆசிரியத் தலையங்கம் 13-5-1951

அப்பொழுது சின்னஞ் சிறிச்களாக இருந்த எங்களுக்குப் பண்டிதர் ஜியாவின் குறித்த பேச்சுக் கட்டுரையை நூல் வடிவில் வெளிவரச் செய்யவேண்டும் என்ற ஓர் ஆவல் இருந்தது. எங்கள் ஆவலீப் பண்டிதர் ஜியா அவர்களிடம் தெரிவித்தபோது அவர்களும் தலையசைத்து ஆமோதித் தார்கள். அந்த ஆவலின் விளைவாக இந்நாலில் அக்கட்டுரை முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் கழித்து முதலாம் இடத்தைப் பெறுகின்றது.

இந்த இருபத்தேழு கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவை தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தவை. ஸ்ரீரகேசரி, ஸமநாடு, ஸ்ரீலங்கா பத்திரிகைகளிலும், மலர்களிலும் சில கட்டுரைகள் அவ்வப்போது வெளிவந்தன. பண்டிதர் ஜியா அவர்களது இலக்கிய நோக்கினைக் கூர்மையாக ஆராய் விரும்புவார்களுக்கு இந்நால் பெரிதும் பயன்படலாம் என்பது எமது நம்பிக்கை.

இந்நாலை வாசிக்கவிருக்கும் வாசகநேயர்களுக்கு வாய்ப் பாகக் கட்டுரைகளின் முக்கிய அம்சங்கள், திறவுகோல் என்ற பகுதியில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

கட்டுரைகள் வெளிவந்த காலங்களை அறிதற்கு ஆய்வாளர்கள் பெரிதும் விரும்புவார்கள் என்பதை மனதிற் கொண்டு காலக்கிரம வரிசை நூலின் இறுதிப் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பண்டிதர் ஜியா அவர்களது உரிமையாளரும், அன்புப் பேரருமான திரு. சி. சதாசிவம் அவர்கள் இந்நால் வெளி யீட்டுக்கு மிகவும் ஆதரவாகவும் உதவியாகவும் இருந்தார்கள். பண்டிதர் ஜியா அவர்களது எழுத்துக்களைப் பதிப்பிக்கும்

விஷயங்களில் முன்னரும் பேராதரவு நல்கினார்கள். தொடர்ந்தும் இதுபோன்ற முயற்சிகளுக்கு அவரது பூரண ஆதரவு இருக்கும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம் அவர்களும் பண்டிதர் க. உமாமகேசவரன் அவர்களும் நூலை அச்சிடும் விஷயங்களில் மிகவும் உதவியாக இருந்தார்கள். பண்டிதர் ஜியா அவர்களிடம் பக்திகொண்ட இவர்கள் இருவரும் என்றும் நன்றிக்கு உரியவர்கள்.

அச்சகத்தாரின் அச்சுப் பிரதிகளைக் கையெழுத்துப் பிரதியுடன் ஒப்பு நோக்கி வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்து உதவி யவர் இளைப்பாறிய தபால் அதிபர் உரும்பராய் திரு. மு. வைத்தியலிங்கம் அவர்கள். பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபைக்கு ஊன்றுகோலாயுதவி வருபவர்கள் அவர்கள்.

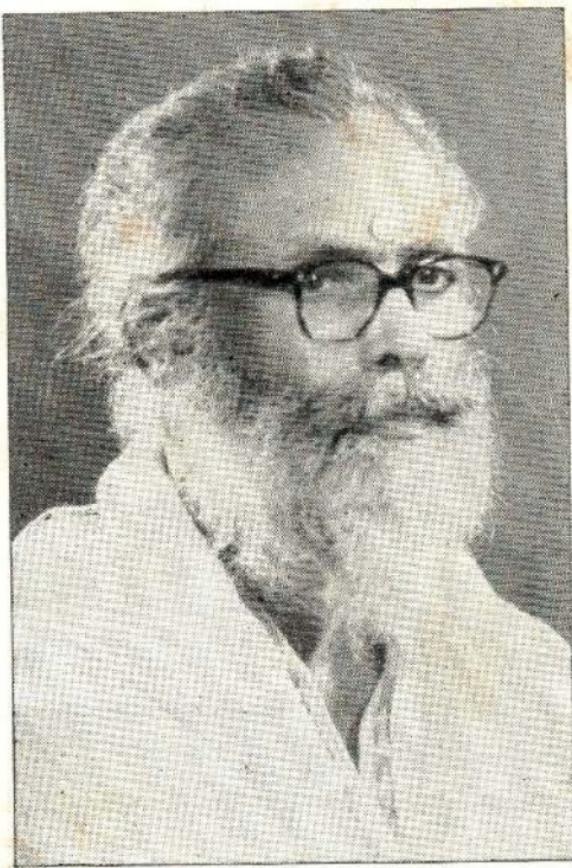
அச்சக உலகில் மெச்ச புகழ் பெற்றவர்கள் சன்னுகம் திருமகள் அழுத்தகத்தினர். குறித்த ஸ்தாபனத்தினர் பண்டிதர் ஜியா அவர்களது எழுத்துக்கள் யாவும் நூல் வடிவம் பெறவேண்டுமென்ற விருப்பம் நிறைய உள்ளவர்கள். அதற்காக மனம் இசைந்து உழைப்பவர்கள். அவர்களது உழைப்பின் வெளிப்பாட்டினை இந்நூல் மூலம் அன்பர்கள் அறிந்துகொள்ளலாம். அச்சமைப்பு முதல்வர் திரு. செ. சின்னத்துரை அவர்களது சேவை நன்றி கூறுதலில் அமையாது.

பண்டிதர் ஜியா சார்பில் அவரது நூல்களைக் கடந்த காலங்களில் வெளியிட்டபோது அவர்களது உளம் நிறைந்த ஆசி நேரடியாக எமக்குக் கிடைத்தது. தாம் இல்லாத காலங்களிலும் தம் காரியங்கள் இங்கு தொடர்ந்து நடை பெறும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு இருந்தது. பண்டிதர் ஜியா அவர்கள் தேவர் உலகில் இருந்து இப்பொழுது ஆசி வழங்குவார்கள்.

உரும்பராய் மேற்கு,
உரும்பராய்.

15-7-1987

அ. பஞ்சாட்சாம்
காரியத்திலே
பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை

இலக்கிய கலாநிதி
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

பொருளாடக்கம்

	பக்கம்
வெளியீட்டுரை	iii
செந்தமிழ்க் களஞ்சியம் — திறவுகோல்	ix
1. தமிழ் நுதலியது களவு, களவியல் நுதலியது தமிழ்	1
2. சேமநிதி	19
3. தர்மத்தின் நுண் உண்மைகளை உணர்த்தும் தவக்கைதகள்	22
4. கம்பனல், கலை செய்யப்பட்டுள்ள “புணரின்” என்ற அமிர்தத்துளி	27
5. இணங்கினர் அறிவிலர் எனினும் கணங்கொள்கை நுழும்மனேர் கடன்மை	32
6. திருவருள் கைவந்த அடியார்கள் வரலாறு உரைக்கும் புராணமே சிவகதை	37
7. தர்மத்தின் தத்துவத்தை உணர்ந்த எமதூதுவன்	40
8. சிதையின் உதயம்	46
9. இலக்கிய உலகில் ஒப்புமைக் கூட்டம்	53
10. பழந்தமிழர் வாழ்க்கையும் தமிழும்	60
11. நாரதர்	65
12. கவலையின்றி வாழ இவ்வுலகில் ஒரேவழி தவம்	70
13. இலங்கையில் பிறந்த சிதையை, ஸ்ரீராமன் திருமணம் செய்தான்	74
14. எமது சொந்த அநுபவம்	79
15. பண்ணிசையும் இராகமும்	85

16.	டாக்டர் உ. வே. சா. ஐயர் அவர்களில் ஏன் இந்தத் துவேஷம்	91
17.	பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணி சிவகசிந்தாமணி	99
18.	சிவகசிந்தாமணியை விழுங்கிவிட்டது கம்பநாடன் கவிதை	107
19.	அலடினில் வராத மந்திரவாதி ...	113
20.	அன்பொடு புணர்ந்த காமக் கூட்டம்	120
21.	புலமை	125
22.	இலக்கியம்	132
23.	உண்மைக் கல்வி	144
24.	ஞானப்பிரகாச முனிவர்	151
25.	1868ஆம் ஆண்டில் தமக்கு இணையில்லாத நாவலர்	154
26.	இலக்கணக் கொட்டர் முருகேச பண்டிதர்	161
27.	திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரும் அவர்தம் ஆசிரியரும்	164
	செந்தயிழ்க் களஞ்சியம் கட்டுரைகளின் காலக்கிரம வரிசை	i

சௌந்தமிழ்க் களஞ்சியம்

திறவுகோல்

1. தமிழ் நுதலியது களவு :

தமிழ் இரண்டு வகை. அகத்தமிழ் புறத்தமிழ், இரண்டன் சருக்கம் களவுதமிழ். களவு புள்ளியிலிருந்து இன்பமாய் விடாய் நடக்குந் தமிழ் அகத்தமிழ். களவை நோக்கி அறமாய்ப் பொருளாய் வருந்தமிழ் புறத்தமிழ். களவில்லாத தமிழ் களவாகச் சங்கத் தமிழோடு கலந்து பசுத்தோல் போர்த்துக்கொண்டுமிருக்கலாம்.

அருச்சனாக்குக் கிருஷ்ண பரமாத்மா காட்டிய உண்மையைத் தொடராமல் இருக்கவும் முடியவில்லை; சுற்றத் தாரின் பாசங்களை விட்டுப்பிரியவும் முடியவில்லை.

வள்ளிநாயகிக்கு முருகனைத் தொடராமல் இருக்கவும் முடியவில்லை; வளர்த்த வேடர்களை மறக்கவும் முடியவில்லை.

இந்த வள்ளி நிலைக்கு, அர்ச்சனநிலைக்குக் களவுநிலை என்று பெயர். முன்னும் பின்னும் நோக்கும் நிலை.

ஒரு காலத்தில் களவு, தமிழில் இருந்து களவுபோய் விட்டது. களவியல் கொண்டு தமிழ் எது என்று தீர்க்க வேண்டும். இனிவரும் தமிழுக்கு வழிசெய்ய வேண்டும்.

இரண்டாயிரம் வருட வயசள்ள தமிழ் திதுமாகலாம்; இன்றைக்குப் பிறந்த தமிழ் நன்றுமாகலாம்.

நூற்றுக்கு நூறு ஆராய்ந்து சரியென்று தீர்மானித்தவை களே பொதுசனங்களுக்குப் பகிரங்கம் பண்ணத்தக்கவைகள்; அல்லாதவைகள் அபாயங்கள்.

2. சேமநிதி :

செல்வம் ஒருவரிடம் தங்காத இயல்பினை உடையது. அது நிலைபெற வேண்டுமானால் செய்யவேண்டிய காரியம் இரண்டு. ஒன்று பின்னுக்கு உதவும்படி சேமஞ் செய்வது; மற்றது மறுமைக்கு உதவும்படி உபாயங்கெய்து வைத்தல்.

3. தமிழ்தீன் நுண் டன்மைகளை.....

பேராண்மையாகிய மலைக்கு ஊராண்மை சிகரம். பனக் வனுக்கு இடையூறு காத்திராப்பிரகாரம் நேர்ந்தால் உபகாரி யாய் மாறுதலே ஊராண்மை.

வள்ளுவர் காட்டிய இவ்வண்மை ஸ்ரீராமனுல் இராவனன் மூலம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

நச்சுப் பொய்க்கை கதையில் தருமரின் நீதி புலப்படுகிறது. பாரதப் போர்க்களைப் பலிக்கு நல்ல நாள் வைத்துக் கொடுத்த சகாதேவனின் செய்கை தவக்கையின் உச்சம்.

4. கம்பனுல், கலைசெய்யப்.....

‘புணரின்’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பரிமேலழகர் கொண்ட ‘கூடுமாயின்’ என்ற கருத்தைச் சங்கரநமச்சி வாயப் புலவர் கொள்ளவில்லை. அவர் கருத்து இன்னத வற்றைச் செய்த ஒருவர் தமக்கு வேண்டுவதொரு குறை முடித்தல் கருதித் தன்னை அடைந்தாராயின் அவர் செய்த இன்னுமை கருதி அவரை வெகுளாது ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டு மென்பதே. ‘புணரின்’ என்ற வார்த்தையில் துடிதுடிக்கின்ற இவ்வுயிர்ப்பைக் கம்பன் கலைசெய்து இராமசரித்திரத்தை இதிகாசப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

5. இணங்கினர் அறிவிலர்.....

சரணடைந்த விபீஷணனை ‘ஏற்கவொண்ணது’ என்ற சுக்கிரீவன் முதலியோருடைய கூற்றை மறுத்து ‘நுணங்கிய கேள்வியன்’ அநுமன் ஸ்ரீராமபிரானிடம் அவர்கள் குலதர்மத்தை விளக்கி விபீஷணனுக்கு அடைக்கலம் அளிக்கப்பட்டமை.

இது ‘இணங்கினர் அறிவிலர்’ என்னும் கம்பராமாயணச் செய்யுள் மூலம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இணங்கினர் அறிவிலர் என்ற கம்பராமாயணப் பாடவின் முதலிரண்டடிகளுக்குள்ளேதான் ‘புணரின்’ என்ற அமிரத்துளி கலைசெய்யப்பட்டிருக்கின்றதென்பதே இக்கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

6. திருவருள் கைவந்த.....

அடியார்களின் வரலாறு வெறுஞ் சரித்திரமன்று, இதி காசமுமன்று. அது புராணம்-சிவகதை.

சண்டேசுரர் தந்தையின் காலைத் தறித்தார். அவர் செயல் செயலிற் செயலின்மை.

சாக்கியநாயனுர் சிவலிங்கத்தைக் கண்டதும் தம்வய மிழந்துருகிச் செங்கல்லையெடுத்து வீசினார். இது செயலின் மையிற் செயல்.

கீதை—ஞானயோகம், சுலோகம் 18, செயலிற் செயல் இன்மை, செயலின்மையிற் செயல் என்பவற்றைத் தெளிவாக விளக்குகிறது

கந்தசவாமி சிவபெருமானே; கந்தசவாமியின் கதை சிவகதை. கந்தபுராணம் சிவபுராணம்; பெரியபுராணத் திருமுறைபோல ஒரு திருமுறை.

7. தருமத்தின்.....

எமதூதன் தர்மந் தெரியாதவன். கணவனை இழந்த ஒரு பெண்ணுக்குக் கடவுள் கருத்தை அறியாது இரங்கிய வன். இரக்கம் கடவுட்குணம். கடவுளை வேண்டி இரக்கத்தை உபயோகிக்கும் வழியை அறிவதே தர்மம். அதுவே நீதி. மேன்மைகொள் சௌவந்தி.

8. கீதையின் உதயம.....

பார்த்தன் போர்க்களத்தில் பிதாமகளையுன் சுற்றத் தாரையும் பார்க்கின்றான். இரக்கங் குடிபுகுந்தது. பூட்டிய வில்லும் பாணமும் கைநழுவிக் கீழே விழுகின்றன. ‘அருச் சுனு, உன் தருமம் களோகட்டல். இது உன் சுவதருமம்’ எனக் கிருஷ்ணபகவான் உபதேசங்க் செய்கின்றார். ‘கொல்ல’ என்பதே அவரின் தருமோபதேசம். கொலையிற் கொல்லா மையுமுண்டு. கொல்லாமையிற் கொலையுமுண்டு. கொலையிற் கொல்லாமை கீதை; அது தருமம்.

9. இலக்கிய உலகில்... .

திருக்கைலாசம், பாற்கடல், சத்திய உலகம், சுவர்க்கம் ஆகிய நான்கு இடங்களோடு அயோத்தியையும் வரிசைப் படுத்திக் காட்டியுள்ளான் கப்பன். விதுரரின் குடிலைப் பாற் சமுத்திர வரிசையில் நால்வகை வேதத்துக்கு அண்மையில் அமர்த்திவிட்டார் வில்லி.

பாரியை அடுத்து மாரியை வைத்து ஒப்புமைக் கூட்டஞ் செய்து புனையுமாறு புலவர்களை வேண்டுகிறார் கபிலர்.

10. பழந்தமிழர் வாழ்க்கை.....

வாழ்க்கையின் அடிப்படையான மூல தத்துவம் "திதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா" என்பது. இப்பொருள் பொதிந்த பல்லவி கைவந்தவர்களுக்கேதான், "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்."

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் பயன்தரும் நூல்கள் வெளிவருவதற்கு நிறுவப்பட்டது சங்கம். பொய்யும் வழுவும் அதிகரித்ததனால் கடைச்சங்கம் தானே ஒடுங்கியது. சங்கம் ஒடுங்கியபின் தோன்றிய நூல்களைத் தமிழ் என்று சங்கம் அங்கிரிக்குமா?

உரியான உயிர்ப்பொருளைப் பேணுத சிலப்பதிகாரத் தைத் தமிழ் என்று சங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா? சிந்திக்குக்.

11. நாரதர்.....

துணியில் காட்சி மகாமுனிவரான நாரதர் திரிலோக சஞ்சாரி. திருவருள் நீதியைக் கண்டு களித்துப் பாடுவார். தக்கன் செய்யும் யாகத்தைக் கைலாசபதிக்கு முறையிடு கின்றார். வள்ளிநாயகியாரின் பரிபக்குவநிலையைத் திருமுருக னிடம் எடுத்தியம்புகின்றார். திருமணச் சடங்கைச் செய்து வைக்கும் பாக்கியமும் நாரதருக்குக் கிடைக்கின்றது.

12. கவலையின்றி வாழு.....

‘‘உனக்குற்ற துண்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்’’ என்பது தவத்தின் முதலாம் விதி.

‘‘உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை’’ தவத்தின் இரண்டாம் விதி.

உன்னால், பிறமென்றால் துண்புற்றால், அது அவன் வினைப் பயன்; உனக்கூடாக அந்தத் துண்பம் வந்தது என்று அவன் சாந்தியடையலாம். துண்புறுத்திய உனக்கு எதுவித சாந்தியோ பரிகாரமோ கிடையாது.

கோவலன் தன்வினையாற் கொலையுண்டான்; அது தனக் கூடாக நேர்ந்ததே என்று தன்னுயிர் நீத்துப் பரிகாரஞ் செய்தான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

‘‘சமண்சித்தரை அழிக்கத் திருவுள்ளாமே’’ என்று இறைவனிடம் உத்தரவு கேட்டார் சம்பந்தர். இறைவனுக்கன்றி எவருக்கும் மற்றொர் உயிரைத் தண்டிக்க அதிகாரமில்லை; அதற்கு உத்தரவு வேண்டும். துண்புறுத்துவோன் தனக்கதிகாரமில்லை என்பதை உணர்தற்கே பல பிறப்பெடுக்க வேண்டும். உற்ற நோய் நோன்றலினும் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை கடினமானது; மேலானது.

தனி மனிதனே ஒரு சமூகமோ கவலையின்றி வாழுவதற்கு இவ்வுலகில் ஒரேயொரு வழி தவமேயாம். தவத்தின் இரண்டு அம்சங்களும் கைவருமாயின் திருவருள் கைகொடுக்கும்; பகைவரும் நட்பினராவர்.

13. இலங்கையில்.....

‘‘இலங்கை மாநகர் இராக்கதர் இருப்பிடம் முன்னுள்’’ என்கின்றது இராமாயண இதிகாசம். அதற்கு முன் அது தேவர்களுக்கு இருப்பிடம் என்கின்றது புராணம். சித்தரான திருமூலர் இலங்கையைச் சிவகோஷத்திரம் என்கின்றார்.

பொன்மயமான இமயச் சிகரமொன்று கடவில் வீழ்ந்தது. அப் பொற்சிகரமே, இலங்கை. பொன்னுக்கு மற் ரெரு பெயர் ஈழம். எனவே இலங்கை ஈழம் எனப்படும்.

சிதை மனித வடிவில் தேவ கணத்தைச் சேர்ந்தவள்; சிவ குமாரி; இலங்கையிற் பிறந்தவள். இராமன் சிதைய மணந்தான்.

14. சொந்த அநுபவம்:

கருவெட்டியில் உள்ளவர்; கார்த்திகேசு பெயர்; சிரோமணி யின் சீடர். சிரோமணி உரைக்கும் உரை நயங்களைக் குறித்து வைத்திருந்தவர் இவர்.

கம்பராமாயணம்—பாலகாண்டத்துக்குக் குமாரசுவாமிப் புலவர் உரைக்குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார். அதனை அவர்களிடம் பண்டிதர் ஜயா எழுத்தெண்ணிப் படித்தார்கள்; பரீட்சைக்காகச் சுந்தரகாண்டம் படித்தார்கள். ஆயின் மிக்க பணிவுடன் தம் அறிவு அறியாமைகளின் கூட்டரவே கம்பராமாயணக் காட்சிகள் என்ற தலைப்பிலே தினகரன் இதழில் வெளிவந்த 130 கட்டுரைகள் என்கிறார்கள்.

பண்டிதர் ஜயா அவர்களின் சுயாநுபவ வெளிப்பாடே கம்பராமாயணக் காட்சிகள்.

15. பண்ணிசையும் இராகமும் :

பண் இசையுமன்று; இசையின் வேறுமன்று. இசையென்றது உள்ளொலி—வைந்தவம். விந்துவிற் (சுத்தமாயை) பிறந்தமையால் வைந்தவம் எனப்பட்டது

சுத்தமாயைக்குக் கீழே அசுத்தமாயை. அதற்குக் கீழே பிரசிருதிமாயை. அதன் இறுதித் தத்துவம் பூதம். அதிற் பிறந்தது பெளதிக் கூலி.

பண்ணிசைக்கும் பெளதிக் இசைக்கும் வெகுதூரம். ஆயின் பண் ஆகிய உயிருக்கு இராகம் உடலாய் அமைந்து பேருபகாரஞ் செய்கின்றது. இராகம் நமக்குக் கிடைத்தன பண்ணுகிய உயிர்க்கு உறுதிசெய்து அடையக்கவதனை அடையும் பொருட்டேயாம்.

வெந்த வப் பண்ணிசைக்குப் பொதிக் குராகம் உடலாய் அமைந்தவழி உளதாம் அளவிடற்கரிய பயன் ஆனைய நாயனுர் புராணத்தால் அறியத்தகும்.

கட்டளை :

பண்ணுக்கு அநாயாசம் அளிப்பது; நடைபற்றிய யாப்புப் பேதம்; புராணங்களிலும் காவியங்களிலும் இடையிடையே வேறு என்று இருப்பதுபோன்றது.

16. டாக்டர் உ. வே. சா. ஜூயர்...

சென்னையும் யாழ்ப்பாணமும் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தில் (1951) தமிழ் ஸிஹா ஒன்றை நடாத்தின. கஸ்கி, கலைப்புலவர் காரியதரிசிகள். சொற்பொழிவாளர்களில் ஒருவரான பண்டிதர் ஜூயா, 'சமண பெளத்த காவியங்களைச் சங்கம் அங்கீகரிக்குமா?' என்ற பிரச்சினையை எழுப்பினார்கள். [டாக்டர் ஜூயர், சமண பெளத்த காவியங்களைப் பதித்துதவியவர் என்பதும் 'அடுத்த பிறவி ஜூயாவுக்குச் சமணத்தில்' என்ற கைலாசபிள்ளை ஹாஸ்யமும் இங்கே நினைவுகூரத்தக்கவை.]

பாக்டர் ஜூயர் அவர்களில் ஏன் இந்தத் துவேஷம்?

காரணங்கள் இரண்டு.

ஒன்று,

700 பக்கங்கள் கொண்ட மீனாக்ஷிஸந்தரம்பிள்ளை சரித்து ரத்தை நாவலரும் பிள்ளையும் சந்தியாத பிரகாரம் ஜூயர் எழுதியிருப்பது.

மற்றையது,

திருவாவடுதுறை ஆதின மகாவித்துவான் மீனாக்ஷி சுந்தரம்பிள்ளையிடம் பாயிரம் பெற நாவலர் இரந்து பின்னின்றூர் என ஜூயர் உரைத்திருப்பது.

ஜூயர்பாலெழும் கொதிப்பு அடங்குவதற்கு மட்டக்களப்பு மகாநாட்டு மலரில் மருந்தொன்று வந்திருக்கிறது; அந்த மருந்தைத் தந்த டாக்டர் எவ். எக்ஸ். ஸி. நடராஜா.

17. போய்யே கட்டி..... ஞான கற்பகதரு... I

அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குக் குதிரைப் பைத்தியம்; அநபாய சோழனுக்குச் செவகசிந்தாமணிப் பைத்தியம்; பார்சிவலுக்குப் பைபின் பைத்தியம்.

அங்கே அநபாயனுக்குப் பக்கத்தே சேக்கிழார் பெருமான்; இங்கே பார்சிவலுக்குப் பக்கத்தே நீறு பூத்த தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவர். ஒருநாள் சேக்கிழார் என்கின்ற முதன் மந்திரியார் சேக்கிழார் நாயனர் ஆனார்; நீறு பூத்த தமிழ்ப் பண்டிதர் ஆறுமுகநாவலர் ஆனார்.

அநபாய சோழன் கரத்திலும், சிரத்திலும், இதயத்திலும் இனிக் கவிதையாகப் போகின்ற பெரியபூராணம் குடி கொண்டது. இனி உரைநடையாகப்போகும் பெரியபூராண வசனம் பார்சிவல் மனசிற் குடிபுகுந்தது; பாதிரியார் அபர சாக்கியர் ஆயினார்.

நிலைத்ததோரு சார்பைப்பற்றி நின்று துறக்குந் துறவே துறவு. நிலையாதது நிலைக்க வழியில்லையே என்று வந்த துறவு, சீவகன் துறவு; நரித் துறவு. பொய்த்துறவையேயன்றிப் பொய்யாய சிற்றின்பத்தை மிகுத்துப் பேசுவதாலும் பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணி யென உமாபதி சிவாசாரியர் உவர்த்த சீவகசிந்தாமணியைத் தமிழ்ப் புலமை என்ற பாடத்திட்டத்தில் ஆறுமுகநாவலர் சேர்க்கவில்லை.

18. சீவகசிந்தாமணியை... ஞான கற்பகதரு... II

'அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம் புல்லார் புரள விடல்'

என்ற உரைகல்லில் மணிமேகலை ஏற்ற முதற் பிளைப் பொருளை உரைத்துப்பார்க்கவல்லார் சிந்தாமணியின் துறவுப் பொருள் போலவே மணிமேகலைப் பொருளும் பொருளற்ற தாதல் கண்டு நானுவர்.

பெரியபுராணத்திலே புகழ் சோழர், சிலப்பதிகாரத்திலே பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அபுத்திபூர்வமாக நிகழ்ந்த பழக்கங்கி உயிர்நீத்தவர்கள். சிலப்பதிகார நாயகி பாண்டியன் பழிக்கங்கி உயிர் நீத்த நீதியை மதித்திலள்; சிலப்பதிகாரம் மதித்திலது.

எறிபத்தர் புகழ் சோழரின் பட்டத்து யானையையும் பாகர் சிலரையுங் கொன்றவர். அவரைப் புகழ் சோழர் சந்திக்கிறார். பெரியபுராணத்தில் வருவதோர் அரிய சந்திப்பு இது. இச் சந்திப்போடு, சிலப்பதிகாரப் பாண்டியன் கண்ணகி சந்திப்பை ஒப்பிட்டுக் காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிய வல்லவரே சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் சிலம்புகளுக்கே அன்றிச் சிலப்பதிகாரத்துக்கு உள்ளீடான மளியென ஒன்றுமே இல்லை என்பதைக் காண வல்லாராவர்.

19. அலடினில் .....

ஆண்டு 1920 : தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு வந்தும் பொருள் அதிகாரம் பெறுத துண்பம் பண்டிதர் ஜயாவுக்குப் பெரிதாயிற்று. பழைய புத்தகங்களை விற்கவேண வந்த புலோலி மனிதரொருவரிடம் இருந்து பொருளதிகாரம் [சி. வெ. தா. பதிப்பு] பண்டிதர் ஜயாவுக்குக் கிடைத்து விட்டது.

ஆண்டு 1928 : ‘பொருளதிகாரம் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பை கிங்ஸ்பெரி தேசிகருக்குக் கொடுத்தால் புதிய பொருள் அதிகாரம் [பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பு] அவர் தருவார்’ என்றார் பீதாம்பரம்பிள்ளை; பண்டிதர் ஜயா இசைந்துவிட்டார். பின்னரோ தாமோதரம்பிள்ளை பதிப் பிள் அருமையையும் அது நினையாப்பிரகாரம் கிடைத்த எளிமையையும் எண்ணி அவர் நெஞ்சம் புண்ணேக நேர்ந்து விட்டது. அந்தப்புண் பவானந்தம்பிள்ளைக்குப் பிறகு வேறு பொருளதிகாரப் பதிப்புக்கள் வந்தும் ஆறவில்லை.

பழையதோர் இலக்கண விளக்கம் கொடுத்துப் புதிய தோர் இலக்கண விளக்கம் [விளக்கம்—விளக்கு] பெற்றிருப் பாராயின் கிங்ஸ்பெரிதேசிகர் அலடினில் வந்த அந்த மந்திர வாதி தானே என்று அமைதியறலாம். ஆனால் தேசிகரோ புதிய பொருளத்தொரம் தந்து பழைய பொருளத்தொரத்தைப் பெற்றிருக்கிறார். தேசிகர் அலடினில் வராத மந்திரவாதி.

20. அஃபொடு புணர்ந்த.....

அருச்சன சந்தியாசிக்குச் சுபத்திரையைக் கண உற்றதும் ஒரு காமக் கூட்டம்—தமிழ்க் கூட்டம்—சித்தித்தது. காளத்தி மலையிலே அறம்பொருளின் விளைவானதொரு இனபக் கூட்டம்—ஆகமக் கூட்டம்—கண்ணப்பருக்கு எய்தியது. தமிழ்க் கூட்டத்தை அன்புக் கூட்டம் என்றும் ஆகமக் கூட்டத்தை அருட் கூட்டமென்றும் கூறலாம்.

இனபக் கூட்டம் தமிழ் செய்தற்கு ஏலாத்து. சங்கத்தார் அதற்குபகரமான காமக் கூட்டத்தைத் தமிழ் செய்து இனபக் கூட்டம் சித்திக்க வைத்தார். கலித்தொகை நுதலிய பொருள் காமக் கூட்டம். காமக் கூட்டம் சொல்லுகிறவர்கள் தம்மை இழக்காதவர்கள்.

இனபக் கூட்டத்தை அருள் கைவந்தவர்கள் ஓரோர் சமயத்தில் தமிழ் செய்வதுமுண்டு. அருட்டமிழ் என்று கொண்டாடத்தக்க அத் தமிழ் சங்கத் தமிழிலும் உயர்ந்தது. ஆயின் வடிவம் காமக் கூட்டம் பேசிய தமிழ் வடிவமாகவே இருக்கும். திருக்கோவையார் நுதலிய பொருள் இனபக் கூட்டம். இனபக் கூட்டம் சொல்கிறவர்கள் தம்மை இழக்கின்றவர்கள். தம்மை இழக்கின்றவர்களை அழிந்த சிந்தை அந்தணுளர் என்கின்றது தேவாரம்.

இருவகைக் கூட்டமும் ஒரு நடையிலேதான் கூறப்படும். எடுத்துக்காட்டு; வள்ளுவர் வழங்கிய காமத்துப்பால். இனபத்துப்பால் என்று சொல்லாமல் காமத்துப்பால் என்று வள்ளுவர் சொல்லிய இரகசியம் சிந்திக்கற்பாலது.

21. புலமை :

சொற்சித்திரம்—வாழ்க்கை—கற்பனை—உண்மை—அருள் வாக்கு என்றிங்கஞம் பஞ்சலோகப் படித்துறைகள் புலமை யுலகில் உள்ளன. இந்தப் பஞ்சலோக யாத்திரைக்கான தோர் ஆற்றுப்படையே இக்கட்டுரை.

சங்கச் சான்றேர் உரியையே உயிர்ப்பொருளாகக் கொண் டார்கள். முதல், கருக்களை அவ்வுரியை உபகரிக்கும் முறையிற் பாராட்டினார்கள். விவேகிகளான புலவர்கள், முதல் கருக்களைத் தனித்துரைத்து வர்ணிக்க நேர்ந்தாலுங்கூட அவற்றை யாதாயினுமோர் உரியைச் சார்த்தியே வர்ணிப்பார்.

தொல்காப்பியத் தோணியும், மெய்கண்ட சாத்திரமும் உரைகளாலும் பிறவழிகளாலும் துருப்பிடித்துத் தூய்மை தோன்றுதிருக்கின்றன. இவற்றின் தூய்மைகளை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு காணமுடியுமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு தமிழிலக் கியங்கள் விருந்துசெய்யும். விருந்துதானே புதுவது கிளத்தல்—தமிழிலக்கிய மாண்பு—புலமையின் இரகசியம்—இது.

22. இலக்கியம் :

இலக்கியப்பொருள் முத்திறப்படும். முதல், கரு, உரி அவை. சந்தர்ப்பம், பாத்திரம், உணர்ச்சி என்றும் இவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

உரியை முகந்துகொண்டு பாத்திரம், சந்தர்ப்பம் தேடுவதன்றிப் பாத்திரத்தைச் சந்தர்ப்பத்தை வைத்துக் கொண்டு உரியை நாடுவது இலாடம் வைத்துக்கொண்டு அதற்குக் குதிரை தேடுவதாயிருக்கும்.

இளங்கோவுக்கு கதைச் சந்தர்ப்பமும் இரு பாத்திரங்களும் வந்து சேருகின்றன. இளங்கோ உரியைப் பற்றிச் சிந்தித்ததாகத் தெரியவில்லை. உயிரை வைத்துக்கொண்டே உடம்பைத் தேடியதாகத் தோன்றவில்லை.

இலக்கியத்திலே பாத்திரத்தை நோக்கும்போது கவிஞரை மறக்கவேண்டும்: சற்றுப் பொறுத்துத்தான் அவனை வியக்க வேண்டும்; இளங்கோ எங்கேயும் பாத்திரங்களை மறைத்துக் கொண்டே நிற்கிறார்.

சிலப்பதிகாரம் ஒரு மாதவி. இதில் மயங்கிய கோவலர் பலர்; பாரதியார் ஒருவர். ‘நெஞ்சையன்னும் சிலப்பதிகாரம்’ என்ற தொடரில் ‘நெஞ்சை’ என்ற வார்த்தையை நீக்கிச் செவியை என்ற வார்த்தையை வைத்துக்கொள்ளும்படி பாரதியாரைக் கேட்கும்படி, பண்டிதர் ஐயா அவர்களைப் பாஷாலங்காரத்தில் மட்டுமே தன்னிகரற்ற சிலப்பதிகார காவியம் தூண்டுகின்றது.

23. உண்மைக்கல்வி :

சேரன் செங்குட்டுவன் தமையன்; இளங்கோ தம்பி. ‘இளங்கோ இராசஸ்தணம் உள்ளவன்’ என்றான் சோதிடன்; வெகுண்டெழுந்தான் தமையன்.

கம்பராமாயணத்தில் தம்பிக்கரசரினமை என்றதும் தமைய ஞானவனுடைய முகம் ‘அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரை’ யினை வென்றது. இது ஆசிரமக் கல்வியின் அருமையை உணர்வதற்கு உபகாரமாகின்றது.

24. ஞானப்பிரகாச முனிவர் :

சம்ஸ்கிருதத்தில் சிவஞானபோத விருத்தி முதலிய எட்டு நூல்களும், தமிழிற் சிவஞானசித்தியாருக்கு ஓர் உரையும் அருளியவர் ஞானப்பிரகாசர்.

‘ஏவம் வித்தியாத் சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்’ என்பது வடமொழிச் சிவஞானபோதத்து இறுதிச் சூத்திரத்து இறுதி அடி. ‘சிவஞானபோதே’ என்பதற்கு ஞானப்பிரகாசர் செய்த உரை சிந்தனைக்குரியது.

25. 1868ஆம் ஆண்டில்.....

நாவலர், இலக்கண வினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம், நன்னூற் காண்டிகை உரை, நன்னூல் விருத்தியுரை, தொல் காப்பிய முதற் குத்திர விருத்தி, பாயிரவிருத்தி, இலக்கணச் சூழவளி, இலக்கணக்கொத்து, பிரயோக விவேக உரை, தருக்கசங்கிரகம் என்பனவற்றைப் பதிப்பித்தார். இப்படிப் பட்ட நாவலரன்றி, சேஞ்வரையத்தைத் தீண்டிப் பரிசோ திக்க வல்லார் தமிழ்நாட்டிலே வேறு யார்? பரிசோதனையிற் பழுத்து முதிர்ந்த நாவலருக்குச் சேஞ்வரையத்தைப் பரிசோ திப்பது மன் சோறு கறி விளையாட்டாயிருந்தது. 1868ஆம் ஆண்டு நாவலர் பரிசோதித்த சேஞ்வரையம் (சி. வை. தா. பதிப்பு) வெளிவந்தது. ‘தமக்கினையில்லாத நாவலர் அவர்களைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்தேன்’ எனப் பிள்ளையவர்கள் குறிப்பிட்டார்.

1869ஆம் ஆண்டு மாசியில் ‘விஞ்ஞாபனப் பத்திரிகை’ வெளிவந்தது. பொருமைகொண்ட வித்துவான்களின் இத் தகைய பிரசரங்களால் பிள்ளை தளர்வுருமல் ஊக்கம் பெறும் பொருட்டு எழுந்ததே ‘நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தல்’ என்கின்ற உக்கிரகண்டனம்.

26. இலக்கணக் கொட்டார்.....

முருகேச பண்டிதர் இலக்கணப் பயிற்சி மிக்கவர். அதனால் இலக்கணக் கொட்டார் என்ற பெயர் இவருக்கு நிலைத்து விட்டது. விரைவில் கவி புனையும் ஆற்றல் மிக்க வர். ஈழத்தில் இவர் கற்பித்த இடங்கள் ‘சன்னைநகர்’ எனத் தொடங்கும் சூமாரசுவாமிப்புலவர் பாடலாற் புலனு கும். வடக்கே சிதம்பரம், சென்னை, திருப்பத்தூர் முதலியவை இவர் தமிழ் கற்பித்த இடங்கள்.

கும்பகோணத்து உயர்தரக் கல்லூரிப் பண்டிதர் பதவிக் கான தேர்வில் விஞக்களிலிருந்த பிழைகளை வரிசைப்படுத்தித்

திருத்தங்களை எழுதிவிட்டு, சம்மா இருந்த இவருக்கே அப் பதவி வழங்கப்பட்டது.

27. திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரும்.....

மாயாவாத தும்சகோளர் தென்புலோலியூர் கதிரைவேற் பிள்ளை திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரின் ஆசிரியர். கதிரைவேற்பிள்ளை எதிரில் சென்னை வித்துவான்கள் எத் துறையிலும் பிரகாசிக்க முடியாது போயிற்று. அதனால் பொறுமைகொண்ட போலிப் புலவர்கள் கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களின் புகழொளியைச் சிறுக்கச் செய்யப் பல சூழ்சிகள் செய்தார்கள். வடலூர் இராமலிங்கம்பிள்ளை பாட்டை அருட்பா என்றும் ஐந்தாம் வேதமென்றும் உபந்தியாசித்தனர்.

பன்னிரு திருமுறைகளையும் நாவலர் பெருமாணையும் தூடித்தனர்.

'மருட்பா மறுப்பு' கதிரைவேற்பிள்ளை ஆங்காங்கு செய்த உபந்தியாசங்களின் தொகுப்பு.

வழக்குகள் இரண்டு.

நாவலர் காலத்தில் ஒருமுறை; நாவலர் மாணவர் கதிரைவேற்பிள்ளை காலத்தில் பிறிதொரு முறை; அருட்பா மருட்பா வழக்கு நடந்தது. கதிரைவேற்பிள்ளை காலத்து மருட்பா வழக்கின் விவரணமே இக் கட்டுரை.

ஆராயவேண்டியவை என்ற தலைப்பில் தரப்பட்டிருக்கும் இரண்டு முக்கிய விடயங்கள் பற்றிச் சிந்தித்து ஆராயத் துண்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாம்.

தமிழ் நுதலியது களவு களவியல் நுதலியது தமிழ்

“ ஆதியும் அந்தமு மில்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டாங்கள்
மாதே வளருதியோ ”

எந்தச் சோதியைக் காணுமையாலே, இந்த இருள்
உலகம் தோன்றி நிலைக்கின்றதோ,

எந்தச் சோதியைக் காணுகையினாலே, இந்த இருள்
உலகம் இல்லையாகின்றதோ,

அந்தச் சோதி — அமலஞாயிறு — ஆதியும் அந்தமும்
இல்லாதது.

அந்தச் சோதியைத்தான் — அமலஞாயிற்றினத்தான்
சாஸ்ரேரல்லாரும் பாடுகின்றார்கள் ; அதில் முழுகுகின்றார்கள்.

மாதே — ஓ பெண்ணே !

பாடக்கேட்டேயும் — அந்தச் சோதியின் கிர்த்திப் பிரபா
வங்களையெல்லாம் நீ உன் செவிகள் நிறையக் கேட்டுக்
கொண்டேயும். கண்வளருதியோ — அந்தச் சோதியைக்
கண் விழித்துப் பார்க்காமல், அதில் திளைக்காமல், துயில்
கூடுகின்றாயோ !

“ நாயகப் பெண்பிள்ளாய் ! நாரா யண்ணமுர்த்தி
கேசவஸைப் பாடவுநீ கேட்டே கிடந்தியோ ”

“ தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரியத்
தூபங் கமழத் துயிலைனமேற் கண்வளரும்
மாமன் மகளோ மனிக்கதவந் தாள்திறவாய்
மாமீர் அவளோ எழுப்பீரோ நும்மகள்தான்
ஊழையோ அன்றிச் செவிடோ அனந்தலோ
எமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ
மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்றென்றே
நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய்.

மாமீர், அவளை எழுப்பீரோ; நுழ் மகளைச் சற்றே துயிலுணர்த்துங்கள்! மாமன் மகளே — கொழுந்தியார் அவர்களே, மணிக்கதவங்களை — கண்மலர் இதழ்களை — தணயசெய்து சற்றே திறவுங்கள்.

அதோ அடுத்த வீட்டுப் பெண் ஒருத்தி,

“ மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய் விதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து போதா ரமளியின்மே னின்றும் புரண்டிங்ஙன் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் ”

யாவர்களே, அந்த மகாதேவன் வார்கழல்களை வாழ்த்திச் சென்றார்கள். அந்தப் பெண் விதியிற் சென்றவள் அதனைச் செவிமடுத்தாள்.

போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டு — இந்தப் பிரபஞ்ச சயனத்தை உவர்த்து, ஏதேனும் ஆகாள் — பிரபஞ்ச சேட்டைகள் எதுவும் இன்றி, சும்மா கிடக்கின்றன.

“ அன்ளையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள் ; அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசா ரத்தை ; தன்னை மறந்தாள் தன்னுமங் கெட்டாள் ”

மாதே — என் மகளே!

நீயும் அந்தச் சோதியை அனுஙு : அள்ளிப் பருகு ! அது ஊர்ப்பொது ; ஒருவர் சொந்தம் அன்று, காரணி கற்பகம் ; ஊருணி. அந்தச் சோதியிலே — நீ தலைமயங்கு ; அந்தச் சோதிமீது மால்கொள் !

“ விடை, வஸ்லார்க்கு மால்கொண்டால் பொல்லாப்புன் மேலுண்போ ”

இதில் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை.

திரிகூட ராசப்பக் கவிராயருடைய காந்தசக்தி வாய்ந்த கவர்ச்சியிக்க வார்த்தைகளைச் செவி கொடுத்துக் கேள் !

“ திருவாரும் நல்லைநகர்க் செவ்வேற் பெருமானூர்
இருபாலீக் குயத்தியரோ டின்பமுற்று ரம்மானை ”

ஊருணியாகிய அந்தச் சோதி — திருநல்லை முருகன்,
இருபாலீக் குயத்தியரோ டின்பமுற்றுன். இரண்டாகிய குயங்
களையுடைய இருபாலீகளுக்கு இன்பம் சுரக்கின்றுன். அப்
படிப்பட்ட தயாளனை,

“ இருபாலீக் குயத்தியரோ டின்பமுற்று ராமாயின்
தருவாரோ சட்டிகுடன் சாறுவைக்க அம்மானை ”

இருபாலீக் குயத்தியரோடு சம்பந்தியானால், சட்டி —
ஞடம் — சாறு — செய்யத் தருவன என்று சந்தேகிக்கின்
ருயா? சந்தேகிக்க வேண்டாம். அவன் நம்பன் ஊருணி.

“ தருவார்கான் சட்டிகுடன் சாறுவைக்க அம்மானை ”

குடமாசத்திலே, சட்டித்திதியிலே சாறு வைக்க —
திருவிழா நடாத்த — உள்கு அவன் திருவருள் சுரப்பான்,
சாறு — திருவிழா. நீ அந்தத் தமிழ் முருகனுக்குப் பெரிய
தமிழ் விழா நடத்தலாம்; நடாத்து.

“ திருவாரும் நல்லைநகர்க் செவ்வேற் பெருமானூர்
இருபாலீக் குயத்தியரோ டின்பமுற்று ரம்மானை
இருபாலீக் குயத்தியரோ டின்பமுற்று ராமாயின்
தருவாரோ சட்டிகுடன் சாறுவைக்க அம்மானை
தருவார்கான் சட்டிகுடன் சாறுவைக்க அம்மானை ”

அதோ,

“ பலாலி கண்கார வந்தனள் ஓரிளவாலை ”

ஓரு இளவாலை (இளம் பெண்) பலாலி கண்களில்
பெருக வருகின்றன். பல ஆலி — பலவாகிய நீர்த்துளி.

“ ஓர் பெண்கொடி காமத்தாள் அசைத்து
ஆணைக் கோட்டைவெளி கட்டுடை விட்டாள் ”

ஓர் பெண் கொடி காமத்தாள் — முருகசோதியிற் காதல்
ழுண்டவள். அசைத்து — இந்தப் பிரபஞ்சத்தை உதிர்த்து,

“ ஆணைக் கோட்டை வெளி கட்டுடை விட்டாள் ”

“ பிறப்பறுக்க லுற்றுர்க்கு உடம்பும் மிகை ”.

உடம்பின் மீது போர்த்திய ஆடைகள் — அணிந்த ஆபரணங்கள் எம்மாத்திரம்! அவள் திகம்பரியாய் நிற்கின்றார்கள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்

“உடுவிலான் வரப் பன்னூலையான் மிக உருத்தனன்”

உடுவிலான் — உடுபதி, சந்திரன் உதயம் ஆகின்றார்கள். பன்னூலையான் மிக உருத்தனன்—மன்மதன் மிகச் சிறுகின்றார்கள்.

அந்த முருக சோதியோ

“முடிவிலா துறை சன்னுகத் தான்வழி”

கல்நாகம் — வெள் ளி மலை — வழி — மகன்; வெள்ளி மலைக்கு (உ) றவன் மகன்.

அவன் முந்தி — உடுவிலாணையும் பன்னூலையாணையும் தட்டி முந்தி.

தாவடி கொக்குவின்மீது வந்து — தாவடிக்குள்ளாலே கொக்குவிலுக்கு வந்து—திருநெல்வேலியை அணுகிவிட்டான்.

முந்தித் தாவடி — முந்தித் தாவுகின்ற கால்களையுடைய, கொக்கு — குதிரை. குதிரை மீது பவணி வருகின்றார்கள். இனி உடுவிலான் பன்னூலையான் என்ன செய்ய முடியும்! திருநல் ஹார் திருநெல்வேலிக்கு அண்மையிலேதானே இருக்கின்றது.

ஓர் பெண் கொடி காமத்தாளே! இளவாலையே, இருபாலை காளி! எல்லீரும் வம்மின்கள்; மல்லாகத்துக்கு வாருங்கள்; “கடம்புற்ற மல்லாகத்தில் தடைவிடாதனை”யுங்கள்; கடம் பணிந்த மல்வல்ல மார்போடு இடையீடின்றிச் சேருங்கள்.

“முடிவி லாதுறை சன்னுகத் தான்வழி

முந்தித் தாவடி கொக்குவின் மீதுவந்

தடைய வோர்பெண் கொடிகாமத் தாளாசைத்

தாளைக் கோட்டை வெளிகட்ட உடைவிட்டாள்

உடுவி லான்வரப் பன்னூலை யானமிக

உருத்த னன்கடம் புற்றுமல் லாகத்தில்

தடைவி பாதனை யென்று பலாலிகள்

சார வந்தனள் ஓரிள வாலையே.”

யாவருக்கும் அருள் சுரக்கின்ற அந்தத் தயாளன் முருக சோதி, குழந்தாய்! உன்னை மாத்திரமா புறக்கணிப்பான்.

“சொல்லக் கேளம்மா (குறி) சொல்லக் கேளம்மா மல்லிகைப் பூங் குழலாளே சொல்லக் கேளம்மா!”

எண்கின்றூரே அந்தத் திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர்; அவர் சொல்வழி கேளம்மா!

“கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே”

சற்றே எழுந்திரு; கண்ணை விழித்துப்பார்!

இரு உண்மையைக் கேட்பது வேறு; உற்று நோக்குவது, அதனைத் தொடர்வது வேறு.

பிரபஞ்சமாகிய பெண் — படுதிரை வையகம் — படுத்து உறங்குகின்றார். மணிவாசகங்கள் அவள் காதில் வந்து விழு கின்றன. பூங்கோதையின் அழகிய கைமமலர்கள் அவளைத் திண்டி எழுப்புகின்றன. அங்கே, திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் “சொல்லக் கேளம்மா” என்று, மின் சொற்களை அள்ளி வீசுகின்றார்.

இங்கே ஆறுமுகநாவலருடைய உபாத்தியாயர், இரு பாலைச் சேனுதிராய முதலியார் “திருவாரும் நல்லைநகர்” பாடுகின்றார்; சட்டி குடம் சாறு வைக்கின்றார். சி. வை. தாமோதரம்பிளையின் உபாத்தியாயர் — சன்னுகம் குமார சவாமிப் புலவர் பெருந்தகையின் பாட்டனார் முத்துக்குமார கவிராசசேகரர் “முடிவிலாதுறை சன்னுகம்” பாடுகின்றார். யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்களின் பெயர்களை வரிசை செய்கின்றார். மகத்துக்களொல்லாம் எவ்வளவோ முயன்று பார்க்கின்றார்கள். அந்த உலகப் பெண் எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே கண் துயிலுகின்றார்கள்; துயிலுணருகின்றார்களில்லை.

“கண்ணைத் துயின்று அவமே
காலத்தைப் போக்குகின்றார்கள்”

கண்ணன் பரமாத்மா சொல்லச் சொல்லத் தலையசைத் தான்; “யிக நன்று!” சொன்னேன்; ஆம் என்றான் அருச் சுவான். காண்மூபம் வளைந்தது. நான் கிண் கிண் என்றது. அம்புகள் வாய் பிளந்தன. கண்ணன் குதிரைகளை வலித்துத்

தூண்டுகின்றன. இனித் தலைகள் உருளப் போகின்றன. உதிர ஆறு பெருகப் போகின்றது. பேய்கள் பரணி பேசுகின்றன. இப்படியான சந்தர்ப்பத்திலே சற்றே தலையை நிமிர்த்தி, கண்ண் காட்டுகின்ற வழியைப் பார்க்கின்றார்கள் பார்த்தன.

பார்வை மங்குகின்றது; கை சோருகின்றது; யுத்த முனையிலே கண் துயிலுகின்றன, அந்த வில்லுக்கு விசயன். 'என்னே துயிலின் பரிசு' என்று அர்ச்சனை அசுவத்தைத் தட்டி எழுப்பு கிற வேலை கிருஷ்ண பாகனுக்கு நேருகின்றது.

யுத்த மண்டலம் வித்தியா மண்டலமாய், ஒரு சாதாரண பாடசாலையாய் விட்டது. அர்ச்சனை பாடம் ஓப்பிக்கின்றன.

“ நின்றமர் தொடங்க நினைகிறபவர்
பிதார்மகனு நின்கிளை ருந்து ஜெவரும்
கொன்றிவரை வாகுவலி மிற்கவர்வ தித்தரனி
கொள்பவனு மென்று ஜெவனே ”

எனது பாணத்துக்கு இலக்காய் நிற்பவர்கள், பாட்டஞர், குரவர்கள், நெருங்கிய உறவினர், துணைவர்கள். இவர்களையெல்லாம் கொன்று குவித்து, கொள்வது இந்த மண்ணைத்தான். கொள்பவனும் என்றுணவனே — இந்த மண்ணைத்தன்னந்தனியே விழுங்க நினைப்பவனும் — தூரம் தொலைவில் உள்ளவன் அல்லன்; அவனும் எனது ஒரு அண்ணனே.

“ என்றுபல பேசிஅதி பாதகம் எனக்கருதி
யான்மலை வூறேன்று ஸிளனை
அன்றுவச தேவன்மக ஞேடுரை செய்தான்
(அமரில் அனுமதிவ ஞேடுரை செய்வான்)

யான் இனி வில்லெடுத்து, இவர்களோடு யுத்தம் செய்வதில்லை என்று பிரதிக்கின்ற செய்கின்றார்கள் அர்ச்சனை.

முன்னெல்லாம் துட்ட நிக்கிரக சிட்ட பரிபாலகஞ்சை கண்ண பரமாத்மா, “துரியோதனைக் கொன்று குவிப்பதே, உனது கடமை — இராசதார்மம்” என்றபோது அப் போதனை வழியில் நினைத்து நினைவு; அதில் அங்கு செய்தவு;

இப்பொழுது பாட்டனதி பந்துக்களைக் குரவர்களை, நண்பர்களை நேரில் கண்டபோது, அவர்கள் நன்றிகளை எண்ணும்போது, அக்கினியை எதிர்ப்பட்ட வெண்ணெய் ஆகின்றார்கள். அங்குக் கயிற்றை வெட்டொன்று துஷ்டு இரண்டு செய்ய அவனுல் முடியவில்லை.

கிருஷ்ண பரமாத்மா காட்டிய நீதியை— உண்மையை— தொடராமவிருக்கவும் முடியவில்லை, தொடரவும் முடிய வில்லை. ஒரு பக்கம் தெய்வமென்பதோர் கித்தம்; கிருஷ்ண பரமாத்மா. மற்றப் பக்கம் சற்றமென்னுந் தொல் பசுக்குழாங்கள்; பீஷ்மாதி பந்துக்கள். பதி ஒரு புறம். மறுபுறம் பாசம். அங்கு பிரிநிலைப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. இரு பக்கத்தையும் பிரியமுடியவில்லை. சுவரில் பூண்யாய் ஐம்பதுக்கைம்பது மனித ஞைய் அருச்சனை பிரிவுத் துயரால் வாடுகின்றார்கள்; தவிக்கின்றார்கள். யுத்தமுனை கொடுக்க கடும் பாலையாய், கொதிக்கும் சுரமாய்ப் போன்று.

வள்ளி நாயகிக்கு முருகனைத் தொடராமல் இருக்கவும் முடியவில்லை; பழிய திணைக் கொல்லியை— கிளிகளை— மாங்கிணைகளை— வளர்த்த வேடர்களை— வேங்கை மரங்களை மறக்க வும் முடியவில்லை. அன்று வள்ளி தவித்தாள்; அங்குக் கயிற்றில் ஊசல் ஆடினார்கள்.

இந்த வள்ளி நிலைக்கு, அரச்சனை நிலைக்கு களவு நிலை என்று பெயர்; முன்னும் பின்னும் நோக்கும் நிலை.

பிறப்புக்கள் தொறும் செய்து வைத்த தவ விசேஷத்தினாலே அறிவு விசாரங்களினாலே ஒருவனுக்கு அந்தக்கரணங்கள் தூய்மைப்பட்டு, அறங் கைவரலாம். அறங் கைவந்து மனிதன் மனித வாழ்க்கையில் இருபத்தைந்து கல் தூரம் வழி நடந்தவன் ஆகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட மனிதன் அதன் மேலும் நடவாமல் இருக்கமாட்டார்கள். மேலும் அவன் நடக்க நடக்க “பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்றுணரும் மருள்” அவனை விட்டு நீங்குகின்றது. ஐம்பதாவது கல்லை அணுகுகின்றார்கள். இந்த நிலையில் அவனுக்குத் தொடர வேண்டிய பொருள் எது, கைவிட வேண்டிய பொருள் எது என்று தெரிகிறது. அறம் பொருள் கைவந்தவனுய் விடுகின்றார்கள். அவனுக்குப் பொய் மெய் தெரிகிறது.

ஆனால், மெய்யைத் தொடரவும், பொய்யென்றறிந்ததை விடவும் முடிகிறதில்லை. பொய் கெட்டு மெய்யாதல் எனி தன்று. வாழ்க்கை வழியிலே அறம் பொருள் கைவந்து ஜம்ப தாவது கல் முடிவிலே அப்பாலும் நடக்க முயலுகிற மனிதனுக்கு, மேலும் ஒரு காலைத்தூக்கி வைக்கிற தருணத் திலே இந்தக் களவு நிலை — அன்புக் களவுமுளை — அவன் வாழ்க்கையில் முனைத்து விடுகின்றது. இந்தக் களவுமுளை சாதாரணமானது அன்று : மகோந்நதமானது ; வாழ்க்கை வழியில் நடப்பவர்களுக்கு இடையில் முனை கொள்வது. ஒரு நாளி வள்ளிநாயகிக்கு இந்த நிலை வந்தது ; அர்ச்சனை னுக்கு வந்தது. இது பேணற்பாலது.

இந்த முனையை நல்ல நிழல் செய்து, பாலை தாக்காமல், வெஞ்சரம் தாக்காமல் கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் பாதுகாக்க வேண்டும். இது சற்றே நிமிர்ந்து ஒரு தளிர் விடலாம். அந்தத் தளிருக்கு உடன்போக்கு நிலை என்று பெயர். பிரி நிலைப்பட்டுக் கிடந்த அன்பிலே பெரும் பாகம் ஒருமுகப் பட்டு, பொய்யுலகை உவர்த்து, மெய்யுலகைத் தொடர முகஞ்செய்கின்ற நிலை, உடன்போக்கு நிலை. உடன்போக்கு நிலையின் முதிர்ச்சிக்குக் கற்பு நிலை என்று பெயர். அருச்சனன் ஒருநாளி கண்ணப்பர் ஆனான். கண்ணப்பர் பொய்யுலகை உதறி மெய்யுலகைத் தொடர்ந்தார். பொய் கெட்டு மெய்யானார். அர்ச்சனை நிலையாகிய களவு நிலை, அடுத்த பிறப்பில் கற்பு நிலையாயிற்று. காய் கனியாவது போல, களவு நிலை ஒரு நாளைக்குக் கற்பு ஆகும்.

“கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே”. இக் கற்ப நிலைக்கு மற்றொரு பெயர் இன்பநிலை. இது வாழ்க்கை வழியில் எழுபத்தைந்தாவது கல். நூரூவது கல் வீடு; பந்தங்களை விடுதல். வாழ்க்கை வழி வீடு சேர்வதாயிருக்க வேண்டும்; சுடுகாடு சேர்வதாயிருக்கக் கூடாது. அறியாமைகளைச் சுடுகின்ற, நீறு செய்கின்ற இடமாயிருக்கவேண்டும். அதுதான் நிலையான வீடு.

கற்றதன லாய பயன் வாழ்க்கை வழி. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு, இவை புருடார்த்தங்கள்; அரும்பு, மலர், காய், கனிகள். ஒன்றிலிருந்து ஒன்று முதிர்ந்து நடப்பவைகள்; மனிதன் அடைய வேண்டியவைகள்.

இந்தப் புருடார்த்தங்களுக்கு மத்தியிலேதான் — அறம் பொருள்களுக்கும் இன்ப வீடுகளுக்கும் இடையிலேதான் — அரும்பு மலர்களுக்கும் காய் கனிகளுக்கும் நடுவிலேதான், ஒரு உயர்தர மனிதனுக்கு—வாழ்க்கை வழியில் நடப்பவனுக்கு களவு நிலை முளைகொள்ளுகின்றது.

சிவபென்னிபாத மலையில் ஏறுவது கடினம்; இறங்குவது சுலபம். ஏறுதவர் பலர். ஏறினவர்கள் அத்தனைபேரும் இன்பத்தில் குதித்து வீடுசேர்ந்துவிட்டார்கள். களவு புள்ளி மலையுச்சியில் முளைகொள்ளுகின்றது. அம் முளை வாழ்க்கை வழியில் ஐம்பதாவது கல். கண்டத்தைப் பாராது, ஏறிவிட்டால், எழுபத்தைந்தாவது கல் இன்பம். அப்பால் நூற்று கல் வீடு. குதித்துக்குதித்து இன்பத்தில் முழுகி வீடு சேரலாம். களவு புள்ளிதான் மனிதன் அடையறிபாலது. அதை அடைவதென்றால் அறமும் பொருளுங் கைவருதல். அவை கைவந்து விட்டால், இன்பத்தை அடைவதில், வீடு சேர்வதில் சந்தேகமே இல்லை.

மனிதன் களவு அடையக்கடவன். களவென்றால் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு — நான்கின் மத்தி — நான்கண் சுருக்கம் — களவு.

ஒருவனுடைய வாழ்க்கை களவை நோக்கிச் செல்லவேண் டும். பொய்யை விடவும் மெய்யைத் தொடரவும் ஆயத்த மாகவேண்டும். அப்பால் அவன் களவிலிருந்து வீடு நோக்கிச் செல்லுவான்.

வையத்து வாழ்வாங்கு வாழும் மனிதனின் வாழ்க்கை வழியின் மத்திய புள்ளி — புருடார்த்த குருத்துவ மையம் (Centre of Gravity) களவு.

இந்தக் களவிலேதான் பரிசுத்தமான தமிழ் — அகத் தமிழ்—ஆரம்பிக்கின்றது; சிரசுதயம் ஆகின்றது. ஒரு பெண் என்றைக்கு அன்பை ஒருமுகப்படுத்திக் காதலன் அகத்தை நோக்கி முகஞ் செய்கின்றார்களோ அன்றைக்கே அவள் அகத் துக்காரி ஆகின்றார்கள். முன்னெல்லாம் காதலன் அகத்துக்குப் புறத்துக்காரி.

களவு புள்ளியிலிருந்து இன்பமாய், வீடாய் நடக்குந் தமிழ் அகத்தமிழ். களவைநோக்கி அறமாய்ப் பொருளாய் வருந்தமிழ் புறத்தமிழ்.

தமிழ் இரண்டுவகை; அகத்தமிழ், புறத்தமிழ். இரண்டன் சூருக்கம் களவுதமிழ். களவுதமிழ் எனிறால் களவை நோக்குந் தமிழுமாம். களவிலிருந்து அப்பால் நோக்குந் தமிழுமாம். களவை நோக்குந் தமிழ் புறத்தமிழ்; களவிலிருந்து அப்பால் நோக்குந் தமிழ் அகத்தமிழ். ஆகவே தமிழ் என்னுதலிற்கே வெனின், களவு நுதலிற்று; முன்னும் பின்னும் நோக்குகின்ற அணிபுக் களவு.

களவு தமிழின் புற இதழ் அறம் பொருள்; அக இதழ் இன்பம் வீடு. இந்தத் தமிழ்நிலையைப் புலவர்பெருமான் நக்கிரதேவர் ஒரு சிறு தொடரில் விளக்குகின்றார்.

..... பலட்டல்,

நன்னர் நெஞ்சத்து இன்னாச வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய விணையே”.

முதலில் நெஞ்சம் “நெஞ்சில் வஞ்சங்கெட்டு” நன்னர் நெஞ்சமாதல் வேண்டும். அஃதாவது மனத்துக்கண் மாசிலனுதல் வேண்டும். அப்பொழுது அறங் கைவரும். அறங் கைவரப் பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்றுணரும் மருள் மெல்ல, மெல்ல நீங்கும். அந்த நிலையிலே “நன்னர் நெஞ்சம்,” “பல உடல் நெஞ்சம்” ஆகும். உடலுதல் வெறுத்தல்; பொருள் அல்லன பலவற்றையும் வெறுத்தல். இந்த வெறுப்பு, பொருள் கைவந்தவர்களுக்குப் பொய்ப் பொருளில் உண்டாகும் வெறுப்பு.

திருவள்ளுவரிலே பொருட்பாவின் இறுதி வார்த்தை “எற்றிற்குரியர் கயவர்”. திருவாசகத்தேனில் இறுதி வார்த்தை “செம்மைநலமறியாத சிதார்”, “முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கர்.” இந்த வார்த்தைகள், மருணீங்கிய காலத்திலே பொய்ப்பொருளிற் கொண்ட வெறுப்பைக் காட்டும் வார்த்தைகள்.

இவ்வாறு வெறுப்புப் பிறந்தவர்களை — அப்பாலே மெய்ப் பொருள் — இரும்பைக் காந்தம் இழுப்பதுபோலே — சக்தியாய் இழுக்கும்; மருட்டும்.

“இருட்டறை மூலை யிருந்த குமரி
குருட்டுக் கிழவளைக் கூடல் குறித்து
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
மருட்டி அவளை மணப்புரிந் தானே.”

என்கிண்ணர் திருமூலர்.

இருட்டறை மூலையிலிருந்த குமரி - பொய்ப்பொருளுடன் கலந்து கரந்து கிடந்த மெய்ப்பொருள். குருட்டுக் கிழவன்—அறம் பொருள் தெரியாதவன். குருடு நீங்கித் தன் மேல் மருஞும்படி மெய்ப்பொருள் மருட்டும். எப்பொழுது ஒருவன் மெய்ப் பொருளில் மருஞுகிண்றுனே அன்பு செய்கின்றுனே, அப்பொழுதுதான் அவன் குருடு கழிந்து கணவிழிக்கின்றுன்.

இந்த நிலையிலே அவனுடைய பல உடல் நன்னர் நெஞ்சத்திலே, “இன்னசை” வாய்க்கும். இனிய இச்சை — மெய்ப்பொருளாகிய இன்பத்தில் இச்சை உண்டாகும். இன்னசையாகிய இன்பக் காட்சிகள் கிளர்ந்தெழும்.

“எற்றிற்குரியர் கயவர்” என்ற குறளுக்கு அடுத்த குறள்,

“அனங்குகோஸ் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழழ மாதர்கொன் மாலுமென் நெஞ்சு”

காமத்துப்பால் ஆரம்பம்; நெஞ்சு மால் கொள்ளுகின்றது.

“செம்மை நலமறியாத சித்டர்” என்ற திருவாசகத்துக்கு அடுத்த அருள் வாசகம், “திருவளர் தாழ்மரை” “உருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் ரெஞ்சிர்கிண்றதே” திருக்கோவை ஆரம்பம். மருட்கை உண்டாகின்றது.

திருவள்ளுவரிலே காமத்துப்பால் ஆரம்பமும், திருக்கோவை ஆரம்பமும், அசத்தியத்தை உதறித்தல்லூம் ஒரு வளை, சத்தியம் சக்திவடிவிலே மருட்டுவதைக் காட்டுகின்றன. இரண்டு ஆரம்பமும் இன்னசைக் காட்சிகள்; பல உடல் நன்னர் நெஞ்சத்திலே தோன்றுகின்ற இன்பக் காட்சிகள்.

இந்த இன்னைசுக் காட்சியிலேதான், இனிய மருட்டிலேதான், அன்பு முகத்திலேதான் அகத்தமிழ் ஆரம்பம். “இனிப் பிரமத்தை அறிய இச்சை” என்று, இந்த இடத்திலேதான், வியாசபகவான் பிரமகுத்திரம் ஆரம்பிக்கின்றார். இங்கேதான் ஒரு மனிதன் சுத்தத்தமிழன் ஆகின்றான். அப்பால் “முன்னியவினை” யாகிய வீடு சித்திக்கின்றான். தமிழன் என்று ஒரு சாதியில்லை. எவனும் தமிழன் ஆகலாம். எப்படி ஒருவன் ஆரியன் ஆகவேண்டுமோ, அப்படியே தமிழன் ஆகவும் வேண்டும். “பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியன்” தானே, “தண்ணேர் தமிழ் அளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டா” னுமா யிருக்கிறான்.

கும்பகர்ணன் சாதியில் இராக்கதன். அவன் அறிவு இராமனை மதித்தது. அதே சமயம் அண்ணன் அளித்த ஊனுணவுகளைக் கள்ளுக்குடங்களை இட்ட போகங்களை நினைத்து அவன் மனம் உருகியது. அண்ணஞே சொல்வது கோதவன். அவன் நன்றிக்குக் கும்பகர்ணன் தன் உடம் பைக் கொடுக்கிறான்; உயிரான அறிவைக் கொடுக்கவில்லை. அவன் அன்பு யுத்தமுனையிலே பிரிநிலைப்பட்டு நின்றது. அவன் தமிழன் ஆனான், களவு தமிழன்.

விபீஷணன், இராக்கதனுயினும், இளமைதொட்டே “ஊனைக் காவல் கைவிட்டு” பல உடல் நன்றார் நெஞ்சத் திலே உயிரை ஒம்பி வாழ்ந்துவந்தான். அறிவையே அன்பு செய்தான். அன்பு ஒருமுகப்பட்டு நின்றது, சந்தர்ப்பமும் வந்தது. ஆனாம் நாயகனையே, தொடர்ந்தான்; கற்புத் தமிழன் ஆயினான்.

கும்பகர்ணன் புறத் தமிழன்; விபீஷணன் புறத்தில் விளைந்த அகத்தமிழன். இருவரும் களவு தமிழரே. கும்பகர்ணன் களவு நோக்கிய தமிழன். விபீஷணன் களவிலிருந்து வீடு நோக்கிய தமிழன். தமிழர் என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றவர்களெல்லாரும் தமிழர் அல்லர். மனிதன் தமிழன் ஆகவேண்டும். எவனுடைய வாழ்க்கை களவு புளியை நோக்கி நடக்கின்றதோ, மேலும் நடக்குமோ, அவன் தமிழன். களவு நுதலியது தமிழ்; களவு நுதலியோன் தமிழன்.

தமிழ், தமிழன் இயல்பு இப்படியிருக்க, இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்குமுன், ஒரு சமயம் ஒரு பாண்டியன், தமிழில் வரும் புதிய நூல்கள், கதைகள், பாட்டுக்களை எடுத்துப்பார்த்தான். அவன் முகம் வெளிறியது; திகைத் தான். தமிழ் எழுத்துக்களும், வெறும் சொற் கூட்டங்களுமாய்க் கிடந்தன. தமிழ் நுதலிய களவு, களவுபோய்விட்டது. புங்கம்வேர் நரியின் காலென்றிருந்தது. தோலிருக்கிறது சுளையில்லை.

சம்பவம் இது. பண்ணிரண்டு வருடம் தமிழ் நாட்டில் மழையில்லை. பெரிய பஞ்சம், தமிழில் களவு சொன்ன சான்றேர்களான புலவர்களெல்லாரும் வேறு இடங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். பிறகு பண்ணிரண்டு வருடம் கழித்து, மழை பெய்து நாடு செழித்தது. பாண்டியன் புலவர்களைத் தேடினான். பஞ்சத்துக்குப் புறப்பட்டுப்போன புலவர்கள் திரும்பி வரவில்லை. எழுத்திலக்கணப் புலிகள் என்றும், சொல்லிற்பண்ணர்கள் என்றும் பலர் வந்தார்கள். பொருள் தெரிந்த புலவர்கள் — எழுத்துக்கள் சொற்களுக்கும் மனித உணர்ச்சிக்கும் தொடர்பு சிந்திக்கின்றவர்கள் — தமிழிலே களவு சொல்லுகிறவர்கள், திரும்பி வரவில்லை. அந்தப் பரம் பரையே அழிந்துவிட்டது.

வெறும் எழுத்தினாலே சொற்கூட்டங்களினாலே என்ன பிரயோசனம்? உயிர்நீங்கிய உடம்பு எதற்கு என்று பாண்டியன் பெரிய கவலை கொண்டு, தவங்கிடந்தான். கடவுள் அருளினாலே அவனுக்குக் களவியல் என்ற இலக்கணம் கிடைத்தது.

களவியல் என்றால் தமிழிலே சொல்லவேண்டிய களவைப் பற்றிச் சொல்லுகிற பொருளிலக்கணம்.

பிறகு அந்தப் பாண்டியன் எழுத்துச் சொற் புலவர்களை அழைத்து, களவியலைக் காட்டி, நீங்கள் செய்யுந் தமிழில், இந்தக் களவு வரவேண்டுமென்று போதிக்க நேர்ந்தது.

ஒரு பிரபு தலையளவு மோதகம் பதினாயிரத்துக்கு நேர்த் திக்கட்டி செய்தார். வேண்டிய பண்டங்கள் வருவிக்கப்

பட்டன. பூசாரிகள் மோதகம் பண்ண ஆரம்பித்தார்கள். ஜயாயிரம் மோதகம் ஆனதும் பருப்பு முடிந்துவிட்டது. மா, மலைபோலக் குவிந்து கிடக்கின்றது. பூசாரிகளோ கணக் கொப்பிக்க வேண்டியவர்கள். ஒரு புத்தி செய்தார்கள், ஒரு வைக்கோற் குவியலை முற்றிக்கைசெய்து, மிகுதி ஜயாயிரம் மோதகத்தையும், உள்ளே வைக்கோல் திணித்துப் பண்ணிவிட்டார்கள். பத்தாயிரம் மோதகம் படைத்துப் பூசை நடந்தது. பிரபு வீட்டுக்கும், தங்கள் வீடுகளுக்கும் பருப்பு மோதகங்களை ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு. வைக்கோல் மோதகங்களைச் சணங்களுக்கு விநியோகம் செய்து விட்டார்கள். வைக்கோல் மோதகம் பெற்றவர்கள், பிறகு உலக யுத்தமும் ஆரம்பித்துவிட்டது - பயற்றம் பருப்பைக் கைவிட்டு, வைக்கோல் மோதகம் பண்ணி மறுமலர்ச்சி நடத்தினார்கள். யுத்தம் ஓய்ந்தும் சணங்களைத் தடுக்க முடிய வில்லை. மூலைக்கு மூலை அச்சயந்திரம், மறுமலர்ச்சி மோதகம் மங்கிவிட்டது. அதனாலே, அந்த வைக்கோற் சணங்களுக்கு, பயற்றம் பருப்பைப் புழுக்கி, சர்க்கரை முதலியன சேர்த்து, இதனை மோதகத்துள் வைக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக் காட்ட நேர்ந்தது.

ஒரு காலம் மோதகம் என்னுதலிற்கேருவெனின், பயற்றம் பருப்பு நுதலிற்று. பிறகு, பயற்றம் பருப்பைக் காட்டி, பயற்றம் பருப்பு என்னுதலிற்கேருவெனின் மோதகத்துளி நுழைதல் நுதலிற்று என்று சொல்ல நேர்ந்தது. அது போலவே,

தமிழ் என்னுதலிற்கேருவெனின், களவு நுதலிற்று என்ற காலம் போய், களவியலைக் காட்டி களவியல் என்னுதலிற்கேருவெனின், தமிழ் நுதலிற்று என்று சொல்ல நேர்ந்தது.

அதுவும், இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் ஒரு பாண்டியனுக்கு இந்தக் கதையைச் சொன்னவர் கடைச் சங்ககாலத்துத் தலைமைப் புலவரான நக்கிரேதேவர். கதை வந்த வரலாறு எவ்வாறுயினும், கதை பெரிதும் சிந்திக்கத் தக்கது.

மாதவியின் கான்றபாணி கணக்விசயரின் முடித்தலையை நெரித்ததுபோல இந்தக் கதையும் மூன்று பெரிய சுமைகளாய்ச் சிந்தனையாளர்களின் தலைகளை நெரிக்கலாம்.

முதலாவது சுமை:

களவியல் தோன்றிய காலந்தொட்டுத் தோன்றிய — சங்கத்தில் ஆராயாத — இற்றைவரை உள்ள தமிழில் களவு உள்ளது எது இல்லாதது எது என்று பரிசோதிக்கவேண்டியது. எல்லாருக்குமொத்த தமிழ் வேதமாகிய திருவள்ளுவரில் உரைத்து உரைத்து, களவியற் கண்கொண்டு, இது தீர்க்கத் தக்கது. “தோன்மையவாம் எவையும் நன்றாகா; இன்று தோன்றிய நூலெலதுவுந் தீதாகா”. இரண்டாயிரம் வருட வயசள்ள தமிழ் திதும் ஆகலாம்; இன்றைக்குப் பிறந்த தமிழ் நன்றுமாகலாம். இந்த வாக்கு, இப்பரிசோதனையின் இன்றியமையாமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

இரண்டாவது சுமை :

களவில்லாத தமிழ் களவாகச் சங்கத்தமிழோடு கலந்து, பசுத்தோல் போர்த்திக்கொண்டுமிருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட பட்டுத் தமிழை — காக்காய்ப்பொன்னை — ஆராய்ந்து கண்டு பிடித்து, அதற்குரிய தானத்தில் வைக்கவேண்டியது.

மூன்றாவது சுமை :

இனி, இக்கால உலகை நடத்துகின்ற சினிமாக்கள், பத்திரிகைகள், கதைகள், புத்தகங்கள், பாடல்கள், மேடைப் பேச்சுக்கள், கலைகள், தலை வாலற்ற அரசியல்கள், கத்திடு மாண்மாக்களின் கட்டுக்களான சமயங்கள், எழுதிக் குவித்த சரித்திரங்கள், அனுக்கண்டு விஞ்ஞானங்கள் என்றிங்ஙனம் புதுப்புது வடிவில் பெருகி வருபவைகள் எப்படிப்பட்ட நோக்கம் உடையனவாதல்வேண்டும் என்பது. இவைகள் களவுக்கு வழி செய்யாதுபோனாலும், இருக்கிற அறிவுவயாவது பழுது பண்ணேமல், இருந்தபடி இருக்கவைக்குமோ — விட்டுவைக்குமோ — என்று அறிஞர்கள் தீர ஆலோசித்துத் தீர்க்கவேண்டியவைகள். நாற்றுக்கு நூறு சரியென்று ஆராய்ந்து தீர்மானித்தவைகளே பொதுசனங்களுக்குப் பகிரங்கம் பண்ணத்தக்கவைகள்; அல்லாதவைகள் அபாயங்கள்.

தமிழ் இன்னதென்று தீர்க்காமல், வழி செய்யாமல் செய்யும் ஆரவாரங்கள், குழந்தை பிரசவம் ஆவதற்குமுன் ஆடை ஆபரணங்கள் அளவு விசாரிக்கிற வெறும் ஆரவாரங்களாய் முடிந்துவிடுமோவென்று அச்சம் உண்டாகிறது.

அறிதோறறியாமை கானுகின்ற அறிஞர்கள் — விரல் மடித்தென்னத்தக்க ஒரு சிலர் தாமாயுமிருக்கலாம் — ஓலி பெருக்கிகளை, பிரசங்க மேடைகளை அனுகாதவர்களாயும் இருக்கலாம். அவர்களைத் தேடிக் கண்டு, அவர் வழி நின்று தமிழ் இன்னது என்று ஆராய்வது, சுதந்திரம் பெற்ற தாய்நாடாகிய தமிழ் நாட்டின் அத்தியாவசியக் கடன் ஆகலாம்.

ஒரு காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பண்ணிரண்டு வருடம் மழை பெய்யவில்லை. அதனால், தமிழுக்கு வந்த கலக்கம் இன்னும் அப்படியே இருக்கிறது; வரவர மோசமாகவும் போகிறது.

நாற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு மேலே, மனித வர்க்கத் தைப் பூனைகளுக்கு இருத்தி, பூனைகளின் நன்மைக்கென்றே சொல்லுவித்துக் கொண்டு, வெண்ணேயைப் பிரித்துப் பிரித்துத் தங்கள் வாயில் போட்டுப் போட்டுப் பழகிய வெண் பிரித்தானியரின் திருவடி நிழலிலே, அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்த தமிழ், இப்பொழுது தமிழாயிருக்குமா? ரம்ளாயிருக்குமா? எவ்வளவு தூரம் சேரூய்ச் சுரியாய் மண்ணைய்க் கல்லாய் இரும்பாய்ப் போகலாம். இது எப்படிப்பட்ட சாதாரண மானவர்களும் சிந்திக்கத்தக்கது. ஆனால் சிந்தனை குடிபோன காலத்தில் எப்படியாமோ!

முதலை புங்கம் வேரை நரியின் காலென்று பிடித்த கதை இன்றைக்கும் பாலபாடங்களில் இருக்கின்றது. புங்கமவேர் புங்கமவேராயிருக்க வேண்டும். நரியின் கால் புங்கம் வேர் ஆகக் கூடாது. இவ்வளவுதான் இந்தக் காலத்திலே இந்தக் கதைக்கு நான் சொல்லக் கூடிய விவரணம்.

காலவெள்ளாம் தமிழை வளர்க்கும். தமிழ் இதோ ஒங்கி வளருகின்றது என்று, ஒடுக்கிற வெள்ளத்தோடு ஒடுகிறதானால் மனித வாழ்க்கை உடனுக்குடனே சற்றே மினுங்கலாம்.

ஆனால் போகப்போக வாழ்க்கை வெறும் சூனியமாய், உமி குற்றிக் கைசலித்தவாரூய், குருட்டாட்டமாய்ப் போகலாம்.

திருவருள் இருந்தபடி எப்படியோ!

இதன் சாரம் :

அந்தக்கரணங்கள் தூய்மைப்பட்டு, அறங் கைவந்தவர் களுக்குப் பொருள் கைவரலாம். அஃதாவது பொருள் அல்ல வற்றைப் பொருள் என்றால்கூரும் மருள்போய், பொய் இது மெய் இது என்று தெரியலாம். ஆனால் பொய்யை விடவும், மெய்யைத் தொடரவும் முடியாமை தோன்றலாம். இந்தக் கடுஞ்சுர நிலைக்கு, களவு நிலை என்று பெயர். முன்னும், பின்னும் நோக்குங் களவு அன்புக் களவு. இது சிறிது முதிர்ந்தால், மெய்யைத் தொடருகின்ற உடன் போக்குச் சித்திக்கும். அது அன்பு ஒருமுகப்படும் நிலை. அந்த நிலைக்குக் கற்பு நிலை அல்லது இன்பநிலை என்று பெயர். இன்பநிலை, முதிர்ந்தவழி வீடு தோன்றும். வீடு என்றால் அறியாமை களை, பிழைகளை விடுதல். மனித வாழ்க்கை வழி அறம் பொருள் இன்பம் வீடு. இவை புருடார்த்தம். அறம் பொருள் முடிவிலே, இன்பத் தொடக்கத்திலே உண்டாகும் நிலை களவு நிலை. இந்த நிலை மனித வாழ்க்கையின் மத்திய புள்ளி (Centre of Gravity). அறம் பொருள் சித்தித்தால் களவு உதிக்கும். களவு உதித்தால் இன்பமும் வீடும் தாமே சித்திக்கும். மனித வாழ்க்கை களவை நோக்க வேண்டும். களவு வீடு நோக்கும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு அரும்பு, மஸர், காய், கனி. இவற்றின் மத்தி—சருக்கம்—களவு. இந்தக் களவு நுதலியது தமிழ்; களவு நுதலியோன் தமிழன். எவனும் தமிழன் ஆகலாம். மனிதன் எப்படி ஆரியன் ஆக வேண்டுமோ அப்படியே தமிழன் ஆகவும் வேண்டும். களவை நோக்கி நடக்குந் தமிழ் புறத் தமிழ்; களவிலிருந்து நடக்குந் தமிழ் அகத்தமிழ். இரண்டன் சருக்கம் களவு தமிழ். ஒரு காலத்தில் களவு, தமிழிலிருந்து களவு போனது. மீட்க வந்தது களவியல். களவியல் கொண்டு “தமிழ் எது” என்று தீர்க்க வேண்டும். இனி வரும் தமிழுக்கு வழி செய்ய வேண்டும்.

இதே சமயத்தில் அடிப்படை இருதயம்,

1. "சம்பந்தண் செந்தமிழ்" யாது? அதனை அறிவாயா?
2. "கூடலி னுய்ந்த ஒண்மெந் தமிழ்" எது? சிந்தித்ததுண்டா?
3. "என்னைநன் ரூக இறைவன் படைத்தனன் தலையைநன் ரூகத் தமிழ்ச்செய்யு மாறே" என்று திருமூலர் செப்பும் தமிழ் எப்படியிருக்கும்?
4. திருவள்ளுவர் வேதத்தமிழ் செய்த தெய்வப் புலவர். "தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்" என்ற ஞானப் பொக்கிஷு வரிசையில், வள்ளுவ தேவரைத் தலையில் வைத்து "ஒரு வாசகம்" என்கின்றுள் ஒளவைப்பாட்டி. "ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு" என்ற ஆரம்பந்தானே "இந்த உலகத்தின் தோற்றம் முதலியன எங்கிருந்து" என்ற வியாச சூத்திர விசாரத் துக்கு விடையாய்த் தமிழ் உபநிஷத்தென்பதைச் சாதிக் கின்றதென்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றார்கள். "இருள் சேர் இருவினை", "பிறவாழி நீந்தலரிது", "அப் பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு". இவை போன்ற மந்திரத் தொடர்கள் சிந்தனைப் பண்டாரங்கள் என்றும், வள்ளுவர் பாயிரமே "தமிழ் வித்து" என்றும் ஒரு மகான் கூறினார் என்று தெரிகிறது. இவ்வாற்றால், திருவள்ளுவரின் வேதத்தமிழ் எங்கே?
5. "சங்கத்தவருள் தலையாய தமிழ்ப் புலவன்" என்று தச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளும் "நூலறி புலவன்" என்று நக்கிரை தேவரும் பாராட்டுகின்ற—உருகுகின்ற—முருகவேள், தலைமைப் புலமை நடாத்திய ஒரு தமிழும் உண்டே!

என்றெல்லாம் கேட்கும்போது, தனி குனிய நேருகின்றது; குனிய நிலை வருகின்றது.

நாம் எங்கே! தமிழ் எங்கே!

சேமநிதி

“ அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றுல்
அற்குப் ஆங்கே செயல் ”

செல்வம் அற்கா இயல்பிற்று — செல்வம் தங்காத
இயல்பினை உடையது. செல்வம் ஒரு நாளைக்கு நமது வீடு
தேடி வரலாம். வருமானங்கள் வந்த அடுத்த நாளே, போய்
வரப்போகிறேன் என்று பிரியாவிடை கொல்லத் தொடங்கி
விடும். அது செல்வத்தின் பிறவிக்குணம். இந்த உருண்டை
உலகம் முழுவதும் உருண்டுகொண்டே திரியும். ஒரு தேசத்
திலே ஒரு ஊரிலே ஒர் இடத்தில் நீடித்துத் தங்காது.
அது பெற்றுல் — அந்தச் செல்வம் தற்செயலாக ஒருநாளைக்கு
வந்து சேர்ந்தால் உடனே ஒரு காரியம் தாமதமின்றிச் செய்து
போட வேண்டும். “அற்குப் ஆங்கே செயல்” — அந்தக்
காரியம் அந்தச் செல்வம் நிலைத்தற்கேற்ற நிலையான காரியம்.
அதனைப் பிறகு பின்னேயென்று வையாமல் அப்பொழுதே
செய்துவிட வேண்டும். அதில் இரண்டு வகை. ஒன்று பின்
ஞுக்கு உதவும்படி சேமம் செய்து வைத்தல்; மற்றது மறு
மைக்கு உதவும்படி உபாயம் செய்து வைத்தல்.

“ அற்றார் அழிபசி தீர்த்தால் அஃதொருவன்
பெற்றுன் பொருள்வைப் புழி.”

ஒன்றுமில்லாத வறியவர்களின் அறிவை அழிக்கின்ற
பசிப்பினியைத் தீர்க்குக; அவர்கள் வயிற்றில் நிதியைச்
சேமம் செய்க. பொருள் பெற்றுன் வைப்புழி—அது பொருளைப்
பெற்றவன் மறுமைக்குதவப் பொருளைப் போட்டு வைக்கும்
வங்கி அது. ஆற்றிலே இட்ட பொருள் குளத்திலே வந்தது
போலே, எங்கே நின்று எந்தப் பிறப்பிலே நின்று - கைநீட்டி
ஞூம் அங்கே வந்து உதவும் அந்த நிதி.

இந்தப் பிறப்பிலே நாம் மிடுக்காயிருக்கும்போது பொருள்
சேமிப்பதைப் பற்றி நாம் சிந்திப்பதுல்லை. மனிதனுக்கு வர
வரச் சுமை அதிகரிக்கின்றது. மனைவி, மக்கள், சுற்றும்
பெருகிக்கொண்டே இருக்கும். தேவை குண்றிக்கொண்டே

வரும். நோயாரும் பாயாரும் ஆன் எங்கேயென்று விசாரித்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே பொருள் இல்லையேயானால், இல்லாருந் தேடாள். ஈன் ரெடுத்த தாய்கூடத் தேடாள். அவனுடைய வாய்ச்சொற்களுக்குச் செல்மதி கிடையாது. பெற்ற குழந்தைகளே அசட்டைசெய்வார்கள். இருமியதைத் துப்புவதற்கு ஏதும் ஒன்று எடுத்துக் கொடுக்க யாரும் வரமாட்டார்கள். அறிமுளத்தில் அறுநீர்ப் பறவை போலே எல்லாரும் அன்று விடுவார்கள்.

தேசிய சேமிப்பிற் பணம் இருக்கிறது என்று அறிந்தாலோ எல்லாரும் வந்து எதிர்நிற்பார்கள். பணக்காரர்கள் இருமப் பக்கத்திலே வந்து நிற்பவர்களுக்கு நெஞ்சு புண்ணை கும்; கண்ணீர் வரும்; செருமி ஆறுதல் செய்வார்கள். பணம் இல்லையேல் உயிர் போக முந்தியே ஆன் பினம் என்பது நமது நாட்டில் பழுத்துக் கணிந்த பழமொழி.

“யாவர்க்கு மாம்சண்ணும் போதுஒரு கைப்பிடி”. இது திருமந்திரம். மருந்தே ஆயினும் விருந்தையும் பேணுவது நமது நாட்டு வழக்கம். பிடியரிசிக் “‘குட்டான்’” அடுக்களையில் தொங்கியிருந்து கொண்டு இந்த மந்திரங்களைத் தானே உச்சரிக்கின்றது.

“ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
போகா றகலாக் கடை”

ஆகாறு—பொருள் வரும்வழி. அளவு இட்டிதாயினும்—அந்தப்பொருள் வரும்வழி மிகச் சிறியதாயினும். கேடில்லை—அதனால் குடிமுழுகிப் போய்விடாது. போகாறகலாக்கடை—பொருள் போகிற வழி வருகிற வழியிலும் சிறிதாய் இருக்க வேண்டும். இது திருவள்ளுவருடைய புத்திமதி. உழைப்பு ஆறு சதம். செலவு ஐந்தரைச் சதமாய் இருக்கவேண்டும்; அரைச்சதம் சேமிப்பு நிதியில் சேரட்டும். ஒரு தொட்டிக்குக் குழாய் வழியாகத் தண்ணீர் வருகின்றது. வந்த தண்ணீர் மற்றொரு குழாய் வழியாக வெளியேறுகின்றது. தண்ணீர்

வருங் குழாயிலும் தண்ணீர் போகிற குழாய்வாய் கொஞ்சம் ஒரு மயிரிடை சிறிதாய் இருந்தால் போதும். அப்படியானால் தொட்டியிலே எப்பொழுதும் தண்ணீர் நிற்கும்.

இதனை நமது அரசாங்கம் போதிக்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்கிறது. இந்த அரசாங்கத்துக்கு முன்னமே அகழான், ஏறும்பு, தேனீ, இந்தச் சேமிப்பின் அருமை பெருமைகளைப் போதித்து வந்திருக்கின்றன. இன்றும் போதிக்கின்றன. அவைகளுடைய வீட்டை ஒருக்கால் எட்டிப்பாருங்கள். அவைகள் உணவு தேடி அலையும்போது 'ஐயோ பாவம்' என்று இரங்குகிளிரூம். அதே நேரத்தில் அவைகளுடைய வீட்டில் ஆறு மாதத்துக்கு மேலே உழைப்பின்றிச் சும்மா விருந்து சாப்பிட உணவு உண்டு. உணவு இருக்கிறதே: உழைப்பு ஏன் என்று பண்டி தொந்தி வளர்க்கிற அலுவல் அவைகளிடத்தில் இல்லவேயில்லை.

ஒரு நோய்க் காலம் — மழைக் காலம் — பஞ்சகாலம் — வயோதிப்காலம் திடைரென்று வரலாமே என்பதுதான் அந்தப் பிராணிகளின் யோசனை.

மனிதனே, அற்ப பிராணிகளிடமும் படிக்கவேண்டிய பாடம் நமக்கு நிரம்ப நிரம்ப இருக்கிறது.

குருத்தோலைக்கு என்ன சொன்னாலும் காதில் ஏற்று. அதோ கலகலக்கின்ற பழுத்து உலர்ந்த ஒலை, முன்னெரு நாள் குருத்தோலையாய் இருந்தது.

தர்மத்தின் நுண் உண்மைகளை உணர்த்தும் தவ கதைகள்

வெறுஞ் சரித்திரக் கதைகள் அவகநைகள். அவைகளுக்கு மேற்பட்டவைகள் தவ கதைகள். தவ கதைகளை இதிகாசக் கதைகள் என்று சொல்லலாம்.

இதிகாசத்திலே பிறந்த தேதி, இறந்த தேதி, கி. பி. கி. மு. ஆகிய இவைகளுக்குப் பிரதானங் கொடுப்பதில்லை. பாத்திரங்களின் விசேஷ சந்தர்ப்பமே அங்கே பிரதானம். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பமும் தர்மத்தின் ஒவ்வொரம்சத்தைப் புலப்படுத்துவதாயிருக்கும்.

“பேராண்மை என்ப தறுக்களேன் ரூற்றுக்கால்
ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு.”

எவர்கள் கொன்று குவிக்கப்படவேண்டியவர்களோ, அவர்களைத் தறுகண்செய்து, கொன்றுகுவிப்பதே பேராண்மை. அப்படிப் பேராண்மை செய்யும்போது, பகைவனுக்குக் காத் திராப்பிரகாரம் ஒரு இடையூறு நேர்ந்தால் — அந்தப் பகைவன், ஆனே அடி சறுக்கிக் கிழே விழுந்தால் — அவனுக்குக் கடுந்தாகம் நேரிட்டால் — உடனே அந்தக் கொன்று குவிப் பவன், பகைவனுக்கு உபகாரியாய் மாறவேண்டும். ஊராண்மை செய்யவேண்டும். ஊராண்மை — உபகாரியாந் தன்மை. பேராண்மையாகிய மலைக்கு ஊராண்மை சிகரம்: உரிய சந்தர்ப்பத்தில் பகைவனுக்கு உபகாரியாய் மாறுவது தர்மசிகரம்; வீரசிகரம்.

இந்த வீரசிகரத்தை வள்ளுவருலகிலே தரிசனங்கு செய்த கம்பருக்கு வாழ்யினது. அந்த வீரசிகரத்தைக் கலைசெய்து, இந்தக் காசினிக்குக் காட்டுவதற்கு, அந்தக் கவிச்சக்கரவர்த் தியின் மனந் துடித்துடித்தது. அந்தசூழ்வே வள்ளுவர் கண்ட வீரசிகர உண்மை கம்பன் வாயில் கலைவடிவெடுத்துப் பிரவா தித்தது. அந்தக் கலைப்பிரவாகம் இது:

“ ஆளை யாவுளக் கமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளை யாயின கண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளை வாளன நல்கினன் நாகிளாங் கழுகில்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளஸ்.”

இராவணனாலே தோல்வியை அறியாதவன்; கைலாசத்தை
அசைத்தவன். அப்படிப்பட்டவன் ஸ்ரீராமன் எதிரில் நிராயுத
பாணியாய் நிற்கின்றான். அவனுடைய சேளைகள் படைக்
கலங்கள் யாவும் பிரசண்டமாருதத்துக் கெதிர்ப்பட்ட பஞ்ச
போற் படாதபாடு பட்டழிந்தன. இராவணன் அதனைக்
கண்டு திகைக்கின்றான். பகைவனுக்குத் தன் முதுகைக் காட்டுவது
அவன் சரித்திரத்தில் இல்லை. அவனுக்கு வெட்கம்
தலைக்கேறி அவன் தலைகளைக் கவிழ்த்துவிட்டது.

“ நிறங்கரிந்திட நிலம்விரல் கிளைத்திட நின்றான்.”

அவனுடைய தேஜஸ் மிகுந்த உடலம் கரிக்கட்டையாய்
விட்டது. காற் பெருவிரலால் நிலத்தைக் கிளைத்துக்கொண்டு
நிற்கின்றான் பாவம்!

“ மாமியார் மருங்கிற சென்ற மருமகன் அனையன் ஆனான்”

ஒரேயொரு ஸ்ரீராமன் இராவணன் கண்களுக்குப் பதி
ஞீரம் மாமியர்களாய்விட்டான். ஒரு மாமிக்கு எதிரி
வேயே ஒரு மருமகன் நிலை எப்படியாய் விடுகின்றது. அப்
படியிருக்க எத்தனையோ மாமியர் எதிர்ப்பட்டால் ஒரு மரு
மகன் பாடு என்னகும்! இராவணன் மாமியர்களை எதிர்ப்
பட்ட மருமகனுய்விட்டான்; தலைகுணிந்து நிற்கின்றன.

இராவணனாலே ‘பிறங்கடை நின்ற பேதையரிற் பேதை’.
இவனை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திற் கொல்லுதறிகும் தர்மசாஸ்
திரம் ஓடங்கொடுக்கும். அப்படியிருக்கவும். தர்ம சொரூபி
யாகிய ஸ்ரீராமன் வில் நாணைத் தளர்த்திப் பாணப்பிரயோ
கம் செய்யாது, வில்லை நிலத்தில் ஊன்றி, அவன் நிலை
யைக் கண்டு சகிக்காமல் இரங்கி நிற்கின்றான். அவன்
வாயிலிருந்து;

“இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா ”

“அப்பனே”, தனித்த முயல்-தனித்த முயல் அடிக்கும் வழக்கம் எனது மரபுக்கு அடாது,

என்ற வார்த்தைகள் வருவதுபோல் இராவணனுடைய இருபது செவிகளிலும் படுகின்றது. இராவணனுக்கு அந்த வார்த்தைகள் இராம பாணத்திலுங் கூரியவாயும் இருக்கலாம். இராமனது பாணத்தின் நுதியே தஞ்சம் என்றிருந்த தனது உயிரைப் பெற்றுக்கொண்டு இராவணன் செல்ல வேண்டியவன் ஆனான். இந்த ஊராண்மை ஸ்ரீராமனின் தர்ம வீரசிகரம். கம்பனின் கலை இராம சரிதத்தை இதிகாசங் செய்துவிட்டது. இது நடந்த சம்பவந்தான என்ற சரித்திரக் கேள்விக்கு இங்கே இடமில்லை. நாம் படிப்பது வெறுஞ் சரித்திரமன்று; இதிகாசம். ஒரு அருஞ் சந்தர்ப்பத் தில், தர்மத்தின் நுண்ணிய உண்மையொன்றை உணர்கின்றோம். வள்ளுவர் கண்ட பேராண்மையின் கூரான ஊராண்மைக்கு ஸ்ரீராமன் எவ்வாற்றிருந்தும் பாத்திரமானவன் என்று உலகம் ஒப்புக்கொள்கின்றது; இராமன் மேல் வைத்துத் தந்த தர்ம ரசத்தைப் பருகுகின்றது. இதனால் இராம சரிதம் இதிகாசம், தவ குதை.

*

*

*

நச்சுப் பொய்கைக் கரையில் நால்வர் தம்பிமார் இறந்து கிடக்கின்றார்கள். தம்பியர்களை இழந்து வாழச் சகிக்காத தருமர் தாழும் அந்தப் பொய்கையின் நீரை அருந்தி இறக்கத் துணிகின்றார். தரும தேவதை தடுக்கின்றது. அந்தத் தேவதையின் அநுக்கிரகத்தால் தருமருக்கு ஒரு மந்திரம் கிடைக்கின்றது. அம் மந்திரத்தால் தம்பிமாரில் ஒருவண மாத்திரம் எழுப்பிக்கொள்ளலாம் என்பது தரும தேவதையின் கட்டளை. கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்ட தருமர் அந்த மந்திரத்தை உபயோகித்து எந்தக் தம்பியை எழுப்புவார் என்று உலகந் தடுமாறுகின்றது. நாமெல்லாம் கிருஷ்ண னுடைய தோழனும், மகா வில்வீரனும், பெரிய ஞானிய மான அருச்சணையே எழுப்பவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்

ஒரும். ஆசை வேறு; நீதி வேறு. தருமர் வீமனைப் பார்த்து அழுகின்றார்; அருச்சனைக் கட்டி அழுகின்றார்; தமது தலையில் கையால் மோதுகின்றார். அப்படிப்பட்ட அவர் அந்த மந்திரத்தை அரும்பெறல் தம்பியாகிய அந்த அரசுகளுக்கு உபயோகிக்கவில்லை.

தமது சிற்றன்னையின் புதல்வர்களில் ஒருவன் காதில் மந்திரம் உச்சரிக்கப்படுகின்றது. நால்வர் தம்பியரும் உயிர் பெற்றெழுகின்றார்கள். தருமர் திளைக்கின்றார். தரும தேவதயின் கட்டளையை மீறினேனாலே என்று திளைக்கின்றார். அந்தச் சமயத்தில் தருமதேவதை ஆனந்தக் கணைரால் தருமபுத்திரரை முழுக்குச் செய்து, கட்டியைத்து, உச்சி மோந்து “மகனே! நீ என் கட்டளையை மீறவில்லை; கட்டளைக்கு மேலே ஒரு நீதியைச் செய்திருக்கிறோய். உன் தாய்க்குக் கடன் செய்ய நீ ஒருவன் இருக்கிறபடியால், உன் சிற்றன்னைக்குக் கடன் செய்ய ஒருவன் வேண்டும். அதன் பொருட்டு அவள் புதல்வரில் ஒருவனை எழுப்பினாய்.

“நீதிவழுவா நெறிமுறையில் இட்டார் பெரியோர்”

எவன் தன் வாழ்க்கையை நீதி என்கின்ற எல்லைக் கோட்டில் வைத்துக்கொள்ளுகிறானாலே, அவனை பெரியவன்; சாதி மான்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி

உன்னால் இந் நிலவுலகில் மேலும் விளங்குவதாயிற்று” என்றெல்லாம் ஆசிர்வதித்து வாழ்த்தியது.

நஶ்சப் பொய்கைக் கலையில் உயிர் துடிப்பது தருமர் செய்த இந்த நீதி. அதனால் அக்கதை வெறுஞ் சரித்திர மாகாது; இதிகாசமாய்த் தவ கதை ஆயிற்று.

இன்னுஞ்சில் தினாங்களில் மகா பாரத யுத்தம் ஆரம் பிக்கப்போகின்றது. ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆகவேண்டியவைகள் அணித்தும் செய்துவிட்டான். இனி நெருப்பு முளவேண்டியதே. இதற்கிடையில் யுத்தத்திற்கு முதனால் ஒரு குழப்பம் உண்டானது,

நடு உழவில் நந்தை அறுவதுபோலே, பூர்கிருஷ்ணன் மகாபாரத யுத்தத்தில் தான் சம்பந்தப்படுவதில்லை என்கின் ரூன். அதுகேட்ட தருமர் கலங் கவிழ்ந்த வணிகன் போலத் திகைக்கிள்ளிரு. கிருஷ்ணன் துவாரரகைக்குப் புறப்பட ஆயத்தம்பண்ணுகின்றன. கட்டிலிற் கால்போல ஒருவன் குறைய நால்வர் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணன் காரலீக் கண்ணீராலே கழுவுகின்றார்கள். திரெளபதி விரித்த கூந்தல் விரித்தது விரித்தபடிதானு என்று விம்முகின்றார்கள். அனுக்ரண்டை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வதென்று அமுகின்ற அமெரிக்கா போலே இல்லாமல் அமுகின்றார்கள். யுத்தத்திற் கிருஷ்ணனின்றி என்ன செய்வதென்று சலிக்கின்றார்கள். இந்தக் கண்ணீர்ச் சம்புவத்திற் பங்கு பற்றாமல் அஞ்சாவது கட்டிலிற் கால் சிரிக்கின்றன. அவன் முகத்தை எல்லோரும் நோக்குகின்றார்கள். சொல்லுகின்றன,

“ நேற்றிரவு அர்த்த யாமத்திலே யாரும் அறியாமல் துரியோதனன் என்னிடம் வந்தான். வந்தவன் பாரத யுத்தத்தில் வெற்றி தணக்கு வரும்பொருட்டு களப்பவி செய்தற்கு ஒரு நல்லநாள் வைத்துத் தரும்படி என்னைக் கேட்டான். நான் அப்படியே செய்தேன்.

இதுதான் பூர்கிருஷ்ணன் குழப்பஞ்செய்தற்குக் காரணம். “ பூபாரந் தீர்க்கப் பிறந்த புயல் வண்ணன் திருவிளையாட்டு” என்றால். என்றதுந் தருமரின் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீராய் மாறியது; உடல் புளித்தது. சகாதேவனைக் கட்டித் தழுவி உச்சிமோந்தார்.

“ நீதான் என் தம்பி. இனி வெற்றி நமதே. நீ ஒரு நீதி செய்தாய்” என்றார்.

அவ்வளவில், “ தீராத விளையாட்டுப்பிள்ளை ” ஆகிய பூர்கிருஷ்ணன் துவாரரகைக்குச் செல்லுகிறதென்று பாசாங்கு செய்த விளையாட்டை யுத்த ஆயத்த விளையாட்டாய் மாற்றிக்கொண்டான்.

இந்தச் சம்பவம் “ கி. மு., கி. பி.’ச் சரித்திரமா! இதிகாச உச்சம் அல்லவா! தவ கதையின் சிகரம்.

கம்பனுல், கலைசெய்யப்பட்டுள்ள ‘புணரின்’ என்ற அமிர்தத் துளி

இங்கே ஆறுமுகநாவலரின் மருகரும் மாணவருமான வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை போல, அங்கே டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்களின் உபாத்தியாயர் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை கைம்மாறு கருதாது, நடக்கும் வாசகச்சாலையாய், மாணவருக்குப் பாடஞ் சொல்லி வந்தவர்.

பிள்ளை அவர்களியற்றிய “திருவிடைமருதாருலா” குசேலோபாக்கியானத்திற் போலப் பிள்ளை அவர்களின் கவித துவம் மிக மிகப் பிரகாசிக்கின்றதொரு பிரபந்தம். சென்னையிலுள்ள வித்துவான்கள் சிலர் பிள்ளைமேற்கொண்ட பொருமையினால் திருவிடைமருதாருலாவில் சில குறைகள் கூறிவந்தார்கள்: அதனைப் புலமை உலகம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை, குறை கூறியது வித்துவான்களின் குறையாய் முடிந்தது. அந்த வித்துவான்களில் இருவர் பிள்ளையவர்களிடம் நேரில் வந்து அவர்களை மண்ணிப்புக்கேட்டும் வகையில் அவர்களிடம் படிக்கத் தொடங்கினார்கள். இது முன்னமே பிள்ளையவர்களிடம் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு சில மாணவர்களுக்குப் பொருமைத்தியை முட்டியது. அந்தப் பழைய மாணவர் புதுக்க வந்த வித்துவான்களைப் பல கேள்விகள் கேட்டுத் தொல்லைகள் கொடுத்தார்கள். முன்னமே வித்துவான்களாயிருந்து வந்தவர்களுக்கு இது பெருந்தொல்லையாயிருந்தது. இதனை உணர்ந்த பிள்ளையவர்கள் ‘அது தகாது’ என்று பழைய மாணவர்களுக்குக் குறிப்பாலுணர்த்தியும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. அதனைச் சகிக்காமல் ஒரு நாள் பிள்ளையவர்கள் எழுந்து சென்று சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் முறையிட்டார்கள். சுப்பிரமணிய தேசிகர் திருவாவடுதுறை ஆதினத்துப் பண்டார சந்நிதி.

தேசிகர் ஒரு சமயம் அந்தப் பழைய மாணவர்களைத் தமிழிடம் அழைத்து,

“இணர்ளி தோய்வன்ன இன்னு செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று”

என்ற திருக்குறளைச் சொல்லி, இதற்கு, நன்னாலுக்கு
விருத்தியுரை செய்த சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர் கூறிய
உரை உங்களுக்கு வருமா என்று வினாவினார்.

கூட்டமான பேரழவில் முழுகினுலொத்த இன்னதவற்
றைத் தனக்கு ஒருவன் செய்தானுயினும்,

புணரின் — இன்ன செய்த அவன் தன் குற்றத்தை
யுணர்ந்து பொறுமை வேண்டித் தன்னிடம் சரண் புகுவா
னுயின், வெகுளாமை நன்று — அந்த அளவில் அவன் முன்
செய்த குற்றத்தை மறந்து அவனைக் கோபிக்காமல் அனைத்து
துக் கோடல் சிறந்தது.

இது சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர் கருத்து.

பலசுடரை உடைத்தாய பேரெரி வந்து தோய்ந்தா
லொத்த இன்னதவற்றை ஒருவன் செய்தானுயினும் அவனை
வெகுளாமை ஒருவற்குக் கூடுமாயின் அது நன்று.

என்பது பரிமேலழகர் உரை.

“அச்செயல் முனிவரையும் வெகுள்ளிக்கும் என்பது
தோன்றை” புணரின் என்று கூறினார் எனப் “புணரின்”
என்ற வார்த்தைக்கு ஒரு விசேட உரையும் தந்திருக்கின்றார்
பரிமேலழகர்.

குற்றம் செய்யப்பட்டவன் பொறுக்கக்கூடுமானால் நல்லது
என்பது பரிமேலழகர் கருத்து. “புணரின்” என்ப
தற்குக் “கூடுமாயின்” என்பது அவர் உரை, இயலு
மானால் என்றபடி.

“புணரின்” என்பதற்குப் பரிமேலழகர் கொண்ட கருத்தைச் சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர் கொள்ளவில்லை.

இன்னு செய்தவன் மனினிப்பு வேண்டி வந்து சேர்ந்தால், என்பது புலவர் கருத்து.

இந்தக் கருத்தைத்தான் அந்தத் தொல்லை செய்த தொல்லை மாணவர்களிடம் தேசிகர் வினாவினார்.

*

*

*

“இன்ரெரி தோய்வன்னே” என்ற திருக்குறளில், “புணரின்” என்ற வார்த்தைக்குச் சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர் கண்ட உரை புத்தம் புதிய உரை அன்று. அவ்வுரை மெத்த முன்னமே கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பருடைய கவித்துவ உள்ளத்தில் ஊறி, ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்திருக்கின்றது.

கம்பர் “இன்ரெரி” என்ற குறளிலே, நடுநாயகமாய் விளங்குகின்ற “புணரின்” என்ற வார்த்தையிலே துடிதுடிக் கின்ற உயிர்ப்பை, எந்தக் கவிஞரும் என்னி எட்டவும் முடியாதவகையில் கலை செய்து, இராம சரிதத்தை இதிகா சப்படுத்தியிருக்கிறார். அந்த இடத்துக்கு இனி வருவோம்,

*

*

*

ஸ்ரீராமன் இராவணன்மீது படையெடுத்து இலங்கைக்கு வந்துவிட்டான். சுக்கிரீவன் முதலியவர்களுடன் மந்திரா லோசனை நடக்கின்றது. எழுபது வெள்ளம் வானரர்கள் அலையடங்கிய சமுத்திரம்போல் அடங்கி நிற்கின்றார்கள். அமைதி நிலவுகின்றது. தருமம் வடிவெடுத்திருப்பதுபோல் ஸ்ரீராமன் மத்தியில் இருக்கின்றார்கள். இந்தச் சமயத்திலே “எந்தையே இராகவ சரணம்” என்ற வார்த்தை இராமன் செவியில் விழுகின்றது. எல்லாரும் இந்த வார்த்தை வந்த திக்கை நோக்குகின்றார்கள். தூரத்தே விபீஷணன் அடைக்கலம் வேண்டி வருகின்றார்கள். அவன் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தை அந்த வார்த்தை. விபீஷணன் அங்கே வருகின்ற வரலாற்றை வானரர்கள் அறிந்து வந்து இராம ஞாக்குச் சொல்லுகின்றார்கள்,

“அப்பொழுது இராமனும் அருசில் நண்பரை இப்பொருள் கேட்டநீர் இயம்புவீர்; இவன் கைப்புகற் பாலனே கழியற் பாலனே ஒப்புற நோக்கினும் உணர்வினால் என்றான் ”

மந்திராலோசனை மற்றொரு பிரகாரம் மாறியது. விபீஷண ஜெக் கொள்ளுவதா? தள்ளுவதா? ஸ்ரீராமன் ஆலோசனை கேட்கின்றான். அங்கே உள்ளவர்களில் முதன்மையானவன் சுக்கிரீவன். அவன் எழுந்து நீண்டதொரு பிரசங்கம்செய்து தமையனுக்குத் துரோகம் நினைந்தவன்,

“ஒட்டிய கனகமான் உருவம் ஆகிய கிட்டன்றன் மருமகன் ”

அந்த நல்ல மாரீசனுக்கு நன் மருகன்.

“வஞ்சனை இயற்றிட வந்த வாறுவளால் தஞ்செனை நம்வயின் சார்ந்து எான் அலன் ”

என்று கூறிமுடித்தான். தலையாடு சென்ற வழியிலே மற்ற ஆடுகள் செல்லுகிற வழக்கப்படி, மற்றவர்களும் ஆயோதித்தார்கள். இன்னும் ஒரே ஒருவன் கூற்று மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கிறது. அந்த ஒருவனை ஸ்ரீராமன் நோக்குகின்றான். அவன் கருத்தை எதிர்பார்க்கின்றான்.

“உறுப்பொருள் யாவரும் ஒன்றக் கூறினார்; செறிபெருங் கேள்வியாய் கருத்தென் செப்பு; என நெறிதரு மாருதி என்னும் நேரிலா அறிவனை நோக்கினான் அறிவின் உம்பரான் ”

மாருதி மருத்தின் மைந்தன்; வாடு குமரன்; அநுமன். அறினார் கோமானன் அநுமன் எழுந்து நிற்கின்றான், எழும் போதே,

“இனிக்கில் விளம்ப வேண்டுமோ ”

என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுகின்றான். மன்னதி மன்னர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்திவிட்டார்கள். இனி அக்

கருத்துக்கு மாருக ஆர் என்ன சொல்ல முடியும்! சுக்கிரீவன் இராஜா; அநுமான் மந்திரி. இராஜாவுக்கு மாருக மந்திரி சொல்லுவது மரபாகாது. அதனாலேதான் அநுமான் “இனி எனக்கு என்ன சொல்ல இருக்கிறது” என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுகின்றான்.

“தூயவர் துளிதிறன் நன்று, தூயதே”

என்று சொல்லிக்கொண்டு, கூட எழுகிறான். சுக்கிரீவன் கருத்தைத் தானே அநுமானும் அநுவதிக்கப் போகின்றான் என்று எல்லாரும் எதிர்பார்க்கின்றார்கள். விபீஷணன்மீது கோபாவேசங்கொள்ள ஆயத்தமும் நடக்கின்றது. இப்படிப் பட்ட சந்தர்ப்பத்திலே எழுந்துநின்ற அநுமான், ஸ்ரீஇராம னுக்கும் சபைக்கும் வணக்கஞ் செய்கின்றான். அவன் செய்த வணக்கம் இது.

“இளங்கினர் அறிவிலர் எனினும் என்னும்கால் கணங்கொள்கை நும்மனேர் கடன்மை காண்ணன வணங்கிய சென்னியன் மறைத்த வாயினன் நுணங்கிய கேள்வியன் நுவல்வ தாயினுன்.”

இந்த வணக்கத்தில் முதல் இரண்டடிக்குள்ளேதான், “இண்ரெரி” என்ற இரண்டடிக் குறளிலுள்ள, “புணரின்” என்ற அமிர்தத் துளி, கலை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இணங்கினர் அறிவிலர் எனினும் கணங்கொள்கை நும்மனேர் கடன்மை

||

“இணங்கினர் அறிவிலர் எனினும் என்னுங்கால்
கணங்கொள்கை நும்மனேர் கடன்மை கான் . . . . .”

ஸ்ரீராமன் தலைமையிலே, வெள்ளக் கணக்கில் வாஸரர்கள் மொய்த்துச் சூழ்ந்த பேரவையிலே, சுக்கிரீவனை முன் ஸிட்ட மந்திரக் தலைவர்கள், “விபீஷணனை ஏற்கவொண்ணது” என்று சாங்கோபாங்கமாகப் பேசித் தீர்த்துக்கட்டின முடிவிலே, தலையை வளைத்துக் கைகளை வாயை மறைப்பது போலக் கூப்பிக்கொண்டே எழுந்து நின்ற அநுமானுடைய வணங்கிய வாயிலிருந்து வந்த முதல் வார்த்தை, இது.

அநுமான்

“நுணங்கிய கேள்வியன்”

இயல்பாகவே அறிவு படைத்தவன். இதற்கு மேலே நுட்ப மான கேள்வி அறிவும் உடையவன். இவைகள் ஒரு புறம் இருக்க, அவன் “சொல்லின் செல்வன்”. அப்படிப் பட்டவன், பேசத் தொடங்குகின்றன. “இணங்கினர்” மகாப்பிரபுவே தேவரிருடன் முன் செய்துவைத்த நல்லாழி ஞலே நட்புக்கோட்டப்பட்டவர்கள், “அறிவிலர் எனினும்” அறிவிலே சுத்த சூனியர்களாய் எம்போன்ற விலங்குச் சாதி களாயிருந்தாலும், “கணங்கொள்கை” எம் போலிகளையும் பொருள்செய்து, உயர்ந்த கணங்களாக—தங்கள் இனங்களாகக் கொள்ளுதல், “நும்மனேர் கடன்மை”. இராமபிரானே தங்களுக்கும் தங்கள் மரபில் உள்ளவர் களுக்குங் குலதர்மமாயிருக்கின்றது. தங்கள் அருமைத் தந்தையாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தி பறவைகளுக் கரசனுகிய சடாயு என்னுங் கழுகரசனுடன் நட்புக்கோட்டப்பட்டுச் சடாயு வைத் தமது தம்பி என்று கொண்டாடியதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். அந்தச் சடாயு தன் மருகியின் பொருட்டு உயிர் துறந்ததையும் அறிந்திருக்கின்றோம். சடாயுவின் அங்

புக்குரிய புதல்வர்களாகிய தாங்கள் கல்லி கேள்விகளில்லாத ஒரு வனராசனுக்குத் தமையன் எண்பதும் உலகப் பிரசித்த மாய்விட்டது. வனராசனுக்குத் தமையஞ்சிய தாங்கள் வானரர்களுக்கு இனத்தவராதவில்—மனித கணத்தவர்களா யிருந்துகொண்டே வானர கணத் தலைவர்களையுஞ் சேர்த்து, கணங்கொள்கையில், நாதனம் ஒன்றுமில்லை. அது துங்கள் கடன்மை; குலதர்மம்.

“ஆதித்தன குலமுதல்வன் மநுவினை யார் அறியாதார்?”

வருணைசிரம தர்மங்களாகிய வேத நெறிகளை வகுத்து விமருதி செய்த, மநுச் சக்கரவர்த்தியை நாம் எல்லோருமே கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். மநு வகுத்த தர்ம நீதிகளை நடத்த அவதரித்த பிரபுவே, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தாங்கள் அறியாத தொரு நீதியில்லை. மநுதர்மம் தங்களுக்குரியதே.

“கோஇயல் தர்மம் உங்கள்
குலத்துஷ்தித் தோர்க்கு எல்லாம்
ஓவியத் தெழுத ஒண்ணு
உருவத்தாய் உடைமை.”

மநுதர்மம் விலங்கு சாதிகளுக்குரியதன்று, நாமெல்லாம் மநுதர்மத்தை விலக்கியவர்கள். அதனாலேதான் மேலும் நம்மை விலங்குகள் எனிகிறார்கள் மனிதர்கள். இப்படிப் பட்ட விலங்குகளாகிய எங்களுக்கும் மநுதர்மத்துக்கும் வெகு தூரம். அப்படியிருந்தும் எங்களையும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் தர்ம விசாரங்கு செய்யும்படி தூண்டியது, தங்கள் குலதர்மமாகிய “கணங் கொள்கை”யைக் காட்டுகின்றது. தங்களுக்குத் தர்மஞ் சொல்லுதற்கு “நாம் யார்” என்பதைச் சுக்கிரீவ மகாராஜாவை முன்னிட்டு நாமெல்லாம் நன்கு உணருகின்றோம். எங்கள் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது எங்களில் எவருக்காயினும் எட்டுண்ணேனுங் கருத்தே அன்று. எங்களை இங்கே மந்திராலோசனையிற் பங்குபற்ற வைத்ததே எங்கள் நிலைக்கு அதிகமாய் விட்டது.

இவ்வாறு நம்மைப் பங்குபற்றச் செய்தது, தம்மை அடைந் தாரைத் தம்மினமாகக் கோடலாகிய கணங் கொள்கையேயாம்; பிறிதன்று, தங்கள் கடன்மையைத் தாங்கள் நன்களும் அறிவீர்கள். தங்கள் குலதர்மழும் தாங்கள் நன்களும் அறிந்ததுமான ஒன்றில், அறிவு குடிபோன நாம் பங்குபற்றுவது தர்மம் ஆகாது. நம்மைப் பங்குபற்ற வைத்த தற்கு நன்றி கறி நமது கருத்துக்களைப் புறக்கே விசிவிடும்படி நாமெல்லாம் ஏகோபித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம். இது நிற்க.

“அறிவிலரும் இணங்கினர் எனின்” [உம்மை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது] அறிவு குடிபோய்ப் பிறங்கடை நின்று, அவன் மனையை விழைந்து, பேதையிற் பேதையாயினார் தாழும் — இன்னுஞ் சிறிதே வெளிப்படையாகக் கூறினால்— கற்புத் தெய்வத்தைக் களவு செய்து, துரோக சிகரமாய் விளங்குகின்ற அந்த இராவணன்தானும் தன் குற்றத்தை உணர்ந்து, “எந்தையே இராகவ சரணம்” என்று—தங்கள் சரணமே தனக்கு அரண் என்று—வந்து தங்களைப் புணர்வான் ஆயின் — “புணரின்” அந்த இராவணனைத் தாங்கள் “வெகுளாமை” ஒன்று மாத்திரமேயோ “என்னுங்கால்”,

“குலம் இது; கல்வி சது; கொற்றும் சது; உற்று நின்ற நலம் இது; புவன முன்றும் நாயகம் உள்ள தன்றே”

என்றிங்கணம் எட்டியும், சுட்டியும், தேவரீரின் குலதர்மங்களை அவ் வாவி எண்ணியதுபோல் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்து “கணங்கொள்கை நும்மனோர் கடன்மை”. அந்த இராவணனைக் கூடக் கைவாசபதி மன்னித்தது போல மன்னித்து, அவணையும் நும்மின்ததுக் கணத்தவஞக் அணைத்துக்கோடல், நுமக்கும் நும்முன்னேர்க்குங் கடன்மையாய் அமைந்து கிடக்கின்றது.

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்துகூக்கலிதான்னன்றுங்கு ஜம்புலத்தா ரேம்பஸ் தலை”

என வள்ளுவனார் வகுத்த ஜம்புலத்தாறுபோல, “இணரெரி நோய்வன்ன இன்னு செயினும்” செய்த அவன் “நந்தையே இராகவ சரணம்” என்று, வலிந்து வந்து, “புணரின்” அவனை இராவணன் என்றும் பாராது, “கணங் கொள்கை” ஜம்புலத்து ஆறுக்குமேல் ஆரூவதொரு ஆறு ஆகக் கொள்ளுதல், நுழைஞார் தலைக்கடன்மையாயிருக் கிறது. ஒருவருடைய கடன்மையை எதிர்செய்வது தர்மம் ஆகாதே. இராவணனையே, அவன் வந்து, “புணரின்” அவனை வெகுளாதே கணங்கொள்ளுந் தாங்கள், விஷ்ணு பக்தனும் இராவணன் செய்த குற்றங்களைக் கடிந்து வெறுப் பவனுமாகிய விபீஷணன் வந்து, “எந்தையே இராகவ சரணம்” என்று “புணரின்”, தங்கள் கடன் என்ன? தாங்கள் இச் சந்தர்ப்பத்தில் என்ன செய்விர்கள் என்பதை எங்களில் மிக மிகச் சிறிய இனங்களாய் இங்கே தூங்கி விழுகின்ற சிறு குரங்குகள் கூட வாய்விட்டுச் சொல்லும்.

தங்கள் கடன்மை வெள்ளிடைமலை போல வெளிப்பட்டுக் கிடப்பவும், எங்களையும் உசாவியது, “கணங் கொள்கை” யாகிய தங்கள் கடன்மையேயாம்! என,

“வணங்கிய சென்னியன் மறைத்த வாயினன்
நுணங்கிய கேள்வியன் நுவல்வ தாயினுன்”

அநுமன் — அந்தச் சொல்லின் செல்வன் — அவையை அடங்கச் செய்தலாகிய அவையடக்ககங் கூறி — எவருக்கும் கடன்மையைப் புலப்படுத்தலாகிய அக்கிராசனர் வணக்கமுஞ் செப்பி, மேலே பேசத் தொடங்கினான்.

“கேட்டார்ப் பினிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேப்ப மொழிவதாஞ் சொல்.”

சுக்கிரீவன், விபீஷணனைத் தங் கணத்தில் ஏற்றுக் கொள்ள லாகாது என்று முன்னமே கூறியவன்; அநுமான் கருத்தைக் கேளாதவுமையிருக்க வேண்டியவன். அப்படியிருக்க வேண்டிய சுக்கிரீவன், அநுமான் மேலே பேசாத வண்ணம் தடுப்பவன் போலே, அச் சபையில் எழுந்து, விரைந்து செல்லுவா

னுயினே. சுக்கிரீவன் தன் கருத்து வேற்றுமையைப் புலப் படுத்துதற்கு எழுந்து விரைகின்றான் என்றும் நாமென்னொம். எண்ணுகிறதற்குத் தானே எங்களிடம் “எண்ணுத எண்ணமெல்லாம்” எண்ணுகிற மனம் இருக்கிறது! அது எண்ணட்டும்! ஆனால், என்ன நடக்கிறது! சுக்கிரீவன் எங்கே!

“ ஓல்லைவந் துணர்வும் ஒன்ற இருவரும் ஒருநா ஒருற்ற எல்லியும் பகலும் போலத் தழுவினர் எழுவின் தோளார் ”

“ தழுவினர் நின்ற காலைத் தாமரைக் கண்ணன் தங்கள் முழுமுதற் குலத்துக் கேற்ற முறைமையால் உவகை மூள வழுவலில் அபயம் உண்பால் வழங்கினான் அவன்பொற் பாதம் தொழுதியால் விரைவின் என்னுக் கதிரவன் சிறுவன் சொன்னுன் ”

இரவும் பகலும், கீரியும் பாம்பும் ஒன்றை ஒன்று தழுவும் என்ற யாராவதெண்ணுவதுண்டா? விபீஷணனும் சுக்கிரீவனும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவினார்கள்; ஒன்றுனர்கள். சுக்கிரீவன் தழுவின கை நெகிழாமலே சொல்லுகின்றான்! “ தம்பி விபீஷணை, ஹீராமன் அவதரித்த குலம் முழுமுதற் குலம். அவன் தன் குலதர்மமாகிய அபயதானத்தை உணக்கு வழங்கியிருக்கின்றான். அவனுக்கு உண்பால் உவகை மூளு கின்றது. இந்த கஷணமே அவன் திருவடிகளை நீ விரைந்து வணங்குக ”. “ கணங் கொள்கை அவன் கடன்மை.”

சொல்லின் செல்வன், பொருட்செல்வமாகிய தன் பிரசங்கத்தை அவையடக்கம் அளவில் — அக்கிராசன வணக்கம் அளவில் — நிறுத்த வேண்டியவன் ஆனால்.

“ பலசொல்லக் காழுறுவர் மன்றமா சற்ற சிலசொல்லஸ் தெற்று தவர்.”

திருவருள் கைவந்த அடியார்கள் வரலாறு உரைக்கும் புராணமே சிவகதை

சிவகதை :

வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆத மில்லி அமலெனுடு தேரரை
வாதில் வெள்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
பாதி மாதுட னுய பரமனே.

திருஞாணசம்பந்தப் பிள்ளையாரிடம் மங்கையர்க்கரசியாருங் குலச்சிறைநாயனாருந் தங்குறைகளை முறையிடுகின்றார்கள். சமணர்களை வாதுசெய்து வென்று, சைவத்தை நிறுவும்படி வேண்டுகின்றார்கள். பிள்ளையார் தமது பரமபிதாவாகிய சிவபெருமானிடஞ் சென்று, அப்பெருமானுடைய திருவுள்ளக் கருத்தை வேண்டுகின்றார்.

உற்கைதரும் பொற்கை உடையவர்போல் உண்மைப்பின் நிற்க அருளார் நிலை.

அருள் பெற்றவர்கள் மெய்ப்பொருளாகிய திருவருளை முன்னிட்டுக் கொண்டு, திருவருளின் குறிப்பை அறிந்து அதன் வழி நடப்பார்கள். திருவருளின் குறிப்பறியாது ஒன்று நினைப்பதில்லை ; சொல்வதில்லை ; செய்வதில்லை. அவர்கள் ‘பேயோன்றுந் தன்மை’ பிறந்தவர்கள். பேயினுற் கொள் ளப்பட்டவர்களின் செயல், பேயின் செயலாவது போலத் திருவருளாற் கொள்ளப்பட்டவர்களின் செயலும் திருவருட் செயலேயாம் திருவருளாளரிகளுக்கு,

“ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதனே வியாழன் வெளினி சனி பாம்பிரண்டும் உடனே ஆசரு நல்லநல்ல அவை நல்ல நல்லவு” : திருவருளாளர்கள் அடியார்கள். அவர்களுக்குப் பிற திங்கு செய்தால் செய்தவர்களுக்கே அது பலிக்கும். இதனைச் சம்பந்தப்பிள்ளையாரின் வரலாற்றிற் பரக்கக் காணலாம்.

ஆகவே, திருவருள் கைவந்த அடியார்களின் வரலாறுகள் வெறுஞ் சரித்திரம் அன்று; சரித்திரத்துக்கு மேற்பட்ட இதிகாசமும் அன்று; இதிகாசத்துக்கும் மேற்பட்டது; அதற்குப் புராணம் என்று பெயர். புராணம் என்றாற் சிவ கதை.

வெறுஞ் சரித்திரம் அவகதை. இதிகாசம் தவகதை. புராணம் சிவகதை. பெரிய புராணம் பெரியார்களின் கதையேயாயினும், அவர்கள் சிவமயம் ஆனவர்களி. ஆதலினுலே அவர்கள் கதை சிவகதை.

*

*

*

சண்டேகரரை அனு தந்தோறும் பக்கஞ்சுக்கு மடி விமமிப் பால் சுரக்கும். அதனைக் கானுந்தோறும் அவருக்குச் சிவார்ச்சனையில் பேராசை தலைப்படும். சண்டேசரர் மணலால் இவிங்கம் செய்து, பக்ககள் தாழே பொழுயும் பாலால் அபிஷேகித்துச் சிவார்ச்சனை செய்வார் ஆயினார். அவருடைய உள்ளை நிலையை அறியாத அவர் தந்தையார் அவருடைய சிவபூசையைக் காலாற் சிதைத்தார். மெந்தர் ஒரு கோடரி யினால் அதிபாதகஞ் செய்த அந்தக் காலைத் தறித்துவிட்டார்.

"செயலிற் செயலின்மையையும், செயலின்மையிற் செயலையும் எவன் கானுகின்றாலே அவனே மனிதரில் அறி வுடையோன். அவனே எத்தொழில் செய்தையிலும் யோகத் திருப்பான்."

இது கிதையில் ஞான யோகத்திற் பதினெட்டாவது சுலோகம்.

சண்டேகரர் செய்தது செயலிற் செயலின்மை. சண்டேகரர் தந்தையின் காலைத் தறித்தார்; ஆனால் தறிக்கவில்லை. அவர் செயல் சிவச்செயல்.

சாக்கியநாயனார் ஒரு வெளிவிடையிலே ஒரு சிவவிங்கத் தைக் கண்டதும் உள்ளம் உருகித் தம்வயம் இழந்து, செய்வது இன்னதென்றறியாது, அருகிலே கிடந்த ஒரு செங்

கல்லீ எடுத்து அச் சிவலிங்கத்தின் மேல் ஏறிந்தார். அந்தக் கல் கண்ணப்பரின் செருப்புப்போல் இனியதாய்ச் சிவார்ச் சனம் ஆயிற்று. தம்மால் நடந்த இந்தச் சம்பவத்தைச் சாக்கியர் அன்று அறியார். அன்று போய் அடுத்த நாள் அந்தச் சிவலிங்கத்தைத் தரிசிக்க நேர்ந்தபோது முதனாள் நிகழ்ந்த சம்பவம் உள்ளத்தில் தோன்றியது. முதனாள் சாக்கியர் செய்த செயல்,

கிடையிற் கூறிய ‘செயலின்மையிற் செயல்’.

சாக்கியர் கல்லினால் ஏறியவில்லை. எறிந்த ஞாபகம் அவருக்கு உடன் நிகழவில்லை. ஆனால் செயலொன்று நடந்திருக்கின்றது. செய்யாமை பிறந்த இடத்தில் செயல் நடந்திருக்கிறது. சிவச் செயல்.

*

*

*

கந்தபுராணம் சிவபுராணம். கந்தசவாமி சிவபெருமானே. கந்தசவாமியின் கதை சிவகதை.

அருவமும் உருவு மாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப் பிரம்மாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக் கருசௌகர் முகங்க ஓரூறுங் கரங்கள்பன் எரிண்டுங் கொண்டே ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகம் உய்யு’

தமிழிற் கந்தபுராணம் அருளிய கச்சியப்ப சிவாசாரிய சவாமிகளி சுப்பிரமணியசவாமியின் வரப்பிரசாதம் பெற்றவர். அதனாலே சவாமிகளின் வாக்கு அருள் வாக்கு. பெரிய புராணத் திருமுறை போல ஒரு திருமுறையாகக் கொண்டாடப்படும் அருள் வாக்குக் கந்தபுராணம்.

தாமத்தின் தத்துவத்தை உணர்ஸ்த எமதுவன்

செருப்புக் கட்டியின் புதிய ஊழியன் சிந்தனை உலகத்தில் முழுகித் திளைக்கின்றன; எங்கேயோ பார்த்தபடி சிந்திக் கின்றன. சிந்தனை என்கின்ற சமுத்திரத்தில் அவன் அறிவு திரை ஏறிகின்றது.

அவன் மனசு உலகம் முழுவதுஞ் சம்ஹுகின்றது. இடையிடையே எழுகின்ற சிரிப்பை ஏதோ ஒரு கவலை எடுத்து விழுங்கிவிடுகின்றது, அப்படிச் சந்தர்ப்பத்திற் பெருமூச்சு வருகின்றது. அவன் சிந்திக்கின்றன; செருப்புக் கட்டியும் மனைவியும் எதிரில் நிற்பது அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் சிந்தனை உலகத்தில் சஞ்சரிக்கின்றன; நினைவுக் களவுகள் குழியிருக்கின்றன.

*

*

*

தருமர் ஐந்து வீடாவது பெற்றுக்கொண்டு மகாபாரத யுத்தத்தைத் தவிர்க்க முயன்றார்.

துரியோதனை பத்து ஊர் கொடுத்தாவது சமாதானஞ்சு செய்துகொண்டு, பிறகு மெல்ல மெல்ல வெல்லுதற்குச் சூழ்ச்சி செய்தான்: அதன் பொருட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு பெரிய விருந்து உபசாரம் நடத்தவும் தீர்மானித் திருந்தான். அதற்குமுன் நகர்ப்புறத்தில் இருந்தே கிருஷ்ணனை வரவேற்று அழைத்து வருமாறு பெரியவர்களையும் இராச வரிசைகளையும் அனுப்பிவைத்தான்.

தர்மந் தெரிந்தவனும் துஷ்ட நிக்கிரகத்துக்குப் பிறந்த வனும் பார்த்த சாரதியுமான கண்ணன் வரவேற்பு உபசாரத்தை இடையிலே முரிவுசெய்து, மகாத்மாவாகிய விதுர ஞுடைய குடிலில் அழையா விருந்தாய் நுழைந்து, அங்கே தங்கித் துரியோதனை மனத்தில் துவேஷங்களையுங் குழப்பங்களையும் உண்டாக்கிவிட்டான்.

அதனாலே, புண்ணிய பூமியாகிய மகாபாரதத்தைப் பிரிவினை செய்யாதே பாதுகாத்துவிட்டான். பாரதத்தைப் பிளப்பதற்குத் தருமர் ஆர்! துரியோதனர் ஆர்!

“பத்தூர் பெறுதே பாரதங் கைசெய்த
அத்தூதன் அப்பூசி காட்டுகின்றுன்”

என்று ஆழ்வார், தூது சென்று மகாபாரத யுத்தத்தால் மகாபாரதத்தைக் காத்த கண்ணனைப் புகழுகின்றார்.

தர்மந் தெரியாதவர்களுக்குக் கண்ணன் கண்ணமூழ்ச்சி காட்டிவிட்டான். தருமருக்குத்தானுங் குறித்த சந்தர்ப்பத்தில் தர்மந் தெரியவில்லை. இன்னபாந்தவ்யம், இரக்கம், தர்மமாகிய நீதியை மறைத்து விடுகின்றன.

இது அந்தப் புதிய ஊழியன் மனத்தில் எழுந்த பழைய தாகிய ஒரு குமிழி; நினைவுக் கணவுக் குமிழி.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே அவன் கண்ணிலிருந்து ஒரு நீர்த்துளி துளித்தது. அது “மகாத்மாஜி பாரத பிரிவினையைத் தடுக்கும் ஆற்றல் படைத்தவராயிருந்தும் தடுக்காது மனங் குழம்பி, மடியவும் நேரிட்டதே” என்று எண்ணிய தனுல் வந்த நீர்த்துளி.

தருமம் எங்கே! நல்ல மனிதர்களிதாம் எங்கே!

* * *

பிம்பிசார மன்னனின் கேழமங்கருதி வேள்வி நடக்கின்றது. தீக்ஷிதர்கள் ஆடுகளைத் தறித்துக் கொட்டக் குத்திகளைக் கூரி செய்கின்றார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சித்தார்த்த ராண் கௌதமர் வேள்விச் சாலையுட் பிரவேசிக்கின்றார். “கொலையும் புலையுந் தவிர்க்” என்று போதிக்கின்றார். பிம்பிசார மன்னனின் மனம் இளகுகின்றது. தலைமைத் தீக்ஷிதர் வேத சுலோகங்களை எடுத்துக் காட்டி ஆடுகள் கவர்க்கம் அடையும் என்கின்றார். கௌதமர் ஒத்துக்கொள்ள வில்லை. வேள்வி தடுக்கப்பட்டது.

திகழிதருக்கு வேத சுலோகங்களின் கருத்தை நிலைநாட்டி ஆடுகள் சுவர்க்கம் போவதை எப்படி நிருபிக்க முடிய வில்லையோ, அப்படியே வேள்வியில் இறக்கும் ஆடுகள் சுவர்க்கம் போகா என்றும் நிருபிக்க முடியாதே! ஆடுகளுக்கு அடுத்த கணத்தில் நிகழுங் கதியை ஆர் அறிவார்! ஆட்டுக் கடாக்கள் வருத்தம் வந்து செத்ததும் உண்டோ! மனிதனின் வயிற்றுட் புகும் ஆடுகள் சித்திரவதை செய்யப் படுகின்றனவே!

ஆடுகளின் செல்கதியை அறிந்தோரே, வேள்வியைச் செய்யவும் தடுக்கவும் வல்லவர்.

இரக்கமுள்ள தாய் தன் குழந்தைக்குச் சத்திர சிகிச்சை செய்யவிடாது தடுக்கலாமா?

*

*

*

நல்ல மனிதர்கள் நாய்களின் வாலை நிமிர்த்தித்தான் திருவதென்று முயற்சிக்கின்றார்கள். ஆனால் ஒரு நாய்க்கும் வால் நிமிரவில்லையே.

உயர்ந்த மனிதன் உலகத்தைத் திருத்துவதற்கு முந்து கிண்றன். அவன் முயற்சி, சரிந்து விழுகின்ற பழைய வீட்டைத் திருத்துவதாய் முடிகின்றது. ஒரு முலையைத் திருத்த மற்ற மூலை விழுகின்றதே. அவைதிக உலக மனிதனுக்கு இரங்குகின்றோம்; விலங்கு பறவைகளுக்கு இரங்குவாரைக் காணோம்.

நாய்வால் நிமிர்த்துகிற கதையும் பழைய வீடு திருத்து கிற கதையும் சுவாமி விவேகானந்தர் சொன்ன கதைகள்.

*

*

*

வினாபாஜி இந்த உலகத்திலே மகா பெரியவர் ; ஒப்பில்லாதவர். அவருடைய மனம் தேவ மனம். அவர் ஏழைகளுக்கு உருகுகின்றார். உருக்கம் கடவுட் குணம். அதை அழிப்பது மகா பாதகம். அவர் செல்வர்களிடம் எடுத்து வறியவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றார். இது ஒரு உத்தியோகம்

அவ்வா? இதை அவருக்கு உதவியது யார்? சிலரிடம் செல்வமும், பலரிடம் வறுமையும் குடிபுகுந்த காரணத்தை நாம் விசாரிக்க வேண்டாமா? விசாரித்தறிய முடியுமா?

“தெண்ணீரடிபுற்கை யாயினுந் தாள்தந்தது உண்ணவின் ஊங்கினிய தில்”

என்ற திருக்குறலை உபதேசிக்கின்றார். ‘ஐந்து அரிசி மாத் திரம் இட்ட வெறுந் தண்ணீர்க் கஞ்சியானாலும் தண் னுடைய முயற்சியால் வந்த உணவே மேலானது’ என்பது திருக்குறளின் கருத்து.

*

*

*

ஓரு நாள் மகான் அரவிந்தர் “கண்ணன் மறியல் இருப்ப வகையே இருக்கின்றன; மறியல் இருக்குத்துபவகையே இருக்கின்றன. அவன் கருத்தெண்ண? அவன் கருத்தை அறிய நாம் முயலவில்லையே” என்று ஏங்கினார்; எடுத்த முயற்சிகளை உதவினார்; புதுச்சேரியுள் வந்து புகுந்தார்; இனிது இனிது ஏகாந்தம் என்று யோகத்திலிருந்தார்.

*

*

*

என்றிங்குமெல்லாம் எண்ணத் திரைகள் புதிய ஊழி யணின் மனசில் எழுந்து போராடின. அவன் முகத்தில் தேஜஸ் உண்டானது. கவலைகள் அவனை விட்டு விலகின. முந் திய சிரிப்பின் தொடர்பாக அவன் முகத்தில் முறுவல் பூத் தது. அந்த அறை முழுவதும் ஒளியமயானது. செருப்புக் கட்டியும் மணவியும் விழுந்து விழுந்து அவனை வணங்கு கிரூர்கள். சிந்தனை உலகில் ஆழந்து சிடந்த அந்த ஊழி யன், அப்பொழுதுதான் அவர்களைப் பார்த்து நன்றி தெரி வித்து ஒன்று சொல்லுகின்றன.

“ஓ தம்பதிகளே, உங்களுக்கு நல்வாழ்வு சித்திக்கட்டும். எதிதனையோ வருஷங்களாக உண்டியும் உடையும் உறை யுனும் உதவி என்னைப் போல்தித்தீர்கள். உங்களுக்குத் திருவருள் பெருகுவதாக. பூலோகவாழ்வு இன்றுடன் எனக்குப் பூர்த்தியாகின்றது. யான யமதர்ம ராஜாவின் தூதுவன்;

தர்மந் தெரியாதவன்; ஆனால் இரக்கமுள்ளவன், விறகு வெட்டியான கணவனை இழந்த ஒரு பெண் இரட்டையான பெண் குழந்தைகளைப் பிரசவித்துக்கொண்டு கிடந்தாள். அவள் உயிரை வாங்கவேண்டிய சமயத்தில் அவள் குழந்தைகளுக்கு இரங்கி அவள் உயிரை வாங்காது பின்வாங்கினேன். பழைய இயம் தாதுவன் ஒருவன் உயிர் வாங்கினான். நானே குழந்தைகள் பொருட்டு அழுதென். அதோ அந்தச் சீமாட்டி வளர்க்குங் குழந்தைகள், நான் அன்று இரங்கிய குழந்தைகள். என் இரக்கப்படி தாய் உயிர் வாழ்வான். ஆனால் இற்றைக்கு இந்தப் பிள்ளைகள் பிச்சை எடுக்க நேரிடும். அவர்கள் அந்தச் சீமாட்டி மருங்கிலி மழலை பொழிந்ததை நீங்கள் இதோ கண்ணர்கள்.

இரக்கம் கடவுட் குணம். அதை அடக்குதல் பாவம். இரக்கத்தை நமக்கு உதவியவர் யாரோ, அவர் கருத்தை அறிந்தே இரங்கவேண்டும். இரக்கத்தைத் தந்தவர், தருகின்றவர் கடவுள். கடவுள் வேண்டினால் இரக்கத்தை உபயோகிக்கும் வழியுந் தெரியவரும். கடவுளை வேண்டி இரக்கத்தை உபயோகிக்கும் வழியை அறிவதே தர்மம்; அதுவே நீதி; மேன்மை கொள் சைவ நீதி. தர்மமாகிய நீதியே இரக்கத்துக்குத் தளமாக வேண்டும். “நீதிவழுவா நெறிமுறையில் இட்டார் பெரியோர்.”

வான்திவிருந்து இறங்கும்போது மழையாகிய நீர் மகா பரிசுத்தமானது. அசுத்த நிலத்திலிறங்கியதும் அந்நிலத்தினியல்பால் அழுக்கடைகின்றது. நிலம் பரிசுத்தமானால் நீரும் பரிசுத்தமாயிருக்கும்.

கடவுளிலிருந்து இறங்கும் இரக்கம், தர்மமாகிய நீதியினால், பரிசுத்தப்பட்ட இடத்திலேதான் பயணபட்டுப் பிரகாசிக்கும்,

யமதர்ம ராஜா தர்மந் தெரிந்தவர். விறகு வெட்டியி னுடைய மனைவியின் செல்கதியும் குழந்தைகளின் செல்கதியும் அவர் அறிந்தவர்; அவனுக்கும் அவள் குழந்தைகளுக்கும்

இரங்குதற்கு நான் ஆர்! தர்மமாகிய நீதி தெரிந்த நடவடிக்கை உயிரை வாங்கு என்கின்றால். நான் அவன் கட்டளையை மீறி இரங்கினேனே. கட்டளையை மீறியது பெரிய அதர்மம் அல்லவா!

நமக்கு மனதில் நல்லது என்று பட்டதெல்லாம் நல்ல தல்ல.

ஐயோ! மனிதன் அறியாமையோடு கூடிய தன் மனத்தில் நல்லது என்று பட்டதைத் தர்மம் என்று போதிக் கின்றனே! அவ்வளவில் விடுகின்றன? தன் அதிகாரத்தை ஆயிரக் கணக்கானவர்கள் மேற்செலுத்திப் பலவந்தம் செய்கின்றனே! அந்தோ!''

என்றிங்ஙனம் மகோபநியாசஞ் செய்தான் அந்தப் புதிய ஊழியன். அவன் கண்களில் நீர் பெருகியது; கரங்கள் சிரமேற குவிந்தன.

‘நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதனிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்’

என்ற தேவர் குறள் அவன் வாயிலிருந்து வந்தது. அவன் தேகம் மாறியது; இறகுகள் முளைத்தன. அவன் மேல் எழுந்தான்.

தர்மம் வாழ்க!

[ரோல்ஸ்ரோய் புனைந்த முத்தான மூன்று சிரிப்புக்கள் என்ற கதையில் ஒரு சிரிப்பின் தமுவல் இது.]

கீதையின் உதயம்

ஒருமுறை மகான் ஒருவர் ஞானத்துக்குத் தவணையிடலாம் ; தருமத்துக்கு அப்படிச் செய்யலாகாது என்றார். அப்பொழுது என் மனசில் ‘அன்றறிவிவாம் என்னது அறம் செய்க’ என்ற தொடர் நினைவுக்கு வந்தது.

ஞானம் என்கின்ற விருட்சத்தின் மூலாதார வேவர் தருமம். ஞானம் முளைகொள்ளும் பரிசுத்த நிலம் தருமம் எனினும் அமையும்.

ஒருவன் சுவதருமத்தை விசாரித்துணர்ந்து கர்மானுஷ்டானங்களை அநுட்டித்து வருவானுயின் பற்றுக்கள் அடங்கும் முறையில் அடங்கும். ‘மனத்துக்கண் மாச இலன்’ ஆவன். அந்தக்கரணங்கள் தூய்மையுறும் ; அமைதி நிலவும். அந்நிலையில் ஞான சூரியன் உதயம் ஆகும்.

வேதம் ஞான காண்டமும் ஞான காண்டத்துக்கு நியித் தமான கரும காண்டமும் என இரு வகைத்து. கரும காண்டத்தை ஆராய்ந்து நூல் செய்தவர் சைமினி. அந்நூல் பூர்வ மீமாம்சை எனப்படும். ஞான காண்டம் உபநிடதம். ஞான காண்டத்தை ஆராய்ந்து நூல் செய்தவர் வியாசர். அந்நூல் உத்தர மீமாம்சை எனப்படும். அதற்குப் பிரம மீமாஞ்சை, வேதாந்த சூத்திரம் என்ற பெயர்களும் உண்டு. வியாசரின் சீடர் சைமினி.

சைமினி செய்த பூர்வ மீமாம்சை தருமத்தை அறிய ஆசை என்று தொடங்குகிறது. கருமம் சுவதரும் விசாரத் திலேயே தொடங்குகிறது. ஆதலினுலேதான் தருமம் பேச வந்த பூர்வ மீமாம்சை தருமத்தை அறிய ஆசை என்று தொடங்கியது.

வியாசர் செய்த உத்தர மீமாம்சையாகிய வேதாந்தம் ‘பிரமத்தை அறிய ஆசை’ என்று தொடங்குகிறது. பிரமம் என்பது பிரமஞ்சானம்.

சையினி சுவதருமத்தில் தொடங்குங் கரும சுத்தியைச் சொல்ல, கருமகத்துயில் உதயமாகும் ஞானத்தைப் பேச கிள்ளூர் வியாசர். குருவுஞ் சீடருஞ் செய்த இரு மீமாம்சை களும் ஞானமும் ஞான நிமித்தமும் பேசும் ஒரு முழு நூலேயாம். இரு பகுதியாய் இந்நூல் வேத சமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்கு வாய்ப்பாயதொரு தெப்பமாம்.

ஞானத்துக்கும் ஞானத்துக்கு நிமித்தமாய கருமத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு பெரிதும் விசாரிக்கற்பாலது. கருமம் ஞானம் என்பவற்றின் தொடர்பைத் திருட்டாந்த பூர்வமாக விசாரங்கு செய்து எழுந்ததுதான் பகவத்கிடை. இரு மீமாம்சங்களையும் பக்தி என்கின்ற பசையினுலே இணைத்து அமைத்ததொரு அழகிய சேதுபந்தனம் பகவத்கிடை.

*

*

*

பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசம் செய்த பிறகு, ஒரு வருடம் விராடபுரத்தில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்து விட்டு அதன்மேல் உபலாவியம் என்கின்ற நகரத்தில் வெளிப் பட்டிருக்கின்றூர்கள். கண்ணபிரானும் அங்கே வந்து அவர்களுடன் இருக்கின்றன. அப்பொழுது துரியோதனைதிகளின் குழ்ச்சியின் விளாவாய்ச் சஞ்சயர் என்கின்ற குரு அங்கே வந்து தருமருக்கு வேதாந்த ஞானம் போதிக்கின்றூர். மித்தையாகிய மன்னைசையைத் தவிர்த்து மீண்டும் காட்டிற்குப் போய்த் தவஞ்செய்து வீடு அடைவதே புண்ணியர்களாகிய உங்களுக்கு மேலான செயல் என்கிறூர் அவர்.

குருவாகிய சஞ்சயரின் போதனையைத் தருமர் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. குரு மீது சிறிதே சிற்றமுந் தருமருக்கு உண்டாய்விட்டது. ‘குருவே எங்கள் மனம் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது ; துரியோதனைதிகள் செய்த அவமானங்களை மறக்க முடியவில்லை ; அரச தரும நெறியில் போர் தொடுப்பதே இப்பொழுது செய்யத்தக்கது. அதன் பிறகு தான் எங்கள் அந்தக்கரணங்கள் அமைதியுறும். அப்பொழுது வேதாந்த ஞானத்தைப் போதித்தால் பயன் செய்யும்’ என்றூர் தருமர்.

‘என்ன றத்தினில் நின்று தெவ்வரை
இருவி கும்பினில் ஏற்றினுல்
பின்ன றத்தினில் நினைவு கூரும்
எனக்க னன்றினை பேசினுன்’

என்பது வில்லிபாரதம்.

இந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டுகொண்டிருந்த கண்ணன் ‘சுவாமி அருமந்த வேதாந்த முத்தை இந்த அபக்ஞார்கள் முன்னிலையிலா வித்துவது’ என்று உபசார மொழி பகர்ந்து சஞ்சயரை வழியனுப்புகின்றன.

இது சம்பவம் ஞானம் உதயமாவதற்குச் சுவதருமத்தில் தொடங்குவதாய கருமத்தின் சுத்தி எத்துணை இன்றியமையாத தென்பதை நன்கு காட்டுகின்றது

* * *

மனிதருக்கு நோக்கு வேறு! நிலைக்களம் வேறு. ஒருவன் உயர்ந்த நோக்குடையவனும் இருக்கலாம். ஆனால் அதே சமயம் அவன் நிற்கும் நிலைக்களம் மிகத் தாழ்ந்ததாகலாம்.

‘இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்’

இது நாவலர் எழுதிய இரண்டாம் பாலபாடத்து முதல் வசனம், இவ் வசனம் நாவலரின் உயரிய நோக்கைக் காட்டுவதாய் இருக்கின்றது.

‘நிலையில்லாத என் சரீரம் உள்ளபொழுதே என் கருத்து நிறைவேறுமோ நிறைவேறுதோ என்னுங் கவலை என்னை இரவும் பகலும் வருத்துகின்றது. அக்கருத்து இது. தமிழ்க் கல்வியும் சைவசமயமும் விருத்தியாவதற்குக் கருவிகள் முக்கிய ஸ்தலந்தோறும் வித்தியாசாலை தாபித்தலும் சைவப்பிரசாரணஞ் செய்வித்தலுமேயாம்.’

இந்த வசனம் நாவலர் தம் நிலையை எடுத்துச் சொன்ன வசனம். இவ் வசனத்தால் நாவலர்தம் நிலைக்களம் நன்கு விளங்குகின்றது. நிலைக்களம் விடப்படவேண்டியது. அதை விடுகிற முறையில் விடுவது பற்றாக்களைப் பெறுகிற முறையில் பெறும் வகையிலேதான் தங்கியிருக்கிறது.

சைவ விருத்தி, தமிழ் விருத்தி செய்யவேண்டும் என்பதும் பற்றே. இப் பற்றைப் பெறுகிற முறையில் பெறும் பொருட்டு ஒரு நாள் சிவபூசை முடிவில் தம் உடையவரை நோக்கி உருகி நின்று ‘நாம் விரும்பிய விருத்திகள் நிறைவரும் பொருட்டுப் பொருள் தாராயாயின் உன் முன்னிலையில் யான் உயிர் விடுதல் திண்ணைம்’ என்று ஒரு பாட்டுப் பாடி அழுதவர் நாவலர். ஆனால் நாவலரின் ஜம்பதாம் வயசில் அந் நிலை மெல்ல மெல்லத் தளர்ந்து தணிந்துவிட்டது. ஒரு நாள் ‘அல்லிக்கமலம்’ என்ற திருவாசகத்தை ஒதியவாறு தம்வசமிழந்து ‘புல்லிப் புணர்வ தென்றுகொல்லோ என் பொல்லா மணியை’ என உருகி நின்றார் நாவலர்.

ஒரு நாள் நோக்காயிருந்தது மற்றொரு நாள் நிலைக்கள் மாக மாறுவதற்கு அரும்புவதை நாவலரின் சரித்திரத்திற் காணலாம். இது நிலைக்களம் உயர்ந்து நோக்கும் இடம் நிலைக்களமாக அமைவதோர் உயர் நிலை.

கீழே நிற்பவர்கள் சில சந்தர்ப்பத்தில் தம் நிலையை மறந்து தமது உயர்ந்த நோக்கே தம் நிலைக்களம் என் ரெண்ணி மயங்கி விடுவதுமுண்டு. தக்க குரு புண்ணிய வசத்தால் வாய்க்கப்பெற்றவர்கள் மயக்கம் போய்த் தம் நிலைக்களத்தை உணர்ந்து அதனைச் சுத்தி செய்து முன் நோக்கு ஆகி இருந்தது எதுவோ அது நிலைக்களமாகும் நிலையை அடைந்து உய்வார்கள்.

நமக்கு நூல் வழியாகவும் கேள்வி வழியாகவும் உயர்ந்த நோக்கு உண்டாகலாம். நமது வாய் அந் நோக்குப் பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றலாம். ஆனால் நமது நிலைக்களம் அதுவேதான் என்று சொல்ல முடியாது. நிலைக்களம் மிக மிகக் கீழே நிறைந்த பற்றுக்களின் மத்தியிலே குடியிருப் பதாயிருக்கலாம். அக் குடியிருப்பின் சுத்தியோ இன்றியமையாதது. அதனை உபகரிப்பதே பூர்வ மீமாம்சை; அஃதாவது கரும் சுத்தி.

*

*

*

அருச்சனைனின் ஜம்புலக் குதிரைகளை வழிசெய்பவன் போன்று பார்த்தசாரதி தேரில் வீற்றிருக்கின்றன.

“உற்கைத்தரும் பொற்கை உடையவர்போல் உண்மைப்பின் நிற்க அருளார் நிலீ”

என்பது திருவருட்பயன். உண்மையை முன்னிட்டுச் செல்பவன் போன்று பார்த்தசாரதியை முன்னிட்டுக் கொண்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்து பூட்டிய வில்லுங் குறி வைத்த பாணமுமாய்க் கெம்பீரமாக இருக்கின்றுன் பார்த்தன். போர் முனையில் தேர் நிறுத்தப்பட்டது. போர்க் களத்தை எட்டிப் பார்த்தான். பார்த்தது பார்க்க முன் வைமே ஓர் அசோகனுய் மாறிவிட்டான் பார்த்தன். அவன் பால் இரக்கங் குடிபுகுந்தது; மேலாகிய ஞானம் மேலோங் கியது; பற்றுக்களனைத்தும் பற்றறக் களைந்த பரம ஞானி போலாய் விட்டான் அவன். பூட்டிய வில்லுங் குறிவைத்த பாணமும் அவனையறியாமலே கீழே வழுவி விழுந்து துயில் கூடுகின்றன. நோக்காயிருந்த உயர்ந்த ஞானம் நிலைக்களா மாய் விட்டதென்றே எண்ணி விட்டான் அவன். அவனுடைய வாய் உயரிய மெய்ஞ்ஞான போதனைகளை விளம்பத் தொடங்கிவிட்டது. எவன் குருவோ அவனுக்கே போதிக்கத் தொடங்கிவிட்டான் சிடன். அருச்சனன் மனநிலையை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகின்றது வில்லிபாரதம்.

நின்றமர்தொ டங்கநினை கிற்பவர்பி தாமகனு
நீள்கிளை ருந்து ஸைவரும்
கொன்றிவரை வாகுவலி யிற்கவர்வ தித்தரனி
கொள்பவனு மென்று ஸைவனே
யென்றுபல பேசியதி பாதகமே னக்கருதி
யான்மலைவு ரேனி னியெனு
வன்றுவக தேவன்மக ஞேடுரைசெய் தானமரி
வவனுமிவ ஞேடுரை செய்வான்.

அருச்சனனின் மனக் கொதிப்புக்கள் அபிமானங்கள் அடங்கி விட்டனவா? வாய் பொழிகின்ற வாசா ஞானத்தில் அவனுடைய உட்கரணங்கள் நிலைத்து நிற்குமா? முதனுள் சஞ்சய முனிவருக்குத் தருமர் சொன்னதென்ன? அதனை அடுத்து ‘ஐந்தூர் வேண்டு அவை மறுத்தால் ஐந்து இல்லமா

யினும் வேண்டு' என்று கண்ணலுக்குத் தருமர் தருமங் கவரந்தபோது, அகிளன்னான் முன்னிலையிலேதானே.

'எக்காலம் படகமுடித்துத் திரெளபதியுங் குழன்முடிக்க இருக்கின் ரூபே'

'மாண்டாரபோ வதுகண்டும் மன்னவையில் யாம்திருந்த மாச தீர்
'வேண்டாவோ'

என்று வெகுண்டு எழுந்தவன், இப்பொழுது போரை வெறுத்து அகிம்சை பேசுகின்ற இந்தப் பரம ஞானி தானே. இவனுடையசுடலை ஞானத்தை நம்பி இவனுடைய பற்றுக்கள் பற்றறத் தொலைதற்கு வழிசெய்யாமல் பரம குருவான் கண்ணன் தன் சீடனை, அருமைத் தோழினைக் கைவிட்டு விடுவானே?

'அவனும் இவனேடு உரைசெய்வான்'. அவன் கண்ணன், இவன் அருச்சனன். கண்ணன் போர்முணைக்கு ஓர் அளவு முதுகு காட்டி அருச்சனனை முன்னிலை செய்து அவனுக்குக் கிதா போதஞ் செய்வானுயினே.

'என்ன ரத்தினில் நின்று தெவ்வரை இரு விசம்பினில் ஏற்றுதலே இப்பொழுது எதிர்நிற்கும் எனது சவ தருமம்' என்று அன்றெரு நாள் சஞ்சயருக்குத் தருமர் கூறிய அதனையே இன்று போர்முணையில் 'அருச்சனு உன் தருமம் களோகட்டல்' என்று ஒதினான் கிருஷ்ண பகவான்:

"கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ் களோகட் டத்தெஞ்சே நேர்"

பகவர்களைக் கொன்று குவித்தலே பற்றுக்கள் அறுதற்கு அருச்சனனுக்குச் சுவதருமாயமைந்தது. 'கொல்ல' என்பதே ஈண்டுப் பகவானின் தருமோபதேசம். அதனாலே தான் கொல்லச் செப்பும் வார்த்தை கேதோபதேசம் என்றது சிவஞானசித்தியார். கொலையிற் கொல்லாமையும் உண்டு,

கொல்லாமையிற் கொலையுமுண்டு. கொலையிற் கொல்லாமை கீதை. ஈண்டுக் கொலை களைகட்டல். அது தருமம்.

தருமத் தொடக்கமும் ஞானமூலமுமான சுவதருமம் இரண்டொரு வார்த்தையிற் சொல்லக்கூடியது. அப்படி யிருந்தும் அதைப்பற்றிய உபதேசம் பதினெட்டு அத்தியாயங்களாய் விரிந்திருக்கிறது. இந்த விரிவு ஏன் என்பது விசாரிக்கற்பாலது.

ஞானம் பேசும் அருச்சுள்ளுக்கு உண்டாயிருக்கும் கலக்கம் சுவதருமம் இது என்று இரண்டொருவார்த்தையிற் சுட்டிச் சொல்லுதலுலே மாத்திரம் நீங்கிவிடாது. குரவர் களைக் கிளைஞர்களை மூத்தோரை நண்பரைக் கொன்று குவிப்பதா என்று அவன் கலங்கிப் போனான். அவனுடைய அபிமானங்களையும் பற்றுக்களையும் மறைத்து அக் கலக்கம் மேற்பட்டு ஞான வாய்ப்பாட்டில் அது பிரவாகிக்கின்றது. அதனுலேதான் சுவதருமத்தை விரித்துக் காட்ட வேண்டிய தாயிற்று.

இஃது உன் சுவதருமம். இது கருமத்தின் தொடக்கம். கருமமாவது செயல். அது காமியம், நிஷ்காமியம் என இரு வகைத்து. காமிய கருமத்தைச் செய்யும்போதுகூடப் பயன் விஷயத்தில் சமபுத்தி வேண்டும். பயன், கருமத்தைச் செய்வோன் வசத்தில் இல்லை. அது ஊட்டுவோன் வயத்தது. சமபுத்தியின்றேல் கலக்கம் தூக்கம் ஆதியன் அதிகரிக்கும்.

“இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் துன்பத்துள் துன்பம் உறுதல் இலன்”

நிஷ்காமியம் பயனிற் பற்றின்றியே செய்யாமலிருக்க மாட்டாமையாற் செய்துகொண்டிருப்பது. ஒரு தாய் பலஜி கருதாமலே தன் குழந்தைக்கு இரங்காமலிருக்க மாட்டாமையால் இரங்கியபடி இருக்கின்றாள்; பால் சுரக்கின்றாள். அருச்சுன இந்தக் கரும விரிவுரைகளை அறிவாயா? இந்த நிஷ்காமியம் ஒரு நாளைக்குச் செய்யாமையாய்ப் பரினமிக்கும். இது கரும சிரமம்; ஞானநிலை.

இலக்கியாலகில் ஓப்புமைக் கூட்டம்

விசுவாமித்திரர் வருகை :

தசரதச் சக்கரவர்த்தி அத்தாணி மண்டபத்தில் மிக்க குதாகலத்துடன் அரசு வீற்றிருக்கின்றார்கள். மந்திரி பிரதானிகள் புடையில் வீற்றிருக்கின்றார்கள். நீண்ட காலம் பிள்ளைப் பேறின்றித் தவ விசேடத்தால் அந்தப் பேற்றைப் பெற்ற வன் சக்கரவர்த்தி. ஸ்ரீராமணைப் பெற்றதனால் உண்டான மகிழ்ச்சி சக்கரவர்த்தியின் முகத்தில் பிரத்தியேகமானதொரு ஒளித் திரையாய்த் தவமுகின்றது. சந்திர மண்டலத்தில் முத்துக்களின் வரிசை பிரகாசிப்பதுபோலப் புன்முறவுல் என்கின்ற முத்து வரிசை தவமும் சக்கரவர்த்தி மற்றவர்களோடு உரையாடுகின்றார்கள். அந்தச் சமயத்தில் காத்திராப் பிரகாரம் அத்தாணி மண்டப வாய்தலில் விசுவாமித்திர முனிவர் தோன்றுகின்றார். தசரதனின் முன்னேஞ்சை அரிசு சந்திரனேச் சத்தியத்துக்கு ஒருவன் என்று சொல்லும்படி செய்து வைத்தவர் விசுவாமித்திரர். அப்படிப்பட்ட விசுவாமித்திரர் தமிழை நோக்கி வருவதைக் காணுகின்றார்கள் சக்கரவர்த்தி.

சக்கரவர்த்திக்கு உவகை பொங்கி அவன் வல்லமையைக் கடந்து குதி கொள்ளுகின்றது. சக்கரவர்த்தி சிங்காசனத்து னின்றும் குதித்து முனிவர் எதிரில் வணக்கத்துடன் விரைந்து செல்லுகின்றார்கள். மண்டபத்திலுள்ளவர்கள் எழுந்து தலை வணங்கி நிற்கின்றார்கள். விசுவாமித்திரரை உயர்ந்த ஆசனத்திலிருத்தி உபசாரங்களத்தையுன் செய்து தேவரீர் இந்த நகரத்துக்கு வந்தருளியது 'என் குலஞ் செய்தவம்' என்று புகழ்ந்துரைக்கின்றார்கள் தசரதச் சக்கரவர்த்தி. இந்திரன் அரசு வீற்றிருக்கும்போது, அவனது திருவோலக்க மண்டபத்துக்குப் பிரமா எழுந்தருளினால் என்ன என்ன உபசாரங்கள் நடக்குமோ, அத்தை உபசாரங்களும் விசுவாமித்திர முனிவருக்குச் செய்யப்படுகின்றன.

விசுவாமித்திரனின் ஆசி :

முனிவர்கள், கடனை நாளைக்கு என்று தவணையிட்டு வைப்பதில்லை. அவ்வப்போதே கடனைத் தீர்த்துக் தம் மார்க்கத்திற் செல்லுதற்குத் தடையின்றி இருப்பவர்கள் அவர்கள்.

அந்த முறையில் தசரதன் செய்த உபசாரக் கடங்களை கையுடனேயே, தீர்க்கவேண்டியவராகின்றார் விசுவாமித்திரர். தசரதனைப் பாராட்டாமலிருக்க முனிவரால் முடியவில்லை

தாம் வந்த கருமத்தைக்கூட மறந்து விடுவாரோ என்று என்னைத்தக்க வகையில் முனிவருக்கு உவகை பொங்குகின்றது. எனினும் கருமமே கண்ணுயிருப்பவர்கள் முனிவர்கள். தம் வரவைப் பிரசித்தஞ் செய்யாமல் குறிப்பாக உணரும்படி வைத்துத் தசரதனைப் பாராட்டுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அவனை மிக மிகப் புகழுவாராயினார் விசுவாமித்திரர். கம்பர் விசுவாமித்திரர் நிலையைக் கற்பணை செய்து முனிவரின் புகழ்ச்சியைக் கவிதை செய்து தருகின்றார். அது பின்வருமாறு: அயோத்தியின் வரிசை,

'என்னைய முனிவரரும் இமையவரும்
இடையுறேன் றுடைய ரானுல்
பன்னகழும் நகுவென்னிப் பனிவரையும்
பாற்கடலும் பதும பீடத்
தன்னகரும் கற்பகநாட் டனிநகருக்
மனிமாட அயோத்தி என்னும்
பொன்னகரு மஸ்லாது புகங்கள்டோ
இக்ஸ்கடந்த புலவு வேலோய்.'

இகல் கடந்த புலவு வேலோய்—பகைவர்களை யெல்லாம் வென்று, அவர்கள் மார்பைப் பிளந்தமையால் புலால் மணம் கமமுகின்ற வேற்பட்டயைத் தாங்கிய சக்கரவர்த்தியே, நான் உரைப்பதைக் கேள்.

'என்னைய முனிவர்களும் இமையவர்களும் இடையுற ஒன்று உடையரானுல்' — என் போன்ற முனிவர்களுக்கும். தேவர்களுக்கும் அவர்களால் தவிர்க்க முடியாத இடையுற வருமானுல் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அதனைத் தவிர்த் தற்கு எந்த எந்த இடத்துக்குச் செல்வாரீகள்? ஆர் ஆருக்கு முறையிடுவார்கள்? சிந்திக்குக். சபையில் உள்ளவர்கள் முனிவரின் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கற்பணை உலகிற் சஞ்சரித்து வியந்து நிற்கின்றார்கள். முனிவர் தம் போல்வார் முறையிடு

செய்யத் தகுதி வாய்ந்த இடங்களைச் சொல்லுகின்றார். ‘பண்ணக்கும் நகுவெள்ளிப் பணிவரை’—நகம் என்றால் மலை. பலவாகிய மலைகளை யெல்லாம் வென்று பிரகாசிக்கும் பணி வரை — திருக்கைலாசம். இது முறையீடு செய்தற்குரிய முதலாவது இடம். அடுத்த இடம் பாற்கடல். திருமால் பள்ளி கொள்ளும் இடம் பாற்கடல். இதனை அடுத்து முறையீடு செய்தற்குரிய மூன்றாவது இடம் பதும பீடத்தன் நகர். பதுமம் — தாமரை, தாமரை ஆசனாகிய பிரம தேவருடைய உலகம்; சத்திய உலகம். அதனை அடுத்து நாண்காவதாக ஒரு இடம் கொல்லுகின்றார். அது கற்பக நாட்டு அணிநகர். இந்திரனுடைய உலகமாகிய சுவர்க்கம். அது நினைத்தது கொடுக்கும் கற்பகதருவோடு கூடியது. திருக்கைலாசம், பாற்கடல், சத்திய உலகம், சுவர்க்கம் என நான்கு இடங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார் முனிவர். இந்த நான்கு இடங்களும் பூலோகத்துக்கு மேலே உள்ளவை. இவை தவிர மற்றும் ஒரு இடம் ஐந்தாவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் முனிவர். அந்த இடம் பூலோகத்தில் உள்ளது. அந்த இடம்தான் ‘மணிமாட அயோத்தி என்னும் பொன்னகர்’. அயோத்தி பூமியில் உள்ளதாயினும் அதுவும் ஒரு ‘பொன்னகர்’. அஃதாவது அயோத்தி ஒரு பூலோக சுவர்க்கம். அது மணிமாடங்கள் நிறைந்தது. அயோத்தி திருக்கைலாச வரிசையில் முனிவராதியோர் முறையீடு செய்தற்குரிய ஐந்தாவது இடம். ஆருவதாக ஒரு இடம் இந்தப் பூலோகத்திலே குறிப்பிடவில்லை. ஏன் என்றால் அயோத்தி தவிர முனிவர்கள் தேவர்கள் முறையீடு செய்யத் தகுதி வாய்ந்த மற்றொரு இடம் இந்தப் பூமியில் இல்லை. அதனால் குறிப்பிடவில்லை. அயோத்தி, பூமியில் உள்ள நகரங்களுள் ஒப்புயர்வு இல்லாதது என்பதே கருத்து. உயர்ந்த வரிசையில் அயோத்தி ஐந்தாவது இடமாயினும், மற்றொரு வகையில் முதலாவது இடம் என்றும் அதனைக் கூறலாம். முனிவர்கள் ஒரு முறையீடு செய்வதானால் முதலில் அயோத்திக்கே போவார்கள். அங்கே அவர்கள் குறை நிறையாய் விடும். அதற்கு மேலே போகவேண்டி நேர்வதில்லை.

இந்திரனே தன் குறை போக்குவதற்கு அயோத்திக்கு வர நேருமானால் முனிவர்கள் குறை அயோத்திக்கு எம்மாத் திரம்! அது அவர்கள் குறைகள் அணைத்தையும் தீர்த்து வைக்கும். சத்திய லோகம், வைகுந்தம், திருக்கைலாசம் ஆகிய இடங்களுக்குப் போக நேர்வது அத்தியறிபம் என்றே கூறலாம். முனிவர்களின் குறைகளைத் தீர்க்கும் முறையில் முதன்மையும் எய்திவிட்டான். திருக்கைலாசபதி வரிசை யைச் சேர்ந்துவிட்டான் தசரதன். அவனுக்கு ஒப்பார் மிக்கார் பூமியில் இல்லை. அவன் வரிசை வேறு. அணிவகைகளுள் ஒப்புமைக் கூட்டம் என்பதொன்று. அது எடுத்துக்கொண்ட பொருளைத் தகுதி வாய்ந்த பொருள் களின் வரிசையில் வைத்து அதன் பெருமையைக் காட்டுவது.

இங்கே அயோத்தியின் பெருமை திருக்கைலாச வரிசையில் வைத்துக் காட்டப்பட்டது. அதன் முகமாகத் தசரதன் வரி சையுங் காட்டப்பட்டது. விசவாமித்திரருக்குத் தசரதன் பா வெழுந்த உவகையை ஒப்புமைக்கூட்ட அணி மூலம் அயோத்தி, ஐந்து இடங்களிலும் குறை தீர்க்கும் விஷயத் தில் முதன்மையானதுமாம். எந்த வகையிலும் அயோத்தி பூமியில் உள்ளதேயாயினும் திருக்கைலாச வரிசையைச் சேர்ந்ததே என்பது இங்கே விசவாமித்திரரால் நிலைநாட்டப் பட்டது. விசவாமித்திரர் முன்னெஞ்சு காலத்தில் அரிச்சந்திரனின் தந்தையாகிய திரிசங்குவின் பொருட்டு ஒரு சுவர்க் கத்தைச் சுவர்க்கலோகத்துக்கு அண்மையிற் சிருட்டி செய்து நிலைநாட்டியவர். இப்பொழுது பூமியிலிருந்த அயோத்தியை மேலே எடுத்துக் கொண்டு வரிசையில் சுவர்க்கத்துக்கு அருகில் வைத்துப் பாராட்டியிருக்கின்றார். அயோத்தி வையத்தேயாயினும் வானுலக வரிசையைச் சேர்ந்து விட்டது. அதற்கு இங்கே ஒப்பதும் மிக்கதும் இல்லை.

தசரதன் வரிசை:

இதனால் தசரதன் நிலையும் உயர்ந்துவிட்டது.

‘வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்’

என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு இலக்கியமாய் விட்டான் தசர
தன். அவனே, திருக்கைலாசபதி, திருமால், பிரமா, இந்திரன்,
தசரதன் என்ற வரிசையில் வைத்துக் கம்பர் கற்பணை செய்து
காட்டியிருக்கின்றார். இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் பாரதத்திலும்
வருகின்றது.

* * *

கண்ணனும் விதுரனும்!

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களின் தூதுவனையத் துரியோ
தன்னிடம் செல்கின்றன. செல்கின்றவன் இடையில்
மகாஞானியாகிய விதுரர் வாழும் மனைக்குட் பிரவேசிக்
கின்றன; காத்திராப்பிரகாரம் பிரவேசிக்கின்றன; குசேலர்
முதலிய முனிவர்கள் அந்தக் கிருஷ்ணனை ஒருமுறை கண்
ஞாரக்காண வேண்டுமென்கின்ற பேராசையினால் தவங்கிடக்
கின்றார்கள். எத்தனையோ தவஞ் செய்து பெறவேண்டிய
கிருஷ்ணன் விதுரர் வீட்டு வாய்தலில் நுழைகின்றன.
விதுரர் தமது கண்களை நம்பாமலே தரிசிக்கின்றார். தமது
குடிசை எங்கே? முனிவர்களுக்கும் எட்டாத கண்ணன்
எங்கே? விதுரர் உள்ளாம் வெடித்துவிடும்போலப் பூரிக்கின்றது!
அந்த நிலையில் விதுரர் வார்த்தைகளைக் கற்பணை செய்
கின்றார் வில்லிபுத்தாராழ்வார்.

‘முன்ன மேதுயின் றருளிய முதுபயோ ததியோ
பன்ன காதிபப் பாயலோ பக்சையா லிலையோ
சொன்ன நாஸ்வகைச் சுருதியோ கருதிந் யெய்தற்
கென்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில் என்றாருன்.’

மகாத்துமாவாகிய கண்ணபிரானே, நீ வழி தப்பி இங்கே
வந்துவிட்டாய் போலும். நீ கருதி வருதற்கு இச்சிறு குடில்
என்ன மாதவஞ் செய்தது? பிரபுவே, நீ திருவள்ளும் பற்றிச்
சிறியேன் வசிக்கின்ற இந்தச் சிறு குடிலுக்கு எழுந்தருளுதற்கு
இக் குடில் பிரமாதமாக என்ன தவஞ் செய்து விட்டது!
அப்படி ஒன்றும் இல்லையே. இந்தச் சிறு குடில்தானென்ன?
‘முன்னமே துயின்றருளிய முதுபயோததியோ?’ இந்த

அறபமான குடிலை நீ பண்டு தொட்டே அறிதுயில் புரிகின்ற பாற்சமுத்திரம் என்று தவறுதலாக எண்ணி விட்டாயோ? அப்படியில்லையானால் ‘பண்ணகாதிபப் பாயலோ’? பண்ணகம்—பாம்பு. பாம்புகளுக்கு அதிபதி ஆதிசேடன். அந்த ஆதி சேடனுகிய உண் சயனம் என்று இந்தக் குடிசையை எண்ணி னோயா? அப்படியும் எண்ணவில்லையானால் “பச்சை ஆவிலையோ”? ஊழிக் காலத்தில் நீ துயிலும் பசிய ஆவின் இலை என்றெண்ணி விட்டாய் போலும்! அதனையும் மறுப் பார்யாயின் சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ? புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்ற நாலு வகை வேதங்கள் என்று என் குடிசையை எண்ணிவிட்டாய் என்றே கருத வேண்டும்!

சிறு குடில் வரிசை :

பாற் சமுத்திரம், ஆதிசேஷன், ஆவிலை, வேதங்கள் என்கின்ற, இவைகளே நீ திருவுளங் கொண்டு செல்லுதற் குரியவைகள். அவற்றின் வரிசையில் எனது சிறு குடிலுக்கு இடம் ஏது! அவைகள் எங்கே! இந்த அறபக் குடில் எங்கே! என்று விதுரர் தமது குடிசையை உயர்ந்தவைகளாகிய அவைகளோடு ஒப்புமை செய்ய மறுக்கின்றார். விதுரர் மறுத்தபோதும் அந்த மறுப்புக்கூடாகவே, வில்லி விதுரர் குடிசையை அந்த வரிசையில் நிறுவி அதற்கு ஒப்புமைக் கூட்டத்தால் ஒரு தனி அழகு செய்துவிட்டான். கம்பர் அயோத்தியைத் திருக்கைலாச வரிசையில் சுவர்க்கத்துக்கு அருகில் வைக்க, வில்லி விதுரர் வாழ் குடிலைப் பாற்சமுத்திர வரிசையில் சுருதியாதி நால்வகை வேதத்துக்கு அண்ணமயில் அமர்த்திவிட்டான். வில்லியின் ஒப்புமைக் கூட்டவரிசை கம்பர் காட்டிய வரிசையோடு ஒத்ததுதான் என்பதைக் கூற முக்களைச் சிறிதே மாற்றஞ் செய்து பார்த்து மகிழ்வது இரசிகர்களாகிய மாணவர்கள் கடன்,

விதுரர் கூற்றைக் கண்ணன் கூற்றாக மாற்றிப் பார்க்க வேண்டும். கண்ணன் வர விதுரர் தசரதன்போல் உபசரிக்கிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி வைத்துக் கொண்டால் கண்ணன் தன் வருகையை விதுரரை உயர்த்தும் முகமாக எப்படி வர்ணிப்பான் என்று சிந்திக்கவேண்டும். ஒ, விதுரா, எனக்குச் சற்றே துயில்புரிய எண்ணம் வந்தால் நான் பாற் சமுத்திரத்துக்குச் செல்லுவேன். அது தவறினால்

முறையே ஆதிசேடன், ஆவிலை, சுருதி என்கின்ற இடங்களுக்குச் சென்று துயில்வேன். ஆகவே இந்தப் பூமியில் நான் துயில்தற்குரிய ஒரு இடம் இருந்தால் அது உன் மனையன்றி வேறு யாது புகல் உண்டோ? நான் வேறு இடத்துக்குக் கால் தூக்குவேணே என்றிங்ஙனம் கண்ணன் கூற்றில் வைத்துப் பார்க்கவேண்டும். இவ்வாறே விசுவாமித்திரர் கூற்றைத் தசரதன் கூற்றாக மாற்றிக் கம்பர் எவ்வாறு வர்ணிப்பார் என்பதையுஞ் சிந்தித்து இரசனை செய்யலாம். அயோத்தியை விதுரரின் குடிசை நிலையில் வைத்து இனிக்கலாம்,

*

*

*

*

பாரி — மாரி:

இது நிற்க, சற்றே மேலே போவோம். கபிலர் சங்கத் துப் புலவர். பாரியைப் பாராட்டிப் பாடுகின்றார்.

“பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனு மல்லன்
மாரியும் உண்டு ஈண்டுலகு புரப்பதுவே.”

புரத்தல்—பாதுகாத்தல். இந்த உலகத்தை வேளாண்மை செய்து பாதுகாக்கின்றபடியால் புலவர்கள் எல்லாம் ‘பாரி பாரி’ என்று அந்த வள்ளிலைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றார்கள். “பாரி ஒருவனும் அல்லன்”. பாரி ஒருவன் மாத்திரந்தானே உலகத்தைப் புரப்பவன்; வேறு இல்லையா? ‘மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே. மாரி — மழை, முகில் என்றும் சொல்லலாம். மாரியும் ஒரு அளவுக்கு மழை வழங்கிப் பாரியைப் போல உலகத்தைப் புரந்து வருகின்றது. பாரியைப் பாடும் புலவர்கள் மாரியையும் சிறிதே பாடலாமே. பாரிக்கு அடுத்தபடியிலாவது பாரியின் வரிசையில் வைக்கலாகாதா? என்கின்றார் கபிலர்.

மாரியை அடுத்துப் பாரியை வைத்து ஒப்புமைக்கூட்டஞ்செய்து புளைவது வழக்கமான கலி மரபு. கபிலர் இங்கே பாரியை அடுத்து மாரியை வைத்து ஒப்புமைக் கூட்டஞ்செய்து புணையுமாறு புலவர்களை வேண்டுகின்றார். இந்த நடையை, கம்பர் வில்லி நடைகளுடன் ஒப்பிட்டு மாணவர்கள் இரசனை செய்வார்களாக.

பழந்தமிழர் வாழ்க்கையும் தமிழும்

தானே அநுபவ கருத்தா

வாழ்க்கையின் அடிப்படையான மூல தத்துவம், 'தீதும் நன்றாம் பிறர்தர வாரா' என்பது.

விளக்கம்:

நமது இன்ப துண்ப அநுரவங்களுக்கு நாமே கருத்தா. நாம் முன்பு செய்துவைத்த செயல்களின் பயண்களே இப் பிறப்பில் அநுபவிப்பவைகள். பிறர் வெறுங் கருவிகள். துண்ப அநுபவ காலத்தில் பிறரை நோவது எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதாம்.

பழைய சங்க நூலாகிய புறநானூற்றில் மிக மிக முக்கிய மாணதொரு பாடல்,

"யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" என்று தொடங்கும் பாடல். அப் பாடலின் இரண்டாம் அடி "தீதும் நன்றாம் பிறர்தர வாரா" என்ற அடி. இவ்வடிதான் முக்கிய பொருள் பொதிந்த பல்லவி. இப் பல்லவி கைவந்த அநுபவஸ்தர்களுக்குத்தான் யாதும் ஊர் யாவருங் கேளிர்: அல்லாதவர்கள் 'யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்' என்று சொல்லுவது பயன்ற வெறும் சொன்மாத்திரையேயாம்.

தான் செயற்பாலது 'தன் நன்மையின்பொருட்டு ஒருவன் பிறர்க்குத் துண்பம் விளையாதிருப்பானாக' என்கின்றார் வள்ளுவர். இப் போதனை 'தன்னைத்தான் காதலன்' என்ற குறள் மூலம் ஒவ்வொருவரும் தினந்தோறும் தவறுது சிந்திக்கற்பாலதாம்.

துண்புறுத்துவோருக்குப் பரிகாரமில்லை.

விளக்கம்:

துண்புறுத்துவோன் நிலை மேலே சொல்லப்பட்டது. துண்புறுவோன் நிலையினும் துண்புறுத்துவோன் நிலை படுமோசமானது. அப்பொழுதைக்கு இனிப்பது போற் காட்டி அவனைக்

கொடு நரகுக்கு ஆளாக்கியே திரும். பிற உயிரை வருத்துவ தற்கு எவனுக்கும் அதிகாரம் இல்லை. ஒருவனுக்குத் தனக்குக் கிடைத்த உடலை அழித்தற்கே அதிகாரமில்லை.

தவப்பயன்:

தவத்தைப் பெருக்கி எங்குமாய — எல்லா உயிர்களிலும் கலந்துள்ள திருவருளை அனுக அனுக, நாம் திருவருளை அனுகியதன் அளவாகச் சுற்றாடலும் அமையும்.

- (i) பகைவனும் நண்பன் ஆவரன்.
- (ii) அறிவிலியும் உபகாரியாவான்.
- (iii) முனிவர்கள் திருவருளில் முழுகித் திளைப்பவர்கள். அவர்கள் காடுகளில் ஆயுதம் வைத்திருப்பதில்லை. புலிகள் அவர்களுக்கு ஏவல் செய்யும்; மரங்கள் தலை வளைந்து கணிகள் கொடுக்கும். அவர்களது அகுட் பார்வை இருந்தவாறு!

சம்பாத்தியம்:

- (i) மனத்தை வஞ்சகம் கொள்ளின கொள்ளாமல் சதா சுத்தி செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும்.
- (ii) தருமத்தை விசாரிக்கவேண்டும்.
- (iii) நீதியைத் தேடுவேண்டும்.

இந்த முன்றும் கடவுள் உறையும் இடங்கள்:

* * *

துண்புறுவோன் நிலை, துண்புறுத்துவோனின் நிலை, சுற்றுடவின் அமைவு, சம்பாத்தியம் என நாற்கூறு செய்து காட்டியவை உயர்ந்த கருத்துக்கள் தான் செயற்பாலதை, முதற் கூற்றில் அடக்குக.

முதலாவது தவிர ஏனையவை பெரும்பாலும் வள்ளுவர் கருத்துக்கள். வள்ளுவர் சங்கத்தாரால் பெரிதும் பாராட்டப் பட்டவர்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் சங்கம் பற்றிச் சிறிதாயினும் சிந்திப்பது பொருத்தம்.

சங்கம் தோன்றிடக் காரணம்:

பத்தாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் சேர சோழர்களின் அனுசரணையோடு பாண்டியர்கள் சங்கம் நிறுவித் தமிழைப் பேணும் நிலை நேர்ந்தது.

ஏழாயிரம் வருடங்களுக்கு முந்தியதாகிய தொல்காப்பி யத்தில்:

“ பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர் ஜூர் யாத்தனர் கரணம் என்ப ”

என்னிடு குத்திரம் உண்டு.

இதனால் சங்கம் தோன்றிய காரணம் அங்கீகாத்துக்கது. வழுக்கள் தோன்றுங் காலத்தில் கட்டுப்பாடு தோன்றுவதியற்கை,

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய புருஷார்த்தங்களுக்குப் பிறம்பு உண்டாகாமல், நூல்கள் தோன்றுவன்றும். பயன் தரும் நூல்கள் வெளிவருதற்குப் பாதுகாப்பாக நிறுவப்பட்டது தமிழ்ச் சங்கம்.

சங்கம் மூன்றாயது:

கடல் கோளிகளினால் இடையீடுபட்டுத் தலை, இடை, கடை என மூன்றாயது சங்கம்.

சங்கத்தில் நிரந்தரமாயிருக்கும் புலவர்கள் புருஷார்த்தம் கைவந்தவர்கள். ‘மனத்துக்கண் மாசில னைல் அஷத்தறன்’ என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. சங்கப் புலவர்கள் மனமாச நீங்கி அறங் கைவந்தவர்கள். பொருள், இன்பம், வீடு என்ப வற்றின் வரிசைக் கிரமம் அறிந்தவர்கள். அவர்கள் சான்றேர்கள்; வடமொழி வேதம் வல்லவர்கள். அக்காலத்தில் ஒருவர் நூல் செய்தால் அதனைச் சங்கம் அங்கீகாரிக்க வேண்டும். சங்கம் அங்கீகாரிக்காத நூல் பயன்படுவதில்லை.

அகத்தியர்:

தலை இடைச் சங்கங்களில் இருந்தவர் அகத்தியர். அவர் வேதம் வல்ல மகா முனிவர். முத்தமிழ் இலக்கணம் செய்த

வர். அவர் மாணவரே தொல்காப்பியர். இவர்களெல்லாம் அறிவறிந்த மகான்கள்.

காரியத்தை அறிவது வேறு. அறிந்ததில் நிலைப்பது வேறு. அறிந்த உண்மைகளில் நிலைத்தற்குச் செய்த அன்புச் சாதகமே தமிழ்.

இச் சருத்து, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தாலும் அன்பினைந்தினை பேசும் இறையனரகப்பொருளினாலும் அறி யத்தக்கது.

காலஞ் செல்லச்-செல்லப் பொய்யும் வழுவும் அதிகரித்தன. இம்ரைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே சங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்காத நிலை நேர்ந்தது.

ஓடுங்கிய காரணம்:

சத்திய யுகங்களில் எப்படிச் சங்கம் என ஒன்று வேண்டாதிருந்ததோ, அவ்வாறே அசத்தியம் மிக்க காலத்திலும் சங்கம் என ஒன்று வேண்டியதில்லையாயிற்று. அதனால் கடைச் சங்கம் தானே ஒடுங்கியது.

ஓடுங்கியதன்பின் விளைவு:

சங்கம் ஒடுங்கியபின் தோன்றிய நூல்களைத் தமிழ் என்று சங்கம் அங்கீகரிக்குமா என்பது பெரிதும் விசாரங்கெய்யற் பாலது.

கடைச் சங்கத்தை அடுத்துச் சமண வித்துவான்களின் ஆதிக்கம் உச்ச நிலை எய்தியது. எவரையும் வசிகரிக்கத்தக்கவகையில் நிகண்டு, நன்னூல் முதலிய கருவி நூல்களும், சீவக திந்தாமணி முதலிய பெருங் காப்பியங்களும் சிறு காப்பியங்களும் எழுந்தன.

சிந்தாமணி, கற்றேரைக் கொள்ளிகொண்டது. சிலப் பதிகாரம், கற்றேர் மற்றேர் யாவரையுங் கொள்ளிகொண்டு தலைதூக்கியது.

சமண பெளத்த காப்பியங்கள் அனைத்துக்கும் ஒப்புயர் வற்ற ஏகப் பிரதிநிதி சிலப்பதிகாரம் என்று கொள்ளலாம். அதனைச் சங்கக் கண்கொண்டு சிறிது நோக்குவோமாக.

சிலப்பதிகாரக் கதாநாயகி கண்ணகி, சிலப்பதிகாரங்கெய்தவர் இளங்கோ. செங்குட்டுவன் இளங்கோவின் தமை

யன். அவன் கண்ணகியை அங்கீகரிக்கவில்லை, கண்ணகி யைச் செயிரொடு வந்த சேயிமை என்கின்றன். “செயிர்” மோசமான அடை. இங்கே சினம் என்ற பொருளில் வந்தது. பாண்டிமாதேவியை ‘யைரொடு சென்ற ஒரு மகள்’ என்று உயர்த்திக் கூறுகின்றன். பாண்டியன் நீதியை ‘வல்வினை வலைத்த கோலைச் செல்லுயிர் நீத்துச் செங்கோலாக்கியது’ என்று பாராட்டுகின்றன். பாண்டியனே பாட்டுடைத் தலைவருத்தற்குரியன் என்பது செங்குட்டுவன் கருத்தாதல் தெளிவு.

ஒரு சமயம் பழிக்கஞ்சி உயிர் நீத்துப் புகழ்ச் சோழர் நாயனார் ஆயினார், அவரில் எவ்வாற்றாலும் குறைந்தவனே யல்லன் பழிக்கஞ்சி உயிர் நீத்து நீதியைப் பேணிய இப் பாண்டியன்.

“தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்மனை நல் விருந்தாயினுன்” என்பது தெய்வக் கண்ணகி கூற்று. தமையன் மூலமும் தெய்வக் கண்ணகி மூலமும் பாண்டியன் பெருமையை வெளிப்படுத்த முயன்ற இளங்கோ, செயிர் முந்றிய கண்ணகிக்குக் காப்பியம் செய்த காரணமென்ன?

கர்நாடக சங்கீத வித்துவான்களுக்கு இராக ஆலாப ஸையே, முக்கியம். அது கைவந்தால் அதனைக் காட்டுதற்கு ஏதுமொரு பாடல் தேவை.

இளங்கோவிடம் எவரையும் வசீகரிக்க வல்ல அழகான திணைப் பாடல்கள் உண்டு. திணைப் பாடல் கைவந்தவர் இளங்கோ. அப் பாடல்களைக் காட்டுதற்கு அவருக்கு வாய்ப்பாயிருந்தது கண்ணகி கதை.

கர்நாடக சங்கீதகாரருக்குச் சாகித்தியத்தில் கருத்தில்லை. அவ்வாறே இளங்கோவுக்குக் கதாநாயகியிற் கருத்து இல்லை.

மணமக்களின் அலங்கார மண்டபம் போன்றது சிலப்பதி காரம். உரியான உயிர்ப்பொருளைப் பேறோத இதனைத் தமிழ் என்று சங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா? சிந்திக்குக்.

நெஞ்சை அள்ளுவது, கண்ணகி கோவலர் கதையா? திணைப் பாடல்களா? காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ,

நாரதா்

கந்தபுராணம் பதினையிரஞ் சொன்ன கச்சியப்ப சிவா சாரிய சுவாமிகளின், பதினையிரத்து முந்நாற்று நாற்பத் திரண்டாஞ் செய்யுள், ‘பொய்யற்ற கிரண்’ என்று தொடங்கு கின்றது தம் வழிபடு தெய்வமாகிய திருமுருகன்பால் ஆற்றுப் படை அருளிய நக்கிரனுரை, ‘பொய்யற்ற’ என்ற விசேடணத்தை வழங்கிச் சிறப்பிக்கின்றார் சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

திருமுருகாற்றுப்படையிலே திருவாவனீனன்குடியிலே, திரு மாலுக்கும் இந்திரனுக்கும் மத்தியில் உருத்திர மூர்த்தியை உள்ளிட்டதொரு மகா திருக்கூட்டம், பிரமதேவரைச் சிறை வீடு குறித்து, திருமுருகனிடம் அணிவகுத்துச் செல்லுகின் றது. அந்த அணிவகுப்பின் முன்னணியில், முருகு இனிது முகஞ்செய்யும் பொருட்டுப்போலும் முனிவர்குழாத்தை அமைத்துக்கொண்டது அந்த மகா திருக்கூட்டம், முனிவர் களை முன்னிட்டுச் செல்லும் கூட்டம் அக்கூட்டம்.

முன்னணியிலே திருமுருக நந்திதிக்குச் செல்லும் பாக்கியம் படைத்த அம்முனிவர்களை, ‘துணியில் காட்சி முனிவர் முற்புக’ என்று, ‘துணியில் காட்சி’ என்ற விசேட ணத்தை வழங்கிச் சிறப்பித்தருனுகின்றார், பொய்யற்ற கிரனார்.

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள், ‘பொய்யற்ற’ என்ற விசேடணத்தை வழங்கியதற்கு, கிரனார் ‘துணியில் காட்சி’ என்ற விசேடணத்தை முனிவர்களுக்கு வழங்கியதொன்றே போதுமானது என்றார் சிந்தனையாளராகிய பெரியார் ஒருவர்.

துணி — வெறுப்பு. வெறுப்பற்ற நோக்குடையவர்கள் முனிவர்கள். உலக சிருஷ்டியாகிய திருவருளி விளையாட்டின் நீதியை அறிந்தவர்கள் அவர்கள். ‘மேன்மை கொள் சைவ நீதி’ யைக் கண்டுகொண்டிருப்பவர்கள் அவர்கள். அவர்களுக்குத் திருவருளி நடத்துகின்ற, உலக நிகழ்ச்சிகளாகிய உலக நீதியில் வெறுப்பேது.

“கவுயோளி யூரேச நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே உலகு.”
என்றார் நாயனார்.

இருவினையொத்த சமத்துவ புத்திமாணிகள் முனிவர்கள்.

நாரத முனிவர், துணியில் காட்சி முனிவர்குழாத்தில் வைத்துப் போற்றத்தக்க பெருமை படைத்த மகா முனிவர். எப்படிப்பட்ட தெய்வ சந்நிதியிலும், முற்புகும் பரிபக்குவர் அவர்.

துணியில் காட்சி மகா முனிவரான நாரதரைத் திரிலோக சஞ்சாரி என்பார்கள். அவர் திரிலோகத்திலும் திருவருள் நீதி யைக் கண்டு களித்துப் பாடுவர்.

இத்துணைச் சிறந்த அந்த மகா முனிவர், கந்தபுரா ணத்திற் பல இடங்களிற் காட்சியளிக்கின்றார். தகூகாண்டத்தில் ஐந்து முறை, அம் மகா முனிவரின் காட்சி நமக்குக் கிடைக்கின்றது.

தக்கன் புதல்வர் ஈராயிரவர்; தக்கன் கட்டளைப்படி சிருட்டித் தொழி லைச் செய்யும் பிராமணர்களாகும் பொருட்டுத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தவர்கள். அவர்களிடம் நாரத முனிவர் இரண்டு முறை சென்று, ‘அரும் பெருந் தவஞ்செய்து நீவிர விரும்புவதாகிய உத்தி யோகத்தைப் பெறுதல் புத்தியாகாது; அது மயக்கத்தைப் பெருக்கிப் பிறவிக்கு வித்தாகும்; முத்தியைப் பெறுவதே புத்தியாகும்’ என்று உபதேசித்தார். அவர்கள் நாரத முனிவரின் உபதேசத்தின் வழிநின்று, முத்தியைப் பெற்றார்கள். அங்கே நாரதரின் தோற்றரவு, நாம் அவரைக் காணும் முதலாம் இரண்டாம் காட்சிகள்.

முன்றாவது காட்சி, திருக்கலாசத்திற் கிடைக்கின்றது; பூமியிலே நிகழுகின்றதொரு புதுமையை, விரைந்து சென்று

கைலாசபதிக்கு முறையிடுகின்றார் நாரத மகா முனிவர். புதுமையாவது: சிவபெருமானை விலக்கி விண் செயலாகிய தொரு யாகத்தைத் தக்கள் துணிந்து நடத்துவதாம்.

நான்காவது காட்சி, புளகம் உறுதற்குரியதொரு காட்சி. நாரதர் விண்ணுவகத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். அப்பொழுது விண்ணுவகத்திலே, தத்துவ சோபானங்கள் என்று சொல்லத்தக்க ஏணிப் படிகளிலே திருவடி வைத்துத் திணைப் புனத்தின் மத்தியிலே அமைந்த பரண்மீது ஏறி அமர்கின்றார் வள்ளிநாயகியார். பரிபக்குவம் கணிந்து, திரு முருகன் வரவை எதிர்பார்ப்பவர் போன்று, எல்லாத் திசை களையும் நோக்கியபடியிருக்கின்றார் அம்மையார். இந்தக் காட்சி நாரத மகா முனிவரின் தூய மனத்திரையிலே தோன்றுகின்றது. அக்கணமே விரைவுபட்டு, மண்ணுவகை நோக்கி அந்தத் திணைப்புனத்தில் அமைந்த பரனுக்கண்மையிலே இறங்குகின்றார் நாரத முனிவர். அவருடைய கண்கள் ஆனந்த பாஷ்பத்திலே முழுகி முழுகி அம்மையாரின் பரிபக்குவக் கணி வைக் கண்ணரைப் பருகிக் களிகொள்ளுகின்றன. அவருடைய கால்களோ அங்குத் தரிக்கலாற்றுவாய்த் திருத்தணிகையை நோக்கி, திருத்தணிகைப் பிரபுவான் திருமுருகனிடம் ஒட்டம் எடுக்கின்றார்.

இந் நிலையில் நாரத முனிவர் விம்மித முறைதைக் கண்ணுற்ற தணிகைப் பிரபு, முனிவரை அருணேங்கனு செய்த வாரே பக்குவமிக்கானுறைகின்ற திணைப்புனத்துப் பரனுக்குருகே அம்மையாரை அணைந்து ஆட்கொண்டருளச் செவ்வி நோக்கி நிற்கின்றார். கற்பியலுக்கு வழி செய்வதாகிய களவியல் மணம் நிகழுகின்றது.

பக்குவங் கணிந்ததொரு சமயத்திலே — தணியிடமாகிய தொரு சோலையிலே,

“முந்நான்கு தோறும் முகங்களோர் முவிரண்டும்
கொன்னார்வை வேலுங் குலிசமுமே ணப்படையும்
பொன்னார் மனிமயிலு மாகப் புங்குறவர்
மின்னார்கள் காண வெளிநின் றனான்விறலோன்.”

“ஜந்துபே ரறிவுங் கணகளே கொள்ள¹
 அளப்பருங் கரணங்கள் நான்குஞ்
 சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந்
 திருந்துசாத் துவிகமே யாக”

வள்ளிநாயகியார் இருமையின் ஒருமையெய்தித் திரு
 முருகன் வயத்தராய்த் திருமுருகேயாய்த் திருமுருகை நுகர்வா
 ராயினார்.

அந்த அரும்பெரும் நிலையில், ஜம்புல வேடுவர்கள்
 தோன்றி, உள்ளங் கவர் கள்வராகிய திருமுருகை வளைந்து
 அம்பு நொடுப்பாராயினர். அவ்வம்புகள்,

“கட்டழ குடைய செவ்வேற் கருணையங் கடலின் மீது
 பட்டன பட்ட லோடும் பைந்தொடி பதைப் பதைத்தாள்.”

“காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மனிகலந் தாங்கிருவர்
 ஆகத்து ளோருயிர் கண்டனம் .....

தோகைக்குந் தோன்றற்கு மொன்றும் வருமின்பத்
 துள்பங்களே.”

எனகின்றது அன்பின்தினைக் கோவையாகிய திருச்சிற்றம்
 பலக் கோவையார்.

தேவி பதைபதைப்பதை அயலில் நின்ற பண்மனுகிய
 சேவல் ஆற்றுது, தன் சிறகுகளை அகல விரித்ததித்து, கழுத்தை
 உயர நீட்டி வளைத்து, உரக்கக் கூவியது. சேவல் கூவுதற்கு
 முன்னமே சிறகுகளை அடித்த மாத்திரத்திலேதானே, நம்பி
 யரசனையுள்ளிட்ட வேடுவர்கள் ஆவி சோர்ந்து விழுந்திறந்
 தார்கள்.

அத் தருணத்தில் திருமுருகன் அவ்விடத்தையகன்று
 செல்வானுயினான். அம்மையார் அரைக் கண்முந் தரியாது,
 அன்னையையும் அத்தனையும் பொருள் செய்யாது, அகலிடத்

நாரா ஆசாரத்தை நீத்துத் தொடர்தற்குரியானைத் தொடர்ந்து உடன்போக்குச் செய்வாராயினார். உடன்போக்கின் உச்சநிலை நிவழ்கின்றது.

நாயகி, சர்வலோக நாயகைன்ற தொடருவதான் இந்த அருமந்த பரிபக்குவ அளிபு நிலையை அள்ளிப் பருதுவதற்குரிய தொரு தவம், நாரத முனிவருக்கு வாய்க்கின்றது.

இது நாம் நாரதரைக் காணுகின்ற ஐந்தாவது காட்சி.

முனிவர் வள்ளிநாயகியாரின் போக்கைக் கண்ணூரக் கண்டு, உள்ளம் உருகித் திருமுருகன் திருவடியில் வீழ்ந்து ஐம்புல வேடுவர்களையும் ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக் கிண்ணார். திருமுருகன் அநுக்கிரகன் செய்கிண்ணான். வேடுவர்கள் உயிர்த்தெழுந்து, ஒருமை எட்தித் திருமுருகனுக்கு வள்ளி நாயகியாரைத் திருமணஞ்சு செய்துவைக்கிண்ணார்கள்.

திருமணச் சடங்கைச் செய்துவைக்கும் பாக்கியம் நாரத முனிவருக்குக் கிடைத்தது. நாரதரின் தவம் இருந்தவாறு!

நாரத மகா முனிவரின் அடிச் சுவட்டைத் தொடர வல்லவர்கள், புராண இரகசியங்களையும் வேதாகம உண்மை களையும் அறியவல்லவர் ஆவர்.

நமது பாரத தருமம், 'துளியில் காட்சி' முனிவர்களின் வழி வந்தது. அதனைப் பேணும் முறையிற் பேணி, உய்தி கூடுவதாகு இந்த அருமந்த உலகம்.

கவலையின்றி வாழ இவ்வுலகில் ஒரேவழி தவம்

‘அகத்துக் கண்கொண்டு காணபதே ஆளந்தம்’
என்பது திருமூலர் திருவாக்கு.

‘அகத்துக்கண்’ — மனக்கண். முகத்துக்கண்கள், அகக் கண்ணேடு ஓப்பிடும்போது படு குருட்டுக் கண்களாயிருக்கும்.

‘மனத்துக்கண் மாசில னுதல் அனைத்தறன்’
என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. தவ விசேடத்தால், இடையருத் பரிசோதனத்தால் வெளிப்பது மனக்கண்.

நாம் காணுகின்ற, கேட்டறிகின்ற பொருள்களுக்கு மேலாயிருப்பதைக் காண்பவர்கள் மனக்கண் வெளித்தவர்களி. கயிற்றைப் பாம்பென்று அஞ்சி ஒடுகிற கூட்டத்தைச் சேரா தவர்கள் அவர்கள். கயிற்றைக் கயிறு என்று காண்பவர்கள் அவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களின் அருமை பெருமையை அறிந்தவர்கள் — அநுபவம் படைத்தவர்கள் பெரியார்கள். பெரியார்களின் தலைமையைப் பெற்றுக்கொள்வது கிடைத் தற்காலிய பெரும் பாக்கியம்.

இந்த அருமையான சந்தர்ப்பத்தில் ‘தவம் செய்வார் தம் கருமம் செய்வார்,’ என்ற வள்ளுவரின் வேத வாக்கைச் சற்றே சிந்திப்பாம்.

தனி மனிதனே ஒரு சமூகமோ கவலையின்றி வாழ்வதற்கு இவ்வுலகில் ஒரேஒரு வழி தவமேயாம்.

கவி ஐயாயிரத்துக்கு மேல், தருமத்தின் சாயலின் சாயலைக் கூடக் காண்டல் அரிது. தருமம், நீதி என்ற வார்த்தைகள் அர்த்தமின்றி வழங்கப்படும்; யாரும் வழங்குவார்கள்;

இரண்டாம் ஆளின் கருத்தினை விசாரிக்காமலே வழங்கப்படும். இக்கலியின் கொடுமையை, பல முகமாக விசாரிப்போமாயின் இறுதியில் ‘தவம்’ என்ற முடிவுக்கே வருவோம்.

‘தவம்’ என்றால் என்ன? எவ்வாறு செய்வது? என்ற கேள்விகள் எழலாம்.

‘உற்ற நோய் நோன்றல்’;

‘உயிர்க் குறுகண் செய்யாமை’;

என்ற இரு சின்னஞ்சிறு வார்த்தைகளால் தவஞ் செய் வதற்கு வழி வகுத்திருக்கின்றார் அந்த வள்ளுவதேவர்: நாம் நடக்கக்கூடிய வழி.

நோன்றல்—பொறுத்தல். ‘உணக்குற்ற துண்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்’ என்பது தவத்தின் முதலாம் விதி.

அநுபவிக்குந் துண்பம் பிராரத்தம்; நமது பழைய சம்பாத்தியம்; நமது கர்மத்தின், அநுபவிக்கவேண்டிய பகுதி.

‘திதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா’; அவற்றுக்கு நாமே கருத்தா. பிறருக்கூடாக அவை வருமாயின், அவர்கள் வெறுங் கருவிகள்; பிறரை நோவது எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதாம்; அன்றி, மேலும் விளையைக் கூட்டுவதாம். இதனை ஆராய்ந்து தெளிய வைத்தால், தவத்தின் முதலாம் விதி பூர்த்தியாகும்.

துண்பத்தை அநுபவிப்பது நீதியே என்று உணரும் போது, ஊட்டுவோன்கிய இறைவன்பால் பிரீதி அதிகரிக்கும்,

‘உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை’ தவத்தின் இரண்டாம் விதி.

நீ உண் வாழ்க்கையின் பொருட்டு, மற்றொரு உயிருக்குத் துண்பம் விளைய நடவாதே என்பது கருத்து. இதனை,

‘தன்னைத்தான் காதல் னுயின் எனைத்தொன்றும் துன்னற்க தீவிழிப் பால்’

என்று திருக்குறள் வற்புறுத்துகிண்றது. நீ உன் நன்மையில் பற்றடையவனால், மற்றொரு உயிருக்கு எத்துணைச் சிறிய துண்பமும் வராமல் நடந்துகொள்வாய் என்பது குறளில் கிருத்து.

நீ ஒரு உயிருக்குத் துண்பம் உண்டாக நடந்தால், அவ்விரிர் படுந் துன்பத்திலும் பார்க்க எத்துணையோ மடங்கு துண்பம் உணக்கு உண்டாகும். அது உடன் சம்பவியாமல் இருக்கலாம்; சம்பவித்தே திரும்.

உண்ணால் பிறப்பெருவன் துண்புற்றால், அது அவன் கர்மப் பலன்; உனக்கூடாக அந்தத் துண்பம் வந்தது என்று, அவன் சாந்தியடையலாம் துண்புறுத்திய உணக்கு எதுவித சாந்தியோ பரிகாரமோ கிடையாது.

ஒரு உயிருக்கு இறைவன் கொடுத்த உடலை அழிக்க, வேகனை செய்ய, வேறு பிரகாரம் நட்டஞ்செய்ய உணக்கு அதிகாரம் இல்லை.

கோவலன், தன் வினையால், தான் மாண்டாலே; கொலியுண்டான். அது, தலைக்கூடாக நேர்ந்ததேயென்று, தன்னுயிர் நீத்துப் பரிகாரங்கு செய்தான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

‘சமன் சித்தரை அழிக்கத் திருவள்ளுமே’ என்று, இறைவனிடம் உத்தரவு கேட்டார், சம்பந்தர்.

இறைவனுக்கு அன்றி எவருக்கும் மற்றொரு உயிரைத் தண்டிக்கும் அதிகாரம் இல்லை; அதற்கு உத்தரவு வேண்டும்.

துண்புறுத்துவோன், தனக்கு அதிகாரமில்லை என்பதை உணர்தற்கே பல பிறப்பெடுக்க வேண்டும். அது உய்தியில் குற்றம். உற்ற நோய் நோன்றவிலும், உயிர்க்குறுக்களை செய்யாமை கடினமானது; மேலானது என்பது உணர்தற பாலது.

இந்த இரண்டு அப்சங்களும் கைவருமாயின், திருவருள் கைதொடுக்கும்; பகைவரும் நட்பினர் ஆவர்.

‘அறிவிலான் நெஞ்சவந் தீதல் பிறிதியாது
மில்லை பெறுவான் தவம்’

என்கின்றது மற்றொரு திருக்குறள். தவம் கைவருமாயின், அறிவில்லாதவனும் நன்மை செய்வான். திருவருள் வழி நிற்கும் முனிவர்கள், தருப்பைக் கட்டுடை காட்டில் வசிப் பார்கள். கைக்குண்ணடோ, துவக்கோ அவர்கள் அறியாதவை. அவர்கள் வளர்க்கும் ஓமாக்கினியில் புலிகளி கரடிகள் ஓமனிறகு டெட்டு ஏவல் செய்யும்.

எம்முடன் இருக்கும் இறைவனே எம்மை எதிர்க்கும் உயிர்களிலும் இருப்பவன். எம்மிடம் ஊற்றெடுக்கும் மட்டத்துக்கு எதிர்ப்படும் உயிர்களிலும் அருள் ஊற்றெடுக்கும்.

தவத்தால் அருள்வழிப்பட்டவர்களே, வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர்கள்; அவர்கள் வையத்தார்களே யாயினும், வானுறையுந் தேவ வர்க்கத்தவர்களேயாவர்.

இலங்கையில் பிறந்த சிகூத்யை, பீராமன் திருமணம் செய்தான்

மக்கள் தம் நிலையை மறந்து மாக்களாய்ப் பேசுவது இன்னது, பேசாதது இன்னது என்று அறியாது, பாலை தடுமாறுகின்ற காலத்திலே, சந்தே சமய வெறியும் ஏற்றி விட்டால், சும்மா எரிசிற நெருப்பு இன்னுஞ் சுவாலித்துச் சுற்றுடல்களையுன் சாம்பர் செய்து -புனிதம் ஆக்கலாம்.

* * *

அதன் பிறகு யாராயினும் எஞ்சியிருந்தால், அவர்கள் நீறு பூத்த நெருப்புக்களாய் முழுநீறு பூசிய முனிவர்கள் ஆகலாம் போலும் அப்படி ஆகலாம். ஆனால், அது நல்லதுதானே.

உலகம்: கருத்துலகம், சொல்லுலகம் ஆக இரண்டு வகையாய்க் கிடக்கின்றது. கருத்துஞ் சொல்லும் ஒன்றை யொன்று இன்றியமையாதவை. கருத்து, சொல் இரண்டன் கூட்டரவே இந்த உடம்பு. உடம்பும் நாம் வசிக்கின்ற ஒரு சிறு உலகமே. உடம்பு முதலிய இந்த உலகங்கள், உயிர் களின் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏற்றவாறு வருகின்றன. வந்து நின்று பிறகு போகின்றன. எந்த உயிருக்காயினும் எந்த உலகமேனும் சொந்தமானதன்று. உலகச் சொந்தக் காரண வேறு; உயிர் வேறு. உயிர், உடம்பு முதலிய உலகங்களிலே ஒரு சில காலம் ஒதுக்குக் குடியிருப்பது; அது மாறி மாறிக் குடியிருக்கும்.

‘புக்கி ஸமெந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள்
துங்கி லிருந்த உயிர்க்கு’.
என்பது தமிழ் வேதம்.

“வாதம் முதலியவற்றின் இல்லாய உடம்புகளுள் ஒதுக்கிருந்தே போந்த உயிர்க்கு, எஞ்ஞான்றும் இருப்பதோரில், இதுகாறும் அமெந்ததில்லைப் போலும். அந் நோய்கள்

இருக்க அமைந்த ஞான்று இருந்தும், வெகுண்ட ஞான்று போயும், ஒருடம்பினும் நிலைபெற்று வருதலால் 'துச்சிலிருந்த' என்றார்.' என்பது, பரிமேலழகர் உரை.

உடம்புக் குடில் போன்றே உலகக் குடிலும். சடலையிற் குவிந்து கிடக்குஞ் சாம்பர் மலீக்கு, யாராவது ஒரு காலத் தில் உள்ளவர்கள் மாத்திரம் சொந்தஞ் சொல்ல முடியுமா? இந்த உலகம் எத்தனை முடிமன்னர்களைக் கண்டது; சாதி சமயங்களைக் கண்டது; இன்னும் எத்தனை சாதி சமயங்களைக் காணுமோ; அதன் கொட்டாவியின் இரகசியங்களை ஆர் அறிவுார்.

*

*

*

"இலங்கை மாநகர் இராக்கதர் இருப்பிடம் முன்னாள்" என்கின்றது இராமாயண இதிகாசம். இது ஒரு காலத்துக்கடை. அதற்கு முன் அது தேவர்களுக்கு இருப்பிடம் என்கின்றது புராணம். ஒரு காலத்திலே பொன் மயமான இமயமலீச் சிகரம் ஒன்று முரிந்து கடவில் விழுந்தது. அந்தப் பொற் சிகரமே இலங்கை. பொன்னுக்கு ஈழம் என்பது மற்றொரு பெயர். அதனால் இலங்கை ஈழம் எனப்படும். இமயமலீச் சிகரம் தேவர்கள் உறைவிடம். அதனால் இலங்கையாகிய ஈழம் தொடக்கத்தில் தேவர்களுக்கு உறைவிடமாயிருந்தது. பிறகு இராக்கதர்கள் தவ வளியினால் இலங்கை கையத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஒரு முறை தேவர்களின் முறையீட்டால் மாவிஷ்ணுமூர்த்தி, இராக்கதர்களை இலங்கையினின்றும் ஓட்டிப் பாதலத்துக்குட்புகும்படி செய்தார். அதன் பிறகு இலங்கை வெறுமையாய்க் கிடந்தது. அப்பொழுது விச்சிரவச என்னும் முனிவரின் புதல்வன், வைச்சிரவணன் என வழங்குகின்ற குபேரன் என்பவன்—அவன் இயக்க கண்ததைச் சேர்ந்தவன்—தவஞ்செய்து சிவபெருமானுக்குத் தோழனுய், வெறுமையாய்க் கிடந்த இலங்கைக்கு அரசன் ஆனான். அவனிடம் ஒரு ஆகாய விமானமும் இருந்தது. அதற்குப் புஷ்பக விமானம் என்று பெயர். அதில் அவன் நினைத்த இடங்களுக்குச் சென்று வருவான். அவன் அவ்வாறு அரச செய்துகொண்டு வருகிற காலத்திலே ஒரு

நாள், பாதலத்திற் போய் ஒதுங்கியிருந்த சுமாவி என்னும் இராக்கதன், பதுங்கிப் பதுங்கி இலங்கைக்கு மெல்ல வந்தான். வந்தவன், குபேரன் புஷ்பக விமானத்தில் போக்கு வரவு செய்வதையும், தாங்கள் முன்னெரு காலத்தில் அரசு வீற்றிருந்த மாட மாளிகைகள் எல்லாம் இடிந்தும் ஓடிந்தும் தேடுவாரற்றுக் கிடக்க, அவைகளில் குரங்குகள் குந்தியிருப்பதையும் பார்த்தான். அவனுக்கு வயிறு நெருப்புப் பற்றி எரிந்தது; பெருமூச்சு விட்டான்; பொறுக்க முடியவில்லை, உடனே, பாதலத்துக்குப் போய்த் தன் மகனுக்கு வேண்டுவன் சொல்லி, இலங்கையை வெல்வதற்குரிய மகப்பேறு பெறும்படி தூண்டினன். அவள் அழகிய நல்ல வடிவெடுத்துக் கொண்டு, குபேரன் தந்தையாகிய விச்சிரவச நோற்குந்தவ வனத்துட் புகுந்து, அவர் எதிரில் தவமிருந்தாள். பிரமாவின் புத்திரர் புலத்தியர், புலத்தியரின் புத்திரர் விச்சிரவச. அவள் தவம் ஒரு நாள் பலித்தது. விச்சிரவச வுக்கு அவள் வயிற்றில் இராவனாதியர்கள் உதித்தார்கள். தவ வளியினாலே இலங்கை, அவர்கள் வசம் ஆயிற்று. இராவணன் மனைவி மந்தோதரி. அவள் இராக்கத கண்தலைச் சேராதவள்; திண்டாத கற்புடைய செழுந்திருக்களாகிய நித்திய கண்ணைகைகளின் வரிசையைச் சேர்ந்தவள், சிவனை நோக்கிச் செய்த தவ விசேஷத்தால், சிவனிடம் மந்தோதரியை இராவணன் பெற்றுள். மந்தோதரி, மன்னோதரி எனவும் வண்ணோதரி எனவும் படுவாள். திருவாகசத்தில்,

'ஆர்களி குழுமதென் னிலங்கை அழகமர் வண்டோ தரிக்குப் பேரரு னின்ப மளித்த பெருந்துறை மேய பிரான்'

என்று பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவள் ஒருவனைப்பற்றி இருந்தவள்; அந்த ஒருவன் ஈசவரனே, ஈசவர கடாட்சத்தால் மந்தோதரி, இராவணனை அடைய முன்னமே கருப்பவதியா யிருந்தாள். இருந்தவள் இலங்கையிற் கருவுயிர்த்தான். அக்குழுந்தைதான் சிதை, சிதை சிவகுமாரி; சிவன் அருளால், உற்பத்தித்தவனி; இலங்கையிற் பிறந்தவள்.

“ சமூ திராவணன் மனைவிமந் தோதரிக
கிறைவர்பெண் மகவொன்றவித
தினிதருள் செயப்பெற்றது இம்மகவு தான்சீதை;
இவள் சனன பூமியுமிதே”

என்கின்றது சமூமண்டல சதகம். இந்தச் சீதையாகிய பெண் குழந்தையால் இராவணனுக்கு மரணம் என்றனர் இலங்கையிற் சோதிடர். உடனே, இராவணன் அக் குழந்தையைப் பேழையிற் கிடக்கவைத்துக் கடவில் தள்ளிவிட்டான். அது கடலலைகளால் உந்தப்பட்டு, மிதிலைக் கரையை அடைந்தது. அது நிற்க.

‘ஊழிற் பெருவவி யாவுள்.’ எந்த இராவணன் எந்தச் சீதையைப் பேழையுள் வைத்துக் கடவில் தள்ளினாலே, அந்த இராவணை ஒரு நாள், அதே சீதையைக் காட்டில் கண்டு குடிசையோடு தாக்கிக்கொண்டு வந்து, அசோகவளத்திற் பாதுகாத்தான். ‘ஊழி, மற்றொன்று சூழினுந் தான்முந் துறும்’. இராவணன் இங்ஙனம் அறங்கடை நின்றாலேயினும், மகா சிவபக்தன். அவன் சிவபக்திக்கு எத்தனையோ கதைகளுண்டு. ‘இராவணன் மேலது நீறு’ என்பது சம்பந்தர் திருவாக்கு. அவன் தாய், ஒவ்வொரு இரவிலும், ஆயிரம் கஷணிகளிங்கம் புதியவாகச் செய்து பூசிப்பவள். காலை தோறும் பூசித்த விங்கங்கள், ஆற்றிலிடப்படும். அங்ஙனம், விங்கங்கள் ஆயிரக் கணக்கில் இடுவதால் அந்த ஆறு. ‘மகா விங்க கங்கை’ என்ற பெயர் பெற்றது; அப் பெயர் பிறகு, ‘மகாவலி கங்கை’ யாயிற்று.

“சிவகோடி யடையுனஞ் செம்மஸ்தசக் கிரிவனுஸ்
அவகோடி யகற்றியியற் றறுகோடி யாலயமுங்
தவகோடி வீடனானுற் றருமுக்கோ டியுமாக
நவகோடி சிவாலயங்கள் நளியதிலங் காநுகரம்”

தாய் இராத்திரிதோறும் ஆயிரஞ் சிவலிங்கங்குசெய்து பூசிப்பவள். ஆனால், இராவணன் ஆறு கோடி சிவாலயமும், வீடனை மூன்று கோடி சிவாலயமாக, ஒன்பது கோடி சிவாலயங்கள் இலங்கையில் ஒரு காலத்தில் அமைத்தனர்

என்பதில் நூதனம் இல்லை. இப்பொழுது அநுராசபுரம், பொலநறுவை என்ற இடங்களில், எவ்வாறு புத்த சின்னங்கள் காடுகளிற் பரந்துபட்டுக் கிடக்கின்றனவோ, அவ்வாறு முன்னெரு காலத்தில் இலங்கை முழுதுஞ் சிவலிங்க மய மாயே இருந்தது. மொஹாஞ்சொதரோ, ஹரப்பா இவை கணை அகழ்வது போலே இலங்கையை அகழ்ந்தால் கீழே ஒரு படை சிவலிங்கப் படையாயிருக்கலாம்.

சித்தரான் திருமூலர் இலங்கையைச் சிவகோஷத்திரம் என்கின்றார்.

ஸ்ரீ இராமன் இலங்கையிற் பிறந்த சீதையை மனைந் தான். அக் காலத்தில் இலங்கைக்குத் தெற்கேயும் நிலப் பராப்பிருந்தது. அந்த நிலப்பரப்பில் கபாடபுரம் என்ற இடத்தில் இடைச்சங்கம் இருந்ததென்கின்றது வான்மீகம். ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் என்னுஞ் சங்கப் புலவர், அக் காலத்து ஈழநாட்டில் இருந்தவர் ஆகலாம். இராக்கத கணத்தவரேயன்றி, மனித கணத்தவரும் வாழ்ந்திருக்கலாம். சீதை மனித வடிவில் தேவ கணத்தைச் சேர்ந்தவள்.

மகாபாரதத்தில் சந்திர வம்சத்தவனுன் அருச்சனன், அதே வம்சத்துப் பாண்டியன் மகனை வதுவை செய்தான். ஆரியம், தமிழ் மனிதரின் இரு வகை நிலை குறித்தவைகள். ஆகவரனே 'ஆரியன் கண்டாய் தமிழ்ஜி கண்டாய்' எனப் படுகிறார். ஒரு மனிதனே அறிவு நிலையில் ஆரியன் எனப் படுவான்; அறிவைப் பயிற்சி செய்வதாய், அன்பு நிலையில் தமிழன் எனப்படுவான். ஆரியனுந் தமிழனும் ஒருவனே. அறிவைத் தேடுவதற்கு வடபாகமும், அண்ணைத் தேடுவ தற்குத் தென்பாகமும் உரியவையாய் அமைந்தவைகள். விபீடனன் அரசுபுரியுங் காலத்திலே, வட பாகத்திலிருந்தும், தென் பாகத்திலிருந்தும், பாரதர்கள் வரத்தொடங்கினார்கள். அவர்கள் நெறி சிவநெறி, சைவநெறி; இரு பகுதியாரும் இங்கே வேற்றுமையினிற்க் கலந்தனர்.

எமது சொந்த அருபவம் கம்பராமாயணக் காட்சிகள்

நான் படித்த கம்பராமாயணத்துக்குப் பெயர் வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலபிளிளை; நாவலர் பெருமான் மருகர்; மாணுக்கர் அவர்.

வித்துவசிரோமணி, நான் பிறக்க இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் மறைந்துவிட்டார். ஆயினும் அவர் சரித்திரத்தைப் பதினைந்து வயசு தொடக்கம் கேட்கும் பாக்கியம் எனக்கு உண்டு.

கம்பர் கவிச் சக்கரவர்த்தி, வித்துவசிரோமணி, கம்பராமாயண கவிநயச் சக்கரவர்த்தி.

அவர் குறிப்பிட்ட சில பாடல்களுக்கு முதன்து சொன்ன கவிநயத்தை, அடுத்த நாட் சொல்லும் வழக்கம் இல்லை என்பார்கள் அவரது பரம்பரை மாணவர்கள். என்ன வகை வனப்புக்களில் ‘விருந்து’ என்ற வனப்பு, வித்துவசிரோமணிபால், விருந்து செய்துகொண்டேயிருந்தது.

கம்பராமாயண நயங்கள்

தெருக்கள், திண்ணைகள், ஆலயங்கள், மடங்கள், மற்றும் பொதுவிடங்கள், மரநிழல் எல்லாம், வித்துவசிரோமணி கம்பராமாயண நயங்கள் விரிக்குமிடமாயமைந்தனவ.

மாணவர்களிடம் பணம் பெறும் வழக்கம் இல்லை. சிரோமணி நயம் விரிக்கும் இடங்களிலெல்லாம் ஒரு பெருங் கூட்டம், ஏடும் எழுத்தாணியுமாயிருக்கும். அவர்களெல்லாம், தாம் வித்துவசிரோமணியின் மாணவர்கள் என்று பெருமைப் பட்டுக்கொள்பவர்கள்.

தேன் குடத்தை எறும்புகள் குழ்வதுபோல், இலக்கிய இரசிக எறும்புகள் வித்துவசிரோமணியைத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

வீட்டிலிருந்து உணவுப் பொதி, வித்துவசிரோமணியைத் தேடி அலையும்; எங்கேயாவது ஒழுங்கை முடக்கில் கையை நீட்டி நின்றநிலையில் உண்டுவிட்டுத் தம்போக்கில் கவி நய சமுத்திரத்தில் நீந்திக்கொண்டிருப்பார் வித்துவசிரோமணி.

திருவாவடுதுறையில் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் நடத்திய முதன்முதல் வகுப்பில் படித்தவர்கள் மூவர். அவர்களில் ஒருவர் வன்றெருண்டச் செட்டியார். இருபது அந்தா திக்குமேல் அவருக்கு மனப்பாடம், அவர் பேச்சுப் பல பொருள்படும்; சிலேடையாயிருக்கும். அவர் சரித்திரத்தை உ. வே சாமிநாதையர் எழுதியிருக்கிறார். பிற்காலத்தில் அவர் கண்கள் பார்வையிழந்துவிட்டன. அப்படியிருந்தும், சிரோமணியின் கம்பர் கவிநய ரசனையைக் கேள்விப்பட்டு எப்படியோ யாழ்ப்பானம் வந்துவிட்டார். வந்த வன்றெருண்டர், அபர கம்பரான வித்துவசிரோமணி. கம்பரின் கவிநயம் உரைக்கும் இடத்துக்கு ஒரு நாள் வந்து சேர்ந்து விட்டார். உரைநயம் திரை எறிகிறது. வன்றெருண்டர் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து, சிரோமணியை அனுகுவதைச் சிரோமணி அறியார். அவர் உரைநய சமுத்திரத்தில் நீந்திக் கொண்டிருந்தார். அச் சமயத்தில் வன்றெருண்டர் அவரைக் கட்டித் தழுவிவிட்டார். கம்பர் கவிநயம் இருந்தவாறு.

வகுப்புப்பற்றிய வர்ணனை

ஒரு சிறு கைத பின்வருமாறு:

நாவலர் அவர்களின் தமையனார் புத்திரர் ஸ்ரீமத் த கைலாகபிள்ளை அவர்கள். அவர்கள் வித்துவசிரோமணிக்கு மைத்துணர்; அன்றி மாணவருமாவர்; எனக்கு ஆசிரியர். அவர் வித்துவசிரோமணி இரவில் நடத்தும் கம்பராமாயண வகுப்பைப் பற்றி வர்ணிக்கும் வர்ணனையில் ஒரு பகுதியை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

மாணவர்களிடம் பணம் பெறுவதில்லை என்பது முன் வரும் குறிப்பிடப்பட்டது. மாணவர்கள் சிரோமணியைச் சூழவிருப்பார்கள். அவர்களை அடுத்து, கலைஞர்கள் தம் கலை களைக் காட்டி வித்துவசிரோமணியிடம் பட்டமும் பரிசும் பெற வந்திருப்பார்கள். அவர்களை அடுத்துக் கண்ணியைக் கரைசேர்க்கச் சிரோமணியிடம் பணம் பெற வந்திருப்பவர்கள் இருப்பதுண்டு.

மற்றொரு பக்கத்தில், கடன் கொடுத்தவர்களின் வரிசையிருக்கும். நாளைக்கு என்ற தவணைப்படி, அவர்கள் வந்திருப்பார்கள். கம்பராமாயண ரசனையில் மூழ்கி நாளை என்ற தவணை மறதியாய்விடும். நாளைப் போவாரின் நாளையாய்க் காலங் கடந்து செல்லும்.

பாரிய வியாபாரி ஒருவரின் புதல்வர் சிரோமணிக்குப் பணி விடை செய்து படிப்பவர். வியாபாரியார் சிரோமணிக்கு வேண்டிய பணம் உதவ ஆயத்தமாக அடிக்கடி வந்திருப்பார். இவ்வாறு ரசனை விருந்து நடந்துகொண்டிருக்கும்.

ஒரு தினம், திடீரென்று சிரோமணி மறைந்தார். பதினைந்து வருட காலமாக நாளைக்கு என்ற தவணையில் இருந்துவந்த ஒருவர் சத்தமிட்டுக் கதறி அழுதார். அவர் சிரோமணியின் பிரிவுக்கு மாத்திரம் கதறவில்லை. தாம் கொடுத்த பணத்தை நினைந்தே பெரிதும் கதறினார்.

திரு. த. கை. அவர்கள் அந்த மனிதரை அழைத்து, தாம் அந்தப் பணத்தைத் தருவார் என்று கூறி அவர் அழுகையைத் தணித்தார். பின் அவர் வித்துவசிரோமணியின் பிரிவுக்கு அழுதுவிட்டு திரு. த. கை. அவர்களை நோக்கிப் பணம் பெறுவதற்குத் தவணை கேட்டார்.

கடைகளுக்கு வாடகை பெறுந் தினத்தைக் குறிப்பிட்டு, அத் தினத்தில் தருவோம் என்றார். அத் தவணைக்கு அவர் சென்று சேர்ந்தார். அன்று வாடகைப் பணம் பெற முடியவில்லை. வாடகை கொடுப்பவர்கள் அடுத்த நாள் தவணை

கேட்டார்கள். அதனால் அந்த மனிதரை ஒரு நாள் தவணை கேட்டார் திரு. த. கை. அவர்கள். மனிதருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. இப்படி மனிதரை அலைக்கலாமா என்று ஏசியும்விட்டார்.

பதினெந்து வருடங்கள் நாளைக்கு நாளைக்கு என்ற தவணை களைப் பொறுத்த மனிதர், ஒரு நாள் தவணையைப் பொறுது, திரு. த. கை. அவர்களை ஏசிவிட்டார்.

திரு. த. கை. அவர்கள் அது பற்றிக் கூறியதாவது! அந்த மனிதர் ஏசியது சரிதான். 'என் வாய் கம்பராமாயண வாயல்லவே' என்பது. இக் கதையை நான் அவர்களிடம் பல முறை கேட்டதுன்னு.

வீடு ஒரு சர்வகலாசாலை

கரவெட்டியில் உள்ள ஒருவர், அவருக்குக் கார்த்திகேச பெயர் என்று நினைக்கிறேன். அவர் முப்பது வருட காலம் வித்துவசிரோமணிக்கு, வஸ்திரம் தோய்த்தல் முதல் எல்லாப் பணிவிடைகளும் செய்துகொண்டு நிழல் போலப் பிரியாது வாழ்ந்து வந்தவர். அவர் கம்பராமாயணம், கந்த புராணம், பெரிய புராணம், சிந்தாமணி முதலியவைகளுக்குச் சிரோமணி உரைக்கும் உரைநயங்களைக் குறித்து வைத் திருந்தார். பிற்காலத்தில் அவர் வீடு ஒரு சர்வகலாசாலையாயிற்று. வித்துவாண்கள் பணங் கொடுத்து அவைகளைப் பிரதி செய்வாராயினர். பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தி வெழுந்த உரைகளுக்கெல்லாம் மூல வித்து, வித்துவசிரோ மணியின் உரைக் குறிப்புக்களேயாம்.

கந்தபுராணத்தில் தகஷ்காண்ட உரைக்குறிப்பு ஒன்று கிடைத்தமையால் தகஷ்காண்ட உரை எழுதப்பட்டது. அதனைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம் கௌரவித்தது.

கம்பராமாயணத்துக்குக் கார்த்திகேச என்பவர் எழுதி வைத்திருந்த உரைக் குறிப்புக்களை எடுக்க எவ்வளவோ முயன்றும் கிடைக்கவில்லை.

வித்துவசிரோமணிக்குச் சமையல் செய்தவர் ஒருவர் தம் அறிவுக்கெட்டியவாறு எழுதிய உரைக் குறிப்பொன்று கிடைத்தது. அது எனக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. அப்படி ஒன்றிருப்பதை வித்துவசிரோமணியே அறிந்திருக்கமாட்டார். அப்படி ஒன்று என்னிடம் இருப்பதை, அண்ணுமைலீச் சர்வகலாசாலை அறிந்து அதனைத் தரும்படி கேட்டது. அது வித்துவசிரோமணியைக் காணுதற்கு வழி செய்யாது என்ற முறையில் அதனைக் கொடுக்க மறுத்தேன். திருவாளர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களும் பிறரும் கம்பராமாயண மூல பாடத்தைத் திருத்துவதற்கு அது போதுமானதாயிருக்கும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். அதனால் அதனை அண்ணுமைலீச் சர்வகலாசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டேன்.

வள்ளல்களிடம் சென்றவர்கள் வெறுங் கையோடு திரும்புவதில்லை. இலக்கண இலக்கிய சந்தேகிகள், சிரோமணியிடம் சென்றவர்கள் வெறும் மனசோடு திரும்புவதில்லை. இத் தனைக்கும் அவருக்கென்று ஓர் இருப்பிடம் இருந்தால் அங்கே எந்த ஓர் ஏடோ, புத்தகமோ இருந்ததுயில்லை.

சீவகசிந்தாமணி ஏடு

அவர் மறைந்தபோது, ஒரேஓர் ஏடு சீவகசிந்தாமணி ஏடு, அவர் தங்கிய இடத்தில் ஒரு பலகையின் மேலிருந்தது.

சாமிநாதையர் சிந்தாமணிப் பதிப்பொன்றைச் சிரோமணிக்கு அனுப்பியபோது எழுதிய கடிதம் இது:

‘பாற் கடலின் ஆழத்தை மந்தரமலைதான் அறியும். அதுபோல் சிந்தாமணியின் ஆழத்தைத் தாங்களே அறி வீர்கள். தயைகூர்ந்து இப் பிரதியை ஏற்றுக்கொள்ளவும்’ என்பது அக் கடிதம். இக் கடிதத்தை, சாமிநாதையரின் சரித்திரத்திற் காணலாம்.

வித்துவசிரோமணி கையில் எவ்வித புத்தகமும் கிடையாது. அவ்வப்போது மாணவர்கள் வைத்திருக்கும் புத்தகங்களைப் பார்த்துப் பாடஞ் சொல்லுவார். சில சமயத்தில் ஒரத்தில் சில குறிப்புக்கள் எழுதிவிடுவதுமுண்டு. அப்படிக் குறிப்புக்களைக்கொண்ட புத்தகங்களை வித்துவான்கள் எவ்வளவுங் கொடுத்து வாங்குவார்கள்.

வித்துவசிரோமணியின் இனத்தவர் ஒருவர் இலக்கணக் கொத்து, குருவளி, குத்திர விருத்தி அடங்கிய புத்தகம் ஒன்று வைத்திருந்தார். அப் புத்தகத்தில் ஒரங்களில் வித்துவசிரோமணியின் குறிப்புக்கள் இருந்தன. அதனை அவுரிடம் பெறுவதற்கு எவ்வளவோ முயற்சிசெய்து பெற்றதுண்டு.

இனி, கம்பராமாயணக் காட்சிக்கு வருவோம்.

எழுதத் தூண்டியவர்!

நான் வித்துவ சிரோமணியில் முழுகியிருப்பதை அறிந்த ‘தினகரன்’ பத்திராதிபர், கம்பராமாயணம்பற்றி எழுதத் தூண்டினார்.

கம்பராமாயணம் பால காண்டத்துக்கு என் ஆசிரியர் சன்னதம் அ. குமாரசவாமிப் புலவர் அவர்கள், உரைக் குறிப்பு எழுதியிருக்கின்றார்கள். அதனை அவர்களிடம் நான் எழுத்தெண்ணிப் படித்ததுண்டு. சுந்தர காண்டம் பரீட் சைக்கு இருந்தது. இவ்வளவே என் இராமாயண அறிவு. ‘தினகரன்’ ஆசிரியரின் தூண்டுதலால் வெளியிட்ட என் அறிவு அறியாமைகளின் கூட்டரவே கம்பராமாயணக் காட்சிகள். காட்சிகளில் நூற்றுமுப்பது கட்டுரைகள் ‘தினகரனி’ல் வந்தவை. புத்தகவடிவில் வரத்தக்கவை என்ற எண்ணம் அப்பொழுது இருக்கவில்லை. புத்தகவடிவில் வந்த இக் காட்சிகள், கம்பராமாயணத்தைப் படிக்கத் தூண்டுமாயின் செய்யக்கடவ நன்றிப்பாடு, வெளியிட்ட முத்தமிழ் மன்றத் துக்கே உரித்தாம்.

பண்ணிசையும் இராகமும்

பண்ணிசை, பண்ணும் இசையும் என இரண்டு அம் சங்கள் கொண்டது.

பண் இசையுமன்று; இசையில் வேறுமன்று. பண் இசையிற் பிறந்து இசையைத் தழிய் செய்வது. இதனை விளக்குவோம்.

இங்கே இசை என்றது உள் ஒலியை. அது நமது சரீரத்தினுள்ளே ஒலிக்கும் ஒலி.

கூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்ற வாக்குக்களாய், வைகரியின் வீருத்தியான எழுத்தொலியாய் உள் வொலி வீருத்திப்படும்.

இந்த உள் ஒலியாகிய இசைக்கு, வைந்தவம் என்று பெயர். விந்து சுத்த மாயை. அதிற் பிறந்தமையால் வைந்தவம் எனப்பட்டது.

உள் ஒலியாகிய வைந்தவத்தில் எழுத்தொலியாலாவ பாடல் அமைவதுண்டு. இப்பாடலை ஒலித்திரள் எனலாம். ஒலித்திரளாய் பாடல் உள்ளத் தூய்மைக் கேற்றவாறு உயர்ச்சியறும்.

சம்பந்தப் பிள்ளையார் அபர சுப்பிரமணியர். தேவ மனித வர்க்கத்தில் பிள்ளையாரின் உள்ளத் தூய்மைக்கு மேலே ஒரு தூய்மையை நினைக்க முடியாது.

‘தோடுடைய செவியன்’ என்ற பாடல் உயர்வற உயர்ந்த உள்ளத் தூய்மையில் விளைந்த ஒலித்திரள். அப் பாடலில் பிள்ளையார் கண்ட மெய்ப்பொருட் காட்சியின் சாயலாகிய இயலைக் கானுகிறோம். நிழற் புத்தைப் பார்த்து ஆளைக் கற்பனை செய்வதுபோலப் பிள்ளையார் கண்ட காட்சியைக் கற்பனை செய்கின்றோம்.

எங்களுக்கு அப் பாடல் இயற்றமிற். இயல் - தன்மை. பிள்ளையார் கண்ட காட்சியின் தன்மை.

விதி வசத்தால் சந்தித்த காதலர் இருவர், தத்தம் நிழற் படத்தை மாற்றிக்கொள்கின்றார்கள். அடுத்த கணத்தில் பிரியும் நிலை நேருகின்றது. அப்பால், அப் படங்களை வைத் துப் பார்த்துக்கொள்வதில் மாத்திரம் அவர்களின் உள்ளத் துணர்ச்சி அமைதியுறுமா? மீண்டும் மீண்டும் சந்திக்க முயலுவார்களன்றோ!

பிள்ளையார் கண்ட காட்சியின் இயலை, அவர் அருளிய பாடலிற் கண்டு கற்பண செய்து, அவர் தந்தையார் அமைதி யுறலாம். பிள்ளையாரின் உள்ளத்துணர்வு அவ்வாறு அமைதி யுறுமா? அது முன் கண்ட மெய்ப் பொருட் காட்சியை மீண்டும் மீண்டும் தலைப்படக் கிளர்ந்தெழுமட்டு! அந்நிலையில் பாடலாகிய ஒலித் திரள் நெகிழ்ந்து, நீர்த்திரள் ஆவி யாய் மேலெழுவது போல மேலெழு நிற்கும். அப்பொழுது நெகிழ்த்த ஒலியாகிய இசையில், சப்த சுரங்கள் பண்செய்து உபகரிக்கும். பண், இசையிற் பிறந்து, அவ்விசையைத் தமிழ் செய்யும். தமிழ் செய்தலாவது இசையே தமிழாமாறு செய்த லாம். இசை, இசைவிபபது. உள்ளத்துணர்ச்சியை மெய்ப் பொருட் காட்சிபால் இசைவிபபது.

இயல், நிழல்போன்ற சாயலை உணர்த்த, இசை, சாய வின் மூலமான மெய்ப்பொருட் காட்சியை உணர்த்தாநிற் கும். நிழலுக்கும் நிழல் தரும் பொருளுக்கும் உள்ள வேறு பாடாயிருக்கும், இயற்றமிழுக்கும் இசைத் தமிழுக்கும் உள்ள வேறுபாடு. இயற்றமிழிலும் அநந்த கோடி மடங்கு மேலாண்து இசைத் தமிழ்.

இத்துணைச் சிறந்த இசைத் தமிழ், பிறர் செவிகளையும் உளப்படுத்த நேரும்போது, சப்த சுரங்கள் சரீரத்துக்குப் புறத்தேயுள்ள புற ஒலியில், இராகம் என்ற உடலைச் செய்து, பண்ணைகிய உயிருக்கு உபகரிக்கும். இராகம், பண்ணீசையை வேண்டிய அளவுக்குப் பெருக்கிப் பயன் செய்யும்.

முன்னர் உள்ளொலி பற்றிப் பேசினோம். இப்பொழுது புற ஒலியென ஓன்று பேசுகின்றோம். இப்புற ஒலிக்குப் பொதிகம் என்று பெயர். பூதத்தில் பிறந்ததால் இப் பெயர் வந்தது. பஞ்சபூதங்கள், முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் இறுதித் தத்துவங்கள். ஒலியைப் பிறப்பிக்கும் முக்கிய தத்துவம் ஆகாயம், அதன் குணம் சப்தம். இச்சப்தமாகிய பொதிக ஒலி, அர்த்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சேர்ந்தது. வைந்தவ ஒலி யாகிய இசை சப்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சேர்ந்தது. அன்றி, தத்துவங்களும் தத்துவ மூலமான கணிகளும் பிறக்குமிட மாகிய சுத்த மாயையில் பிறந்தது.

சுத்த மாயைக்குக் கீழே அசுத்த மாயை. அதற்குக் கீழே பிரகிருதி மாயை. அதன் இறுதித் தத்துவம் பூதம். அதிற் பிறந்தது பொதிக ஒலி.

பிறப்பால் பண்ணிசைக்கும் பொதிக இசைக்கும் வெகு தூரம். ஆயினும், பண்ணைகிய உயிருக்கு, இராகம் உடலாய் அமைந்து பேருபகாரம் செய்கின்றது.

“இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணக்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்” என்கின்றார் நாவலர். இதனை நோக்கும்போது, “இராகம் நமக்குக் கிடைத்தது, பண்ணைகிய உயிர்க்கு உறுதிசெய்து, அடையக்கடவுதனை அடையும் பொருட்டேயாம்.” என்ற எண்ணம் தோன்றுகின்றது.

இராகம் பண்ணைச் சேராத வழி, உயிரற்ற உடலேயாம். வைந்தவப் பண்ணிசைக்குப் பொதிக இராகம் உடலாய் அமைந்த வழி உள்தாம் பயனை அளவிட முடியாது. அது ஆனால் நாயனார் புராணத்தால் அறியத்தக்கது.

ஐந்தெழுத்து மந்திரம் வைந்தவ இசையில் உச்ச மாணது. அவ்விசையைப் பொதிக இசையோடு சப்த சுரங்கள் மூலம் இசைத்து, வேய்க்குமூல் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி யருளினார் ஆனால் நாயனார். அந்த இசை, ஓரறிவுயிரையும் ஊடுருவியது; உயிர்களைப் பற்றியிருந்த இருள் விலக, ஒவ்வோர் உயிரிலும் அருள் ஒளி மேலிட்டது.

இவ்வாற்றுல் இயற்றமிழ் இயல்பும், இசைத் தமிழ் மேன் மையும் பேசப்பட்டன.

இசைத் தமிழ் வேறு, இசைக் கலை வேறு; இசைக் கலையில் இசை தமிழாதல் இல்லை.

இசைத் தமிழின் பிறப்பு வளர்ப்புப் பேசப்பட்டது. இசைத் தமிழ் சென்று முற்றும் இடத்தில் நாடகத் தமிழ் தொடங்கும். அங்கே பாடல், இசை யாதும் இல்லை. மௌன முத்திரைதான் அங்கே பாவை. அதைத் தகவினு மூர்த்தி சந்திதியில் காணலாம். தகவினையுர்த்தியின் இருக்கையும், திருக்கைச் சின்முத்திரையுந்தான் நாடகத் தமிழ். அத் தமிழ் பயிலும் மாணவர் முனிவரர் நால்வர்.

நாடகத் தமிழ் வேறு; நாடகக் கலை வேறு. நாடகக் கலையில் பாடல், இசை உண்டு.

நாடகத் தமிழை ஒளிநெறி என்கின்றார் பிள்ளையார். “ஓர் ஆல் நீழல் ஒன்று கழல் இரண்டும் முப்பொழுது ஏத்திய நால்வர்க்கு ஒளிநெறி காட்டினை” என்பது பிள்ளையார் வாக்கு.

நாடகத் தமிழுக்குப் பிள்ளையார் அருளிய பெயர் ஒளி நெறி.

ஆகவே,

இசைத்தமிழ்:— ஒளிநெறி.

இயற்றமிழ்:— ஒவித் திரள் நெறி.

முன்றும் வயசில் பிள்ளையார்பால், உதிக்கத் தொடங்கின ஒலித் திரளாகிய பாடல்கள்.

அவை பதினாறும் வயச் வரை, ஒலியாகிய பண்ணிசையாய், எழுந்தெழுந்து அலை மோதின. பண்ணிசைப் பிரவாசத் தில், பிள்ளையார் நீந்திக்கொண்டிருந்தார்,

பதினாறும் வயசில், ஒரு சப தினத்தில், ஒளிநெறி சோதி யாய்க் காட்சியளித்தது. பிள்ளையார் மணவாளப் பிள்ளையாய், அந்த அரும் பெருஞ் சோதியுட் கலந்தருளினார்.

பிள்ளையார் பாடல்கள் முத்தமிழ்; அவர் வாழ்க்கையும் முத்தமிழ். இதுநிற்க.

பண்ணுக்கும் இராகத்துக்கும் வேற்றுமை மேலே சொல் வெப்பட்டது.

இனி, அவ்விரண்டன் ஒற்றுமை பற்றி ஒன்று சொல் வாம்.

உண்மையில், பண்ணும் இராகமும் ஒன்றே. உள் ஒலியிற் பிறப்பதைப் பண் என்பதும், புற ஒலியிற் பிறப்பதை இராகம் என்பதும் மரபு.

பண், பண்ணியல், திறம், திறத்திறம் என்ற பாகுபாடு இராகத்துக்கு உண்டு. பண்ணுக்கு அப் பாகுபாடு இல்லை.

சுப்த சுரங்களோடு கூடிய சம்பூரண இராகத்துக்குப் பண் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. ஆனால் வழங்குவதில்லை.

சம்பூரண இராகமாகிய பண் வேறு; வைந்தவ இசையில் பிறக்கும் பண் வேறு. இரண்டும் முறையே ஒன்றன் உள்ளும் புறமுமாம்; உயிரும் உடலும் போல.

இனி, இனம் பற்றி, கட்டளை பற்றியும் ஒன்று சொல்லத் தக்கது.

1. பண், இசையிற் பிறந்து இசையைத் தமிழ் செய்வது.
2. இராகம், பண்ணுக்குக் கவசமாயிருந்து பண்ணிசையைப் பெருக்குவது.
3. கட்டளை, பண்ணுக்கு அநாயாசம் அளிப்பது.

அநாயாசம்.....ஆயாசம் இன்மை.

கட்டளை, நடை பற்றிய யாப்புப் பேதம். நடையானது பாடுவோருக்கும், பாடும் பொருளுக்கும் அவ்வப்போதுண்டாகும் தொடர்பு பற்றி வேறுபடும்.

புராணங்களிலும், காவியங்களிலும் இடையிடையே 'வேறு' என்று இருப்பது போன்றது கட்டளை. வேறுபாட்டை அவதானித்து, ஆயத்தம் செய்துகொண்டு ஒதினால், பண்டாங்களின்றி இடையீடுபடாமல் இனிது நடக்கும்.

கட்டளையும், பண்ணின் புறத்தோற்றமாகிய இராகமும் ஒதுவார் பரம்பரையில் இருந்து வந்தவை.

ஓர் உயிருக்கு இரண்டு உடல் இருத்தல் சாலாது. இப்பொழுது பண்ணுக்குரிய இராகத்தில் ஒதுவாருக்கிடையில் வேறுபாடு தோன்றியிருப்பது, உயிராகிய பண்ணில் நோய் உற்பத்தியாய் விட்டது என்ற எண்ணத்தை வருவிக்கின்றது. எனினும், ஒதுவார்களுக்குள்ளே பழைய பாரம்பரியத்தைப் பின்பற்றுபவர்களைப் பின்பற்றுவதே நமக்குக் கிடைக்கக் கூடிய ஒரேஒரு வழி.

டாக்டர் உ. வே. சா. ஐயர் அவர்களில் என் இந்தத் துவேஷம்

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்

1934இல் ஒரு சிரிப்பு. திரு. சு. நடேசபிள்ளை, மீண்டும் சுந்தரம்பிள்ளை சரித்திரத்துக்கு, ஆங்கிலத்தில் விமர்சனம் எழுதி, சென்னையில் பிரபல பத்திரிகையில் வெளியிட்டு ஐயர் அவர்களின் அண்புக்குப் பாத்திரரானார். சேர். இராம நாதன் குடும்பத்தில் ஐயர் அவர்களுக்குப் பெரு மதிப்பு. அதனாலும் நடேசபிள்ளைக்குப் பெரிய செல்வாக்கு. ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்துக்கு அவர் தலைவர். அந்த வருடம் டாக்டர் ஐயா அவர்களைச் சங்க ஆண்டு விழாவுக்குத் தலைமை வகிக்க அழைப்பதென்ற தீர்மானத்தை நிர்வாகசபையில் வெளியிட்டார். அவர் வரமாட்டார் என்று பல்லி சொன்னேன் நான். ‘யேன்’ என்று என்மேற் பாய்ந்தார் பின்னை.

“ ஐயர் அவர்களின் பதிப்பு விசேஷங்களை நான் எடுத்துப் பேசுகிறேன்; உலா வரும்போது திவட்டி பிடிக்கிறேன்; செலவுக்கு ரூபா ஜம்பது தருகிறேன்; அவர் வரார்” என்றேன். மற்றையோர் காரணம் வினவினர்.

“ எழுநூறு பக்கம் கொண்ட மீண்டுமிசுந்தரம்பிள்ளை சரித்திரத்தை நாவலரும், மீண்டுமிசுந்தரம்பிள்ளையும் சந்தியாத பிரகாரம் எழுதியவர், எப்படி இங்கே வரமுடியும்? ” என்றேன். எப்படியும் தம்மால் அழைக்க முடியும் என்று பின்னை சொன்னார்.

பின்னை எவ்வளவோ முயன்றும், இந்த இராக்கத பூமி யில் தமது சமணத் திருவடிகளைப் பதிக்க ஐயர் உடன்பட வில்லை. அடுத்த பிறவி ஐயாவுக்குச் சமணத்தில் என்பது, ஸ்ரீமத். த. கைலாசபிள்ளை அவர்களின் ஹாஸ்யம்.

ஜூயர் அவர்கள் கால் வைக்கக் கூசிய யாழ்ப்பாணத் துக்கு, கால் நிலத்தில் ஊன்றுதவர் ஒருவர் அழைக்கப்பட்டார். அவரே, பண்டிதமணி குதிரேசுச் செட்டியார். செட்டியாருக்குப் பேருபசாரம் நடந்தது; பெரிய திருப்புதி; ஆனால் ஒரு குறை வந்துவிட்டது.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிலிருத்திச் சங்கத்துக்குத் தலைவரா யிருந்தவர் ஸ்ரீமத் த. கை. அவர்கள். சங்கத்தின் காரியதரிசி வித்தியாதரிசி சதாசிவ ஜூயர். ஏதோ மனத்தாபத்தால் த. கை. சங்கத்திலிருந்து வீலகிவிட்டார். இது செட்டியார் அறியார். அவரே தலைவர் என்று நம்பியிருந்தார்.

நாவலரின் அன்பு மாணவர் சொக்கவிங்கஞ் செட்டியார். அவர் வழியில் வந்தவர் குதிரேசுச் செட்டியார். தம் வரவை ஸ்ரீமத் த. கை. அவர்கள் மதியாதிருந்தால் தாம் வந்தும் வந்திலர் என்றார்.

சதாசிவ ஜூயர் த. கை. யை அனுக அஞ்சினார். அதனால், செட்டியாருக்கு எண்ணே ஒர் ஊன்றுகோலாக்கினார்.

நான் மாண்ணூர் த. கை. யிடம் உத்தரவு பெற்று, செட்டியாரை அவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். பின் அக்கடன் தீர, செட்டியார் இருக்கும் இடத்துக்குத் த. கை. அவர்களை அழைத்துச் சென்றேன். என்பால் நன்றி செட்டியாருக்குப் பெருக்கெடுத்தது; அவர் அதனை என்றும் மறந்ததேயில்லை.

1951 தமிழ் மகாநாடு

ஜூயர் அவர்களின் கால்கள் யாழ்ப்பாணத்தைத் திண்டாதபோதும் என் தாபம் அடங்கவில்லை. அவர்கள் பதித்த சமண பெளத்த காவியங்களை என் கைகள் திண்டன. ஜூயர் மேலெழுந்த தாபம், அவர்கள் பதித்த காவியங்

களிலுமா என்ற எண்ணமும் நிலவியது. அதில் எண்க்குப் பங்குண்டு போலும்.

முன் பின் கண்டு கேட்டறியாத பாரிய தமிழ் மகாநாடு ஒன்று 1951இல் நடந்தது. சென்னையும் யாழ்ப்பாணமும் சேர்ந்து நடத்தின. கல்கியும் கலைப்புலவரும் காரியதரிசிகள். இரு தேய வித்துவாணிகளும் மேடையிற் குழுமியிருந்தார்கள். ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை தலைமை வகித்தார்கள். “அன்பி ணைந்தினை என்னுதலிற்குரேவெனின் தமிழ் நுதலிற்று” என்பதில் தமிழ் என்பது பற்றி நான் சொற்பொழிவாற்றினேன். சமஜ்ஞா, பெளத்த காவியங்களைச் சங்கம் அங்கிகாரிக்குமா என்ற பிரச்சினையை எழுப்பினேன். என் கருத்துக் காத்திரமானதா யிருக்கலாமாயினும், தலைவர் என் விஷயத்திற் ‘குனி’யா யிருந்தார். முன்னமே என் கண்டன பாணங்களுக்கு இலக்காகி இருந்தவர் தலைவர். நான் அதனை மறந்திருக்கலாம்; மனிதர் அதை மறந்திருக்கவில்லை. எனது கண்டனப் போக்கை விரும்பாதவர்களுக்கு அவர் செயல், மகிழ்ச்சியளித்த தாயினும், சிலரைக் கொடுக்க வைத்தது. ‘தினகரன்’ ஆசிரியர் கொடுப்புத் தலைக்கு மிஞ்சியது. தலைவரைத் தாக்கி, ‘தமிழ்ச்சாரு’ என்று தலையங்கத்தைத் தீட்டி, தமிழ் பற்றிய கருத்துக்களுக்கும் தலைவர்க்கும் வெகு தூரம் என்றதன்றி, எண்கொரு ‘மணி’ப் பட்டமும் குட்டினர். அதைக் கல்கி ஆசிரியர் கல்கியில் அரூவதித்தார்.

தோல்வித் தானத்தில் “மணிப்”பட்டமொன்று தோன்றி நிலைத்துவிட்டது. அதில் உள்ளுரப் பெரு மதிப்பு எண்க்கு உண்டு போலும்.

திரு. சேதுப்பிள்ளை அன்று தாம் நடந்துகொண்டதற்குப் பச்சாத்தாபம் உற்றார் என்று நான் அறிந்ததுண்டு. அதனால் நான் குற்றமற்றவென்று சொல்ல முடியாது. ஒன்றைச் சொல்லும்போது, சொல்லுவோன், தன்னைத் தகுதிப்படுத்திக்கொள்ளல் வேண்டும் என்பது பழைய மரபு.

சேக்கிழார் விழா

ஒருமுறை சேக்கிழார் மன்றத்தில் சேக்கிழார் பற்றிப் பேச நேர்ந்தது. எவ்வளவு நேரமும் எடுக்கலாம் என்றார்கள்.

மீண்டுமிஸ்ந்தரம்பிள்ளை பாடியது சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ். அதில் வருகைப் பருவத்தில் வருவதோரு அடி, ‘சிந்தா மணியைப் பொருட்படுத்தாச் செல்வச் சிந்தாமணி வருக’ என்பது. அதனைப் படித்து இங்கே செல்வச் சிந்தாமணி என்று, சேக்கிழார் பெருமானை என்று சொல்லிப் பிரசங்கம் ஆரம்பித்தேன்.

“சிந்தாமணியையோ, ஐயர் அவர்களையோ, தீர்த்துக் கட்டப் போகிறேன்” என்ற எண்ணம் சிலர்பால் இருந்தது போலும். கருக்கவேண்டியதாயிற்று. விஷயம் அறியாத வர்கள்பால் அகப்பட்டு நல்ல பாடம் நடந்தது.

கொழும்பில் நாவலர் குருபுசை

மற்றொருமுறை கொழும்பில் நாவலர் குருபுசையில். நாவலர் பற்றிப் பேசப் போயிருந்தேன். நாவலர், பெரிய புராண சூசனத்தை இடையில் நிறுத்தினார். இதுபோல வேறு சிலவும், இடையில் நிறுத்தப்பட்டன. இவ்வாறு நிறுத்தியமை, நாவலரின் பெருமை என்பதைப் பேசப் போயிருந்தேன். இங்கே அப் பேச்சு, மறைந்த வண்ணியசிங்கம் அவர்கள் தலைமையிற் பேசி வெற்றியளித்தது. அங்கும் இதனைப் பேசி வெற்றியடைய எண்ணியிருந்தேன். காத்திராப் பிரகாரம், திரு. தெ. பொ. மீண்டுமிஸ்ந்தரானார் வந்திருந்தார்; அவரைப் பேசும்படி கேட்டார்கள். நாவலர், எதனை விட்டது பெருமை என்று எண்ணினேனு அதனைத் தொட்டது பெருமை என்று தெ. பொ. பேசினார். எனக்குப்பீன் பேசி யிருப்பாராயின் என் கருத்தை ஆதரித்து வலியுறுத்தி யிருப்பார்.

நான் ஆயத்தஞ்செய்தவை விலகி, ஏதோ பேச வேண்டியவன் ஆணேன். அது எனக்குப் பெருந் தோல்வி. இதனைச் சமீபத்தில் தெ. பொ. மீ. அவர்களுக்குச் சொல்லிச் சிரித்ததுண்டு.

இங்கே குறிப்பிட்ட மூன்று தோல்விகளும், நல்ல பாடங்கள். தெய்வத்தாற் கிடைத்தவைகள் என்ற கருத்து உண்டு. எனக்கு அது வேண்டும்!

எவ். எக்ஸ். வி. கண்டுபிடிப்பு

அண்மையில் வந்த செந்திநாதையர் மலரில், சாமிநாதையாவை வலிந்திமுத்து ஒப்பிட்டுப் பழிவாங்கியிருக்கிறேன். எனக்கு டாக்டர் ஐயா பாலெமூங் கொதிப்பு அடங்காதா? அடங்குதற்கு மருந்தொன்று கிடைத்திருக்கிறது. மட்டக்களப்பு மகாநாட்டு மலரில் அந்த மருந்து வந்திருக்கிறது. அந்த மருந்தைத் தந்த டாக்டர் எவ். எக்ஸ். வி. நடராஜா அவர்கள்.

பிறவாத குழந்தையோடு விணைகெட்டு யுத்தஞ்செய்வதா? அப்போது பெற்றேர்க்கு விவாகம் ஆகவில்லையே என்கிறார் எவ். எக்ஸ். வி.

‘திருவாவடுதுறை ஆதின மகாவித்துவான் மீனட்சி சந்தரம்பிள்ளையிடம், பாயிரம் வாங்குவதற்கு நாவலர் இரந்து பின்னின்றார் என்று ஐயர்வாள் எழுதியது மரியாதைத் தப்பு என்பதுதானே உங்கள் வாதம். இது வெறும் விணைக்கேடான் வாதம். ஏனென்றால் பாயிரங் கொடுக்கும்போது, ஆதின வித்துவான் ஆகவில்லையே மீனட்சிசுந்தரம்பிள்ளை’ என்று விளக்கந் தந்து நிருபிக்கிறார் எவ். எக்ஸ். வி.

பாயிர விஷயம்

நாவலர் வெறும் ஆறுமுகமாய் ஒரு அச்சுக்கூடம் வாங்கச் சென்னைக்குச் சென்றவர், திருவாவடுதுறையை எட்டிப் பார்த்தார்; பார்த்த அக்னைமே, 26 ஆம் வயசில் 1849 இல் ஆறுமுக நாவலர் ஆனார். ஆதினத்தில் நாவலருக்குப் பெருமதிப்பு.

மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளை நாவலருக்கு ஏழாண்டு முத்தவர், நெடுங்காலமாக ஆதீன வித்துவான் ஆவதற்குப் பெரு முயற்சி செய்தவர். ஈற்றில் 1860இல் ஆதீனத்துக்கு அண்மையில் மாயூரத்தில் ஒரு வீடு எடுத்துக்கொண்டு பன்னிரண்டு பிரமுகர், மாசும் ஒருவர் ஐந்து ரூபா செலவில் போவித்துவர வாழ்ந்துகொண்டு, ஆதீனத்துக்குப் போய் வருகின்றார். அவரை ஆதரிப்பதற்கு முதற் சந்திதானம் தடை.

நாவலர் 1858 ஆணியில் புத்தகங்கள் அச்சிடச் சென்னைக்குச் சென்றவர். அங்கே மூன்றுவருடம் பத்து மாதம் தங்கி யிருந்தார். அப்பொழுது, பொன்னுச்சாமித் தேவர்⁹ தம் பெயரால் சில புத்தகங்கள் அச்சிடவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார். அக்காலத்தில் மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளையும், ஆவர் மாணவர் தியாகராசச் செட்டியாரும் நாவலரின் நட்பைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதினர். 1860இலும், 1861இலும் மகாவித்துவான் பிள்ளையும், செட்டியாரும் பாயிரஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

1860இல் மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளை, மாயூரத்தில் குடியேறியபோது ஜயருக்கு வயசு ஐந்து. அப்படியிருந்தும் தம் குருவுக்கு உதவிய பன்னிருவர் பெயரையுந் தேடியறிந்து குறித்திருக்கின்றார்.

1860இல் ஒரு சம்பாஷ்ணை; இவரை (மீ. ச. வை) யாராவது உபசரித்ததுண்டா? (மீ. ச. பிள்ளை சரித்திரம் 200 ஆம் பக்கம்) என்று முதற் சந்திதானம் வினவுகின்றது. இரண்டாம் சந்திதானத்தின் விடையில் நாவலரைப்பற்றிய மணமும் இல்லை; ஜயர் மணக்க விடவில்லை.

உண்மை இது: அப்போது நாவலர் பதிப்புக்கள் மீனுட்சி சுந்தரம்பிள்ளை பாயிரத்துடன் வெளிவந்துவிட்டன. வெளிவந்த அக்கணமே, முதற் சந்திதானம் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையை அங்கீகரித்துவிட்டது. நாவலர் பாயிரத்தால், பிள்ளை ஆதீன வித்துவான் ஆயினார்ட் பதிப்புக்களை அச்சிற் கண்டவர்கள், மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளையை ஆதீன வித்துவானுக்கண்டார்கள்.

நாவலருக்குச் சரித்திரம் எழுதிய அனைவரும், திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளை, பாயிரம் வழங்கினார் என்றெண்ணினார்கள். இப்படி எல்லாரும் ஏமாந்திருப்பதை ஐயர்பிள்ளை அறிந்துகொண்டார். அதனால் அந்த ஏமாற்றத்தில் தாழும் ஏமாந்தவர்போல நடித்து, ஆதீன வித்துவானிடம் பாயிரம் பெற்றுத்தான் நாவலர் உயர்ந்தார், என்று தமது கபட நாடகத்தைக் கட்டி நடத்தி விட்டார். இந்த நாடகத்தை 116 வருட காலம் யாவருமே நம்பிவிட்டார்கள்.

இரு எவ். எக்ஸ். வி. தோன்றி நம்பிக்கைத் துரோகம் விளைவிப்பார் என்று டாக்டர் ஐயர் நம்பியிருக்கமாட்டார்.

ஐயர்வாள் உயிரோடிருக்கும்போது, எவ். எக்ஸ். வி. யின் கண்டுபிடிப்புத் தலைகாட்டியிருக்குமாயின்,

ஐயோ! ஐயர்வாள் மரணம் எவ்வாறும்.

ஸ்ரீமத் த. கை. அவர்களும், இந்தக் கண்டுபிடிப்பைக் காணுமலே போய்விட்டார்கள். கண்டிருந்தால். அவர்கள் மகிழ்ச்சி சொல்லுந்தரமாமோ; எவ். எக்ஸ். வி.க்குப் பொன்னுடை போர்த்தியிருப்பார்களே!

மாழூர் வாசம் 1860இல் என்று ஐயர் குறிப்பிட்டது, ஐயரை ஒரு அளவுக்குக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டது.

மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளை, ஆதீன வித்துவான் ஆன காலம் குறிப்பிடவில்லை. அது வெகு புத்தி. அவருக்கு அக் காலம் மாசம் தேதி நன்கு தெரியும். சுப்பிரமணிய தேசிகிடமே அறியலாம். அறிவதால் ஐயருக்கு நயமில்லை. பாயிரம் கொடுக்கு முன் ஆதீன வித்துவான் ஆக்கவேண்டுமல்லவா? அதன்மேல் அதனை அடுத்துக் கலம்பகம் ஒன்று அரங்கேற்றஞ்செய்து மகாவித்துவான் பட்டம் பெற்றது என்று ஒரு கதை வருகின்றது.

முன்னமே மகாவித்துவானுயிருந்தவருக்கு அதே பட்டத்தை ஐயர் வழங்கியிருக்கின்றார். அதற்குக் காலங் குறிக்க வில்லை; குறிக்க முடியாது. ஏனென்றால், அப்படியொன்று நடக்கவில்லை.

கலம்பகம், தம்மை யேற்கத் தடையாக இருந்த முதற் சந்திதானத்தின் மேலது. அது அரங்கேறலாம். அது, 1863இல் அச்சிடப்பட்டிருப்பதால், அரங்கேற்ற காலம் ஊகிக் கலாம். பிள்ளை, அச் சந்திதானத்துக்குப் பிள்ளைத்தமிழும் பாடியிருக்கிறார். பாவம்!

நாவலர், 'மடம்' என்ற பாடம், என் ஏழுதினார் 'என் பது ஆராயப்படத்தக்கது.

உண்மையற்ற செய்திகள்:

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை சரித்திரத்தில், 198ஆம் பக்கம் தொடக்கம் 2ஆம் பிரிவு தொடங்கி, 229ஆம் பக்கம் வரை, நாவலருக்குப் பாயிரம் அளித்தது இறுதியாக உள்ள பகுதிகள் உண்மையற்றவைகள்.

பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணி சீவகசிந்தாமணி

ஞானகற்பகதரு பெரியபுராணம் I

திருவருட செல்வமாகிய பெரிய புராணத்தைத் தந்தருளிய சேக்கிமார் பெருமானுக்கு மற்றொரு செல்வத் திருப்பெயர் ‘செல்வச் சிந்தாமணி’. செல்வம்—அருட்செல்வம், அதுதானே ‘செல்வத்துட் செல்வம்’. சேக்கிமார் பிள்ளைத்தமிழிலே வருகைப் பருவத்திலே ‘சிந்தாமணியைப் பொருட்படுத்தாச் செல்வச் சிந்தாமணி வருக’ என்ற அருமந்த வாக்கிலே அந்தச் செல்வப் பெயர் வருகின்றது. சேக்கிமார் பிள்ளைத்தமிழ் அபரங்கம்பரான் மகா வித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களாற் பாடப்பட்டது.

சிந்தாமணி, சிந்தித்தவற்றைக் கொடுப்பதும், தெய்வ லோகத்தில் உள்ளதுமான ஓர் இரத்தினக்கல்; கற்பகதரு; காமதேனு என்ற வரிசையைச் சேர்ந்தது. அச் சிந்தாமணி நிலையில்லாத போகங்களை நல்குவது. சேக்கிமாராகிய சிந்தாமணியோ நிலையான அருட் செல்வத்தையே நல்குவது. அந்தச் சிந்தாமணியில் இந்தச் சிந்தாமணி மேலானது. அது வெறுஞ் சிந்தாமணி. இது செல்வச் சிந்தாமணி.

இந்த இரு சிந்தாமணியுந் தவிர மற்றுமொரு சிந்தாமணியுமண்டு. அது சிவகசிந்தாமணி; பஞ்ச காவியங்களுள் முதற்கண் உள்ளது அது. ‘கலகமிடும் அமன் முருட்டுக் கையர் பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணி’ என்று சேக்கிமார் புராணத்திலே இழித்துரைக்கப்பட்டது. சேக்கிமார் புராணம் உமாபதி சிவாசாரியர் அருளிச் செய்தது.

சேக்கிமார் பெருமான் அந்தப் பொய்ம்மைச் சிந்தாமணியைப் பொருள் செய்வதில்லை. அதனாலே ‘சிந்தாமணியைப் பொருட்படுத்தாச் செல்வச் சிந்தாமணி’ என்று நீளமான தொரு பெயரையுடையராயினார் சேக்கிமார் பெருமான்.

இக் கருத்துக்களை மனசில் இருத்திக்கொண்டு மேலே சிந்திப்போம்.

பாண்டியனுக்குக் குதிரைப் பைத்தியம்

சேக்கிழார் பெருமான் அநபாய் சோழரின் முதன் மந்திரி யார்; மகா வித்துவ சாமர்த்தியம் படைத்தவர்; அருட் செல்வர்.

மணிலாகப்பெருமான் அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு முதன் மந்திரியாயிருந்தவர்; இதனை நாம் சின்னஞ்சியிறுவயசு தொட்டே அறிவோம்.

அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு ஒரு பைத்தியம் உண்டு. அது குதிரைப் பைத்தியம். அதுவும் நாம் அறிந்தது. அவ்வாறே அநபாய் சோழருக்கு ஒரு பைத்தியம் உண்டு. “அது சீவகசிந்தாமணிப் பைத்தியம். எப்பொழுதும் அநபாயர் சிந்தாமணியுங் கையுமாயேயிருப்பர். சில சமயம் காவியச் சுவை தலைக்கேறி “ஆகா! என்ன அற்புதம்! என்ன அழகு! இந்த இரசனையை என்னவென்று சொல்வது!” என்றெல் லாம் வாய் சோர்ந்து அந்த அற்புத காவிய இரசனையைக் கூடியிருந்தும் பருகுதற்குச் சேக்கிழார் பெருமானையும் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி இரந்து கேட்பதும் உண்டாகலாம். ‘கூடிப் பணங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்’ என்றார் இந்நாட்டுக் கவிஞர் ஒருவர். கூடிப் பருகுவது ஒரு பரம சுகம்.

இந்தச் சிந்தாமணி வெறியைக் கண்ட சமஸ்கள் சம்பந்தப்பிள்ளையார் காலத்துக்கு முன், பாண்டிநாட்டைச் சமணமயமாக்கியது போல, சிந்தாமணி வாயிலாகச் சோழ நாட்டையும் சமணமயமாக்கலாம் என்று கணவு கண்டிருப்பர்.

சென்ற நூற்றுண்டு மத்தியிலே இந்த யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரியிலே பார்சிவல் எனப் பெயரிய வெள்ளைப் பாதிரியார் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்திலே திறமை மிக்கவரும் சைவப் பழையமான ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதரும் இருந்தார். பாதிரியார் இராசா. தமிழ்ப் பண்டிதர் மந்திரி. பாதிரி இராசாவுக்குப் பைபிள் எங்கின்ற சிந்தா மணிப் பைத்தியம். இருவரும் பைபிளை நல்ல தமிழில் ஆக்கி அமைக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற

‘நீதி திரி பாதிரிகள்’ எப்படியுந் தமிழ்ப் பண்டிதரைப் பார்சிவல் தமது கண்ணியில் அகப்படுத்திவிடுவார்; அப்படியாகும்போது இந்த யாழ்ப்பாணம் கிறிஸ்தவ பாசறையாய் விடும் என்று மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்கே அநபாயருக்குப் பக்கத்தே சேக்கிழார் பெருமான் அமர்ந்திருந்தார். இங்கே பார்சிவலுக்குப் பக்கத்திலே நீறு பூத்த தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவர் இருந்தார். பூர்வ தவ விசேஷத் தாலே ‘தம்முதல் குருவுமாய்’ அண்மைக்கண் அமர்வதன் இரகசியத்தை ஆர் அறிவார்?

ஒரு நாள் சேக்கிழார் என்கின்ற முதன் மந்திரியார் சேக்கிழார் நாயனார் ஆயினார். இங்கே நீறு பூத்த தமிழ்ப் பண்டிதர் ஆறுமுகநாவலர் ஆயினார்.

அநபாய சோழரின் கரத்திலும் சிரத்திலும் இருதயத் திலும் இனிப் பத்திய ரூபமாகப் போகின்ற பெரியபுராணங் குடிகொண்டது. இங்கே இனிக் கத்திய ரூபமாகும் பெரிய புராண வசனம் பாதிரியார் மணதில் மறைவாகக் குடியிருந்தது. பாதிரியார் ‘அபரசாக்கியர்’ ஆயினார். அங்கும் இங்கும் பிரிவு ஒன்று நிகழ்ந்தது. அது பிரியாப் பிரிவு,

நாவலர் தலைமையில் மகாநாடு

அங்கே அநபாய சோழரின் வேண்டுதலின்படி சேக்கிழார் நாயனார் முதன் மந்திரி உத்தியோகத்தைத் துறந்து சிதம்பரம் நோக்கிச் சென்றருளினார்.

இங்கே ஆறுமுகநாவலர் தாம் விரும்பியவாறு பிரிந்து செல்ல, அதனை ஆற்றிருது பார்சிவல் பாதிரி, உத்தியோகத்தைத் துறந்து சென்னை நோக்கிச் சென்றார்.

சில காலங் கழிந்த பின் சென்னையில் ஒரு சைவ மகாநாடு நடந்தது. ஆறுமுகநாவலர் சைவத் திருவேடப் பொலிவோடு மேடையின்மீது அமர்ந்திருக்கிறார். இன்னுஞ் சொற்பொழிவு ஆரம்பமாகவில்லை,

கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவர் விரைந்தெழுந்து சிரமேற கைகுவித்தபடி, ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக உரோமங் சிலிர்ப்ப நாவலர் எதிரில் நின்று, 'மமதுரு' (எனது குரு) என்று சம்மீ கிருதத்திற் கூறித் தம்வயயிழந்து, ஒருவாறு இருந்தார். அவ்வாறு செய்த அந்த மனிதர் முன்னே பிரிந்து சென்ற பார்சிவல் பாதிரியாரேயாம். 'பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ?' அப்பால் மௌனந்தான் வாய் திறந்து பேசும். 'சாக்கிய நாயனார் போன்று காலங் கழித்த பாதிரிமாரும் உளர்' என்று யாழ்ப்பாணச் சமயத்திலே என்ற புத்தகத்தில் நாவலர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது இந்தப் பார்சிவல் பாதிரியாரேயேயாம். இது நிற்க, நாம் சிதம்பரம் செல்வோம்.

அங்கே பெரியபுராணம், பாடியருளியும், படித்துப் பொருள் சொல்லியும் இருவகையாலும் பூர்த்தியெய்தியது. அதன் பின் பெரிய புராணத் திருமுறைக்கும் சேக்கிமார் நாய னாருக்கும் பெருவிழா எடுத்தார் அநபாய சோழ மகாராஜா.

பெரியபுராணம் ஆட்பாலவர் சரித்திரம். ஆட்பாலவர் ஆவார் ஆளும் பக்குவத்தர்களான அடியவர்கள். அவர்களுக்கு ஆண்டான் அருள் செய்த வண்ணத்தை எடுத்துச் சொல்லச் சொல்ல அநபாயரின் கையிலிருந்த சீவகசிந்தா மணி நித்திரை செய்பவன் கைப்பொருள் போல வழுவி மறைந்து போயது. அமைச்சர் அரசனின் ஆத்மீக குரு ஆயினர். அபாயராய்ப் போகவேண்டியவர் அநபாயர் ஆயினர். அவரது பூர்வ தவம் இருந்தவாறு!

* * *

பொய்யே கட்டிய சிந்தாமணி

இனிப் பொய்யே கட்டிய சிந்தாமணியில் வருகின்ற பொய்தான் யாதோ என்று சிறிது சிந்திப்போம்.

சிந்தாமணியில் கதாநாயகன் சீவகன். அவன் தந்தை சக்சந்தன். அவன் மந்திரி கட்டியங்காரன். அவன் சக்சந்தனை வஞ்சித்து, அவனைக் கொண்று தான் அரசன் ஆயினன்.

அப்பொழுது சிவகன் தாயின் கருப்பத்திலிருந்தான். சிவகனைக் கருப்பத்திலிருக்கும்போதே கட்டியங்காரன் கொல்ல முயன் ருன்; வாய்க்கவில்லை. கண்ணபோல ஒருவாறு தப்பிச் சிவகன் மறைவில் வளர்ந்து, காளைப் பருவம் எதிரி, கட்டியங்காரனைக் கொன்று தந்தைபோல் தானும் அரசன் ஆயினன். அவனுக்கு ஆக மணம் எட்டோ. எட்டுப் பெண்களை மணந்து அட்டமங்கலங்கள் போல அவர்கள் புடைகுழு, எட்டு ஆண் குழந்தைகள் மழலீ மொழி பேசப் பூலோக இந்திரனுய் அரச வீற்றிருந்தான். அவனுக்கு எவ்வித குறையுமில்லை. அப்படியிருந்தும் அவன் மணசில் ஓர் அச்சம் இருந்தது. தந்தையிடம் கட்டியங்காரன் அரசைப் பறித் தான். அவ்வாரே தன்னிடம் மற்றொரு வலியோன் ஏன் அரசைப் பறிக்கக் கூடாது என்பதுதான் அந்த அச்சம். அந்த அச்சம் முளை கொள்ளும்போது. அங்கே நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியும் அந்த அச்சத்தைப் பெருக்கிவிட்டது. ஆண் குரங்கொன்று வேரிற் பழுத்து வெடித்திருந்த ஒரு பலாப் பழத்தைக் கீறித் தேவேனுமிகுகின்ற பலாச் சுளையை எடுத்து, ஊடியிருந்த தன் பெண் குரங்குக்குக் கொடுக்குஞ் சமயத்தில் காவற்காரன் ஒருவன் கல்லாலெறிந்து, குரங்கை ஒட்டியிட்டுப் பழத்தைத் தான் எடுத்து விலாப் புடைக்க உண்டுகொண்டிருந்தான். இந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டாள் சிவகன். துறவு முதிர்ந்தது. ‘மெலியாரை வலியார் நலியும் வெறுக்கையை ஏன் கட்டியழ வேண்டும்? துறந்து தொலைவதே மேல்,’ என்று அவன் கருதினான்; துறந்தான்.

இப்படியான துறவு, சென்ற ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டில் நம்மவர்களுக்குக் கொழும்பில் வந்தது, அது உத்தியோகத் துறவு. அதனால் கப்பல் வழியாக இங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். கூழ் குடித்துக்கொண்டிருட்டபோம். அந்த உத்தியோகம் வேண்டாமென்றிருந்தார்கள். உத்தியோகத்தைத் துறந்தும் உத்தியோக அவாவை அவர்கள் துறக்கவில்லை. அது அம் மணசிலிருந்தது. பின் அவர்கள் காலஞ் செல்லச் செல்ல, மெல்ல மெல்லப் பழையபடி கொழும்புக்குப் போய்விட்டார்கள்.

செல்வம் நிலையாததென்று கருதி, நிலைத்ததொரு சார் பைப் பற்றி நின்று துறக்குந் துறவே துறவு; வள்ளுவர் கூறுந் துறவு. நிலையாதது நிலைக்க வழியில்லையே என்று வந்த துறவு, சிவகன் துறவு; நரித் துறவு.

சுவர்க்க உலகிலே இந்திரனின் துறவு

ஒரு நாள் சுவர்க்க உலகத்திலே சீவகன் துறவு போன்ற தொரு துறவு இந்திரனுக்கு வந்தது. இந்திரனுக்கு ஒரு குறையுமில்லை. குரனும் பன்மனும் வேலும் மயிலுமாய்விட்டார்கள். அகர கிளை மாண்டு மடிந்து மறைந்து போனது. இனி எவ்வித அச்சமுமில்லை. ஆயினும் பழைய நிலையை நினைக்க நினைக்க இனியும் ஏன் அப்படி ஒரு நிலை வரக்கூடாது என்ற எண்ணம் பெருகித் துறவு பூண்டான் இந்திரன். உடனே குருவாகிய வியாழ பகவான் தோன்றி, “ஓ! துறவியே, ஆண்டோர் பேரின்பம் உண்டென்பர், அதனை யார் அறி வார்? அதனை நீ அறிவாயா? நான் அப்படியொன்றிருப்பதை அறியேனே” என்றார். அவன் ஆயிரம் கணக்களும் அகல விழித்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு ஒன்றுந் தோன்ற வில்லை. மேலாயதொரு சார்பு புலப்படவில்லை. திரோபவ இரகசியத்தை ஆர் அறிவார்? இந்திரன் துறவு அவ்வளவில் நின்றுவிட்டது. குருவின் உபதேசம் உலகாயத உபதேசம். ஆனால் குரு அம் மதத்தவரல்லர். கேட்ட இந்திரனும் அதனை அநுட்டிப்பவன் அல்லன். அவனது அபக்குவ நிலையைக் காட்டுதற்கு — துறவுக்கு அந் நிலை போதாதென்பதை உணர்த்துவதற்கு — அந்த உலகாயத உபதேசம் உபயோகப்பட்டது. அது ஒரு நூற் புணர்ப்பு; தந்திர உத்தி; நூல்கள். ஆனால் மந்த மதியினர் அதனை நூலெனக் கொள்வார்; அவர்களுக்கு அமைந்த வழி அது.

இவ்வாறே இந்திரகுமரனுண அருச்சனங்குக்கு யுத்தமுண்டில் செய்யவேண்டியதும் எடுத்துக்கொண்டதுமான யுத்தத் தர்மம் இருக்க, இனப் பற்றுக் காரணமாக ஒரு துறவு உண்டானது; காய்த் துறவு. அவன் மனக் குடிரையை வழியறிந்து செலுத்தும் குரவனுண கண்ணன் அப்படித் துறவை மேற் கொள்ள விடுவானு? மேலாயதொரு சார்பு திரோபவப்பட்டிருப்பதை உணர்த்தி, அவனே யுத்த தர்மத்தில் நிலை நிறுத்திவிட்டான். அது நாற்புணர்ப்பு. அஃதாவது தந்திர உத்தி. அந்த உபதேசம் தந்திரம் எனப்படும்; நூல் அன்று. நூல், பொருள் நிச்சயம் செய்வது. கண்ணன் உபதேசம், கடமையை உணர்த்தி எடுத்த தகுமத்தை இஃதென்று உணர்த்துவது; தகுமோபதேசம். அதனைப் பொருளிச்சயம் செய்யும் நூலென்று கருதுவோரைக் குறித்து, ‘நூலாக்கிக் கொண்டாய்; அது நூல்களு’ என்றது சித்தியார்.

இனிப் பெரிய புராணத்துக்கு வருவோம். அருச்சனன் கண்ணப்பராயினர் என்யார். வேட்டைக்குச் சென்ற கண்ணப்பர் அந்த யுத்த முனையிற் காளத்தியப்பரைக் கண்டார். மேலாயகார்பு அவரைப் பற்றியிருத்தது; யாவையும் குளியமாயிற்று. கண்ணன் காடனில் ஆவேசித்துக் கண்ணப்ப ரைத் தடுக்கவில்லை. கண்ணப்பர் துறவே துறவு.

‘யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்.’

துறவில், நீக்குவதென்ற பரிபாஷைக்கு இடமில்லை. அவை தாழே நீங்கும். அநபாயர் கையிலிருந்து சீவகசிந்தாமணி தானே நீங்கியது. கண்ணப்பர் கையிலிருந்து வேட்டைக் கருவிகள் தாழே நீங்கின. நீங்குபவை மலங்கள். அவைகள் நீங்குவதற்கு நோவதில்லை. நோதல் ‘அதனின் அதனின் இலன்’ என்றார் வள்ளுவர்.

சீவகன் துறவு மேற்சார்பை உணராத அவாவைத் துறவாத துறவு. மேலே பிடிப்பதற்கு ஒரு கொம்பைப் பற்றாது, மிதித்த கொம்பரைத் தறிப்பதொரு துறவு அந்தத் துறவு. அதனால் அது பொய்த் துறவு. மெய்யைப் பற்றிப் பொய்யைத் துறந்த மெய்த் துறவன்று சீவகன் துறவு. அதனு வேதான் போலும் சீவகசிந்தாமணியைப் ‘பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணி’ என்றருளினார் உமாபதி சிவாசாரியர்.

சிற்றின்ப ரசத்தை வர்ணிக்கும் நூல்

இனி இந்தப் பொய்த் துறவைத்தானு அநபாயர் விரும் பிப் படித்தார் என்று கேட்கலாம்; நல்ல கேள்வி. சிந்தாமணி யில் இறுதி இலம்பகம் முத்தியிலம்பகம். அதுதான் இந்தப் பொய்த் துறவு பேசவது. அதனைக் காவிய இரசிகர்கள் எட்டியும் பார்ப்பதில்லை. அதற்கு முன் எட்டு மதுக் குடங்கள் எட்டு இலம்பகங்கள் என்ற பெயரில் நிரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சீவகனுக்கு, ‘ஆக மணம் எட்டே’ என்பது பாட்டு. எட்டு மணங்களையும் சிற்றின்பரசஞ் சொட்டச் சொட்ட வருணிப்பன அந்த எட்டு இலம்பகங்களும். காவிய இரச

மதுகரங்கள் அந்த எட்டு மதுக் குடங்களிலும் முழுகித் தினாத்து விளையாடுவதன்றி, அப்பால் முத்தியிலம்பகத்தைக் கண்ணவேடுத்தும் பார்ப்பதில்லை.

யாழ்ப்பாணத்துக் கோயில்களிலே விடிய விடியத் திருவிழாக்கள் நடக்கின்றன. அத் திருவிழாவுக்குக் கூட்டடம் கூட்டமாகச் செல்லும் பரிபக்குவர்கள், மூலத்தானத்தை எட்டியும் பாராமலே கலைக்கப்படவேண்டும் எனப் பொருள் படும் கலைக் காட்சிகளைத் தரிசித்த அளவில் வீட்டுக்குத் திரும்பி விடுகின்றார்கள். இவ்வாறே சிந்தாமணி இரசிகர் களும் முத்தியிலம்பகத்தை எட்டியும் பார்ப்பதில்லை. மதுக் குடங்களுடனேயே நின்று விடுகின்றார்கள். சிந்தாமணிக்கு ‘மணநூல்’ என்று மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அதனை ‘மதனூல்’ என்று திருத்துவது பொருத்தம். பொய்யாய சிற்றின்பத்தை மிகுத்துப் பேசுவதாலும் சிந்தாமணி ‘பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணி’ யாயிற்று.

‘சடங்கொண்ட சாத்திரத்தார் சாக்கியர் சமண்குண்டர்’ என்ற சம்பந்தப் பிள்ளையாரின் அருள் வாக்கு, சீவகசிந்தா மணி முதலிய காவியங்களுக்குப் பொருந்தும். அவைகள் உள்ளீடற்ற சடங்களோயாம்.

சிந்தாமணி இரசிகர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை அருளுகின்றார் சிவஞான சுவாமிகள்.

“சேங்கிழார் சிந்தா மணிப்பயிற்சி தீதெனவே
தூக்கியுப் தேசித்தார் சோமேசா — நோக்கின்
பயனில்சொற் பாராட்டு வாணை மக்னெனல்
மக்கட் பதடி யெனல்.”

அவ்வார்த்தை இது.

ஆறுமுகநாவலர் தமிழ்ப்புலமை என்ற பாடத்திட்டத் திற் சீவகசிந்தாமணியைச் சேர்க்கவில்லை.

சீவகசிந்தாமணியை விழுங்கிவிட்டது கம்பநாடன் கவிதை

ஞான கற்பகதரு பெரியபூராணம் ॥

நாவலர் மறைந்தது 1879ஆம் ஆண்டு. சேக்கிமூர் காலந் தொட்டு நாவலர் காலம் வரை, புத்தமும் சமணமும் பாரத நாட்டில் ஒடுக்கம் எய்தியதுபோலச் சிந்தாமணியும் ஒடுக்கம் எய்தியிருந்தது. அவ்வொடுக்கத்துக்குப் பெரிய பூராணந்தான் முழுக் காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. கம்பராமாயணந் தோன்றிக் காவியரசிகர்களைத் தன் வயப் படுத்திக்கொண்டது. அதனால் சீவகசிந்தாமணி செத்தே போனது.

*

*

*

நாவலர் மறைந்த அடுத்த ஆண்டு 1880ஆம் ஆண்டு. அவ்வாண்டு உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களுக்கு வயசு 25. ஐயர் அவர்கள் தமிழிற் பரிபூரண கல்விமானுயத் திகழ்ந்தார்கள். திருக்கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையில் வாழ்ந்து, 'சிந்தாமணியைப் பொருட்படுத்தாச் செல்வச் சிந்தாமணி வருக' என்று சேக்கிமூர் பிள்ளைத்மிழ் பாடிய மகாவித்து வான் மீனுட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களிடம் முறையாகப் படித்தவர்கள் ஐயர் அவர்கள். இத்துணைச் சிறந்த கல்விமானுகையை ஐயரவர்கள் 1880ஆம் ஆண்டில், பிரபுவும் பெரிய உத்தியோகத்தருமான சேலம் இராமசாமி முதலியார் என்பவரைச் சென்னையிற் கண்டார்கள். முதலியார், ஐயர் அவர்களைத் தமிழில் என்ன படித்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார். அதற்கு ஐயர் அவர்கள் தாம் படித்த புத்தகங்கள் அனைத்தையும் சொல்லுரீகளி. முதலியார் திருப்தியெய்தலில்லை. அவற்றால் என்ன பிரயோசனம் என்று கூறிவிட்டார். (சாமி நாதையரின் சுயசரிதையாகிப் 'என் சரித்திரத்தில், என்ன பிரயோசனம்' என்பது பெரியதோர் அத்தியாயம், 88ஆம் அத்தியாயம்)

[“நான் சொன்னவற்றில் எவ்வளவோ பழைய நூல்கள் இருக்கின்றனவே” என்று நான் கேட்டேன்.

“அவைகளுக்கெல்லாம் மூல நூல்களைப் படித்திருக்கிறீர்களா?” என்று அவர் கேட்டபோதுதான், அவரிடம் ஏதோ சரக்கு இருக்கிறது என்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாயிற்று.

“தாங்கள் எந்த நூல்களைச் சொல்லுகிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லையே?” என்றேன்.

“சீவகசிந்தாமணி படித்திருக்கிறீர்களா? மணிமேகலை படித்திருக்கிறீர்களா? சிலப்பதிகாரம் படித்திருக்கிறீர்களா?”

அவர் சொன்ன நூல்களை நான் படித்ததில்லை; என்னுடைய ஆசிரியரே படித்ததில்லை. புத்தகத்தைக்கூட நான் கண்ணால் பார்த்ததில்லை.]

இப்பகர வடிவத்திலிருக்கும் சம்பாஷணை ‘என் சரித்திரத் தில் என்ன பிரயோசனம்’ என்ற அத்தியாயத்திலே 731ஆம் பக்கத்திலே உள்ள ஜயர் அவர்களின் வார்த்தைகள்.

சீவகசிந்தாமணியும் கம்பன் கவிதையும்

சம்பாஷணை முடிவில் இராமசாமி முதலியார், ஜயர் அவர்களுக்குச் சிந்தாமணிப் பிரதியைக் காட்டினார். ஜயர் அவர்கள் கண்டார்கள். அன்றுதொட்டே ஜயர் அவர்களின் வாழ்க்கை, சிந்தாமணிக்கே அர்ப்பணமாயிற்று. சமணப் பெண்ணெருத்தி ஜயர் அவர்களை ‘பவ்ய ஜீவன்’ என்று பாராட்டியிருக்கின்றார். ‘என் சரித்திரத்தில்’ 122ஆம் அத்தியாயம் ‘என் பட்டம்’ என்பது. இதுவே இறுதி அத்தியாயம். இறுதி அத்தியாயத்தில், இறுதிப் பக்கத்தினிறுதியில் ‘இந்தப் பவ்ய ஜீவன்’ வருகிறது.

ஜயர் அவர்கள் மூன்று முறை சீவகசிந்தாமணியைப் பதித்திருக்கின்றார்கள். பதிப்பு ஒன்றிலொன்று விசேஷம் படைத்தது, மூன்றும் பதிப்பு உச்சமானது. தமிழிலே திருத்த

மான பதிப்பாலே உயர்ந்ததோரு புத்தகம் என்றால் அது சிவகசிந்தாமணியோம். அது தமிழ்ப் படிப்புலகைக் கவர்ந்தது. சேக்கிமார் தொடக்கம் நாவலர் மறைவுக் காலம் வரை மறைந்து ஒடுங்கியிருந்த சிவகசிந்தாமணி, ஐயரவர்களால் ஜீவதசையுற்றுத் தலைநிமிர்ந்தது. ஆயினும், கம்ப நாடன் கவிதையே கற்ஞேருள்ளத்தைக் கொள்ளிகொண்டு, சிவகசிந்தாமணியை விழுங்கிவிட்டது.

*

*

*

ஐயர் அவர்களின் முத்தான பதிப்புக்கள் மூன்று: ஒன்று சிவகசிந்தாமணி; மற்றையவை சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பொவாம். அவையும் ஈண்டு இனம் பற்றி ஒருவாறு சிந்தித்தற்கு உரியவாம்.

மணிமேகலை, கூலவாணிகண் சாத்தன் இயற்றியது. சங்கப் புலவர் ஒருவர் சீத்தலைச் சாத்தனூர். இரு பெயரையுஞ் சேர்த்து கூலவாணிகண் சீத்தலைச்சாத்தனூர் ஆக்கி ஒன்று பண்ணிய அதனாலே, சங்கப் புலவர் அருளிச் செய்ததாயிற்று, மணிமேகலை. அருளிச் செய்ததென்ற அதனாலே, பத்துப்பாட்டில் முதற்கண் வரும் திருமுருகாற்றுப்படையின் வரிசையைச் சேர்ந்து, மணிமேகலை, திருமுறை இலக்கியம் ஆகியும் விடும் போலும்!

துறவியாகிய மணிமேகலை என்பாள், சாதுவன் ஆதிரை என்கின்ற தம்பதிகளிடம் தன் அக்ஷய பாத்திரத்தில் முதற் பிகையை ஏற்கின்றார்கள். அத் தம்பதிகள் இட்ட பிகையைப் பொருளா,

“அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்”

என்கின்ற பொருளாதாரத் திருக்குறள் என்கின்ற தேவ உரைகல்லில், காவிய ரசிகர்கள் உரைத்துப்பார்க்க வல்லவ ராயின், சிந்தாமணியின் துறவுப் பொருள் போலவே, மணிமேகலைப் பொருளும் பொருளாற்றதாய், மணிமேகலை வெறும் மேகலையாதலைக் கண்டு நானுவர் என்க. பரிமேலழகர்,

தானப் பொருள் பற்றி எழுதியதை ஞாபகஞ் செய்து கொண்டு, சாதுவன் ஆதிரை என்னுந் தம்பதிகளின் தானப் பொருளை ஆராய்க.

நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்

சிந்தாமணியின் கதியே மணிமேகலைக்குமாக, இப்பொழுது சிலம்பொலி செய்து தலைதாக்கிநிற்பது, மும்மணிக் ஞான் நடுமணியாகிய சிலப்பதிகாரமேயாம். ‘நெஞ்சை அள்ளுஞ் சிலப்பதிகாரம்’ என்று பாரதியார் தீட்டியதொரு முத்திரையோடு, அது இன்று நின்று திகழுகின்றது. சிலப்பதிகார ரசிகர்கள், புராணங்களை எட்டியும் பாராட்கள், கிட்டவும் வாரார்கள்.

சிலப்பதிகாரத்திலே பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வருகின்றன; பெரியபூராணத்திலே புகழ்ச் சோழர் வருகின்றார். இருவரும் அபுத்தி பூர்வமாக நிகழ்ந்த பழிக்கு அஞ்சி உயிர் நீத்தவர்கள். சிலப்பதிகாரக் கதாநாயகி, பாண்டியன் பழிக்கஞ்சி உயிர் நீத்த நீதியை மதித்தில்லோ! சிலப்பதிகாரம் மதித்திலது எனினுமாம் அவ்வாறு நீதியை மதியாதது நீதி தானே என்று, சேக்கிழார் நாயனரின் திருவடிக்கீழிருந்து சிந்தித்துத் தெளிதல் வேண்டும்.

மேலும் பெரியபூராணத்தில் ஓர் அரிய சந்திப்பு, எறிபத்த நாயனரைப் புகழ்ச் சோழர் சந்தித்த சந்திப்பு. எறிபத்தர், புகழ்ச் சோழரின் பட்டத்து யானையையும், பாகர்கள் சிலரையும் கொன்றவர். அவரைப் புகழ்ச் சோழர் சந்திக்கின்றார்.

‘கோவலனைக் கொன்ற கொடியோய்’ என்று சீறிச் சின்து கொண்டு, பாண்டிய மன்னைச் சந்திக்கின்றார்கள், உக்கிரகண்ணகி.

பெரியபூராணச் சந்திப்போடு சிலப்பதிகாரச் சந்திப்பை ஒப்பிட்டுக் காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிவார் உளராயின், அவர் சிலப்பதிகாரத்தில் வருஞ் சிலம்புகளுக்கு

உள்ளீடு மணியுண்டு; சிலப்பதிகாரத்துக்கு மாத்திரம் உள்ளீடான மணி ஒன்றுமே இல்லை என்பதைக் காணவல்லார் ஆவர்.

பெரியபுராணம் திருமுறை; அருள்வாக்கு. அதனேடு ஒப்பிடுதல் சாலாது. இளங்கோவைக் கம்பரோடு ஒப்பிடுதலே சாலும் என்பார் உளராயின், நல்லது! அவ்வாறு செய்வோம்.

கம்பரில், ‘நின் பிரிவினுஞ் சடுமோ பெருங்காடு’ என்கின்றுள் சிதை.

சந்தர்ப்பம்: ‘காடு சடும்! நீ மெல்லியளி; உடன் வராடே’ என்று, இராமன், சிதை வருகையைத் தடை செய்வதோரு சந்தர்ப்பம்.

இளங்கோவில்: ‘போற்று ஒழுக்கம் புரிந்தோய், யாவதும் மாற்று உள்ள வாழ்க்கையேனதலின் ஏற்றெழுந்தனன்’ என்கின்றுளி கண்ணகி.

சந்தர்ப்பம்: ‘எழுகென எழுந்தாய் என்செய்தனே?’ என்று, கோவலன் கண்ணகியிடம் மணிப்புக் கேட்பதோரு சந்தர்ப்பம்; பெண்மை வெண்ணெயாயுருகுதற்குரியதோரு சந்தர்ப்பம். கண்ணகி, கணவனை நோக்கி, ‘நடவாத நடை நடந்தவனே; வா என்றால், வந்து தொலைந்தேன்’ என்கின்றுளி.

சிதை எங்கே? கண்ணகி எங்கே? பெண்ணுலகமே இதற்குத் தீர்வு காண்க.

சிலப்பதிகாரம் முகந்த பொருளை இவ்வாறுராயின், ‘காணவியுங் குரவைகளும் தொடக்கமும்’ என்றிவைகளே, நமது விழாக் கோயில்களின் செயற்கைக் கோபுர சிகரங்களிபோலென்றுசிந்று ஒழியுமென்க.

செல்வச் சிந்தாமணி ஆகிய சேக்கிழார்

இவ்வளவிற் சிலம்பொலி நிற்க. சேரமான் பெருமாணையாகுக்குச் சிலம்பொலி செய்கின்ற பெரியபுராணத்துக்கு வருவோம்.

‘அறுவகை விளங்குஞ் சைவம்’ என்று வருகின்ற சேக்கிமார் நாயனார் வாக்கை எடுத்துக்கொள்வோம்.

சைவம், ‘மெய்தரு சைவ மாதி இரு மூன்று’ சமயமாகியும், அவற்றுள் ஒன்றுகியும் இருப்பது.

‘ஆறும் மாரு வீறுடைத்து.’ இப் பூமிக்கு வந்தோர், ஆறு சமயமும் அநுட்டிக்கற்பாலர்.

ஆறு சமயமும் அநுட்டான முகத்தால் அறுபத்துமூன்றும். அங்ஙமொதல் (2-1) என்ற கணித குத்திரத்தானுய்த்துணரப்படும்.

ஆறு சமயத்தையும் அறுபத்துமூன்றுகிய அநுட்டான முகத்தால் அநுட்டித்தோர் அறுபத்துமூவர்.

‘அறுவகை விளக்குஞ் சைவ நாயன்மார்கள், நமது அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்கள். ஆகவே பெரியபுராணம், அறுபத்துமூன்று தனி மணிகளைக் கொண்டதாம். உள்ளீடான மணிகள் அவை. இங்ஙனமன்றித் தொகையடியார்களாகிய ஒன்பது வகை இரத்தினக் கொத்துக்களையுங் கொண்டது பெரியபுராணம். ஆகவே, தனி மணிகளையும் கொத்துக்களான தொகை மணிகளையும் உள்ளீடாகக் கொண்டதொரு பெரிய இரத்தினகரம் பெரிய புராணம்.

பெரியபுராணம் எழுபத்திரண்டு முகத்தானுராயற் பாலதாமென்பர். எழுபத்திரண்டு கொம்பர்களோடு கூடிய ஞானகற்பகதரு என்றும் அது வருணிக்கத் தக்கது. அந்த அருமந்த தருவைத் தந்தருளி உய்ய வைத்த, செல்வச் சிந்தா மணியாகிய சேக்கிமார் பெருமானின் திருவடிகளை மறவாது சிந்திப்போமாக!

‘சிந்தாமணியைப் பொருட்படுத்தாச்
‘செல்வச் சிந்தாமணி’ ’

வாழ்க!

அலட்சினில் வராத மந்திரவாதி

“இனி, நாடு நாடாயிற்றுகளின் நால் வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க எழுத்ததி காரமும் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டு டிலே மென்று வந்தார்”. “எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேற்றுமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்” என்று பாண்டிய அரசனும் சங்கப் புலவர்களும் புடைப்படக் கவன்ற ஓர் ஒரு காலத்திலே. இது பழைய கதை.

“செல் துளைத்த துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்றுளோடு.” செல் என்றால் கறையான். மெய்ப்புள்ளி மெய்யெழுத்துக்கிடும் புள்ளி. மெய்ம்மையான புள்ளியுமாம். ஏடுகளில் புள்ளியிடும் வழக்கம் அக் காலத்தில் இல்லை. செல்+நாள் = சென்றாள் என்றது பழைய காலத்தை. இவ்வளவும் அரும்பத விளக்கம். ஏடுகளுக்கு வரைவிலக்கணம் இந்தப் பாட்டு.

இப்படிப்பட்ட ஏடுகளிலிருந்து, தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்—நச்சினார்க்கிணியத்தை, சாலிவாகன மூலம் 1770ஆம் ஆண்டுக்குச் சரியான பிலவங்க நூல் ஆவணி மே “கனம் பொருந்திய கம்பெனியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட யூனிவர்சிட்டி யென்னுஞ் சகல சாஸ்திர சாலைத் தமிழ்ப் புலமை நடாத்திய” மழைவை மகாலிங்கையர் அவர்கள் ஒருவாறு அச்சிட்டு வெளி யிட்டார்கள். அந்தப் பதிப்புக்கும் ஏடுகளுக்கும் வெகு தூரம் வித்தியாசம் இல்லையாயினும், காகிதத்தில் வந்ததும், பல பிரதிகள் ஆனதும் பெரிய விசேஷங்கள்; கொண்டாடத்தக்க வைகள். அப்பாலுள்ள அதிகாரங்களைப் பரிசோதித்து அச்சிடுவதற்கு அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்த எந்த

வித்துவானுக்கும் துணிவு பிறக்கவில்லை. வித்துவான்களைல் லாரும் நீந்தப் பழகிக்கொண்டுதான் நீரில் இறங்குவதாகத் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு கரையில் நின்றுவிட்டார்கள். யாழ்ப்பாணம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை மாத்திரம் தொல்காப்பியக் கடவிலே வித்துவான்களைல்லாருந் தடுக்கத் தடுக்கத் தனியே துணிந்து இறங்கி, தொல்காப்பியம் — சொல்லதிகாரம் நச்சினூர்க்கிணியத்தைத் தாமே பரிசோதித்தும், சேனுவரையத்தை நாவலர் அவர்களைக்கொண்டு பரிசோதிப்பித்தும் அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள். அன்றி எழுத்ததிகாரம் நச்சினூர்க்கிணியத்தையும் திருத்தமுறப் பதிப்பித்தார்கள்.

பொருளதிகாரம் என்றெரு பண்டம் இந்தப் பூவுலகத் திலே இருப்பதாக எந்த வித்துவான்களும் நம்பவில்லை. சரபங்கள் — யாளிகள் — அண்ணங்கள் — அசுண்மாக்கள் என்ற வரிசையில் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். யாராயினும் ஒருவர் எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் ‘ஒரு பொருளதிகார ஏடு வால் தலையின்றிச் சிறைந்து கிடக்கின்றது’ என்று சொன்னால், அவரை வித்துவான்கள் குழ்ந்து “அரசன் பொருளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றுவேண்டப்பது பட்டுச் செல்லாந்ற துணர்ந்து நம்பெருமான் அருளிச் செய்தானுகும்” (அன்பினைந்தினைக் களவியல்) என்ற உரை வசனத்தைக் காட்டி, பொருளதிகாரம் உள்தாயின், “மால்வரை புரையு மாடக் கூடலால் வாயிற் பால்புரை பசங்கதிர்க் குழவித் திங்களைக் குறுங்கண்ணியாகவுடைய அழலவிர் சோதி அருமறைக் கடவுள் அன்பினைந்தினைக் களவியல் அருளக் காரணமென்னை” எனக் கடாவித் தலைகுளியச் செய்து விடுவார்கள்.

பொருளதிகார விஷயத்தில் தமிழ்நாடு தலை குளிகிற காலத்திலே, ஒரு நாள் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினூர்க்கிணியம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பரிசோதித்து வெளியிட்ட பதிப்புத் தமிழ் நாடெங்கும் வெளிவந்தது. தமிழ் வித்துவான்களைல்லாருந் தங்கள் கண்களை நம்பாமலே கண்டு களித்தார்கள்.

“ நீடிய சீர்பெறு தாமோ தரமன்ன நீள்புளியில்
வாடிய கூழ்கண் மழைமுகக் கண்டென மாண்புறநீ
பாடிய செய்யுளைப் பார்த்தின்ப வாரி படிந்தனன்யான்
கோடி புலவர்கள் கூடினு நின்புகழ் கூறிதே ”

என்ற பாட்டு வேதநாயகம் பிள்ளையின் வாயிலிருந்து வழுவி
விழுந்தது.

“ தாமோ தரம்பிள்ளை சால்பெடுத்துச் சாற்றவர்
தாமோ தரமுடையர்! தண்டமிழ்ச்செந் நாப்புலவீர் ”

எனிரூர் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்.

திருவாவடுதுறை முதலிய ஆதீனங்கள் ஆசீர்வதித்தன.

பழைய காலத்திலே பொருளதிகாரம் பெருத கவற்சி
அன்பினைந்தினைக் களவியலால் நீங்கியது. தாமோதரம்பிள்ளை
காலத்திலே அந்தக் கவற்சி தாமோதரம்பிள்ளை பதித்த அன்பினைந்தினைக் களவியலாலும் நீங்காமல் பொருளதிகாரப்
பதிப்பினாலேதான் நீங்கியது. கவற்சிகளின் தாரதம்மியங்களை யாரறிவார்! சங்க காலத்திலே பாண்டிய அரசன் பெருத பொருளதிகாரத்தைத் தாமோதரம்பிள்ளை பெற்ற புதுமை இப்பொழுதைய தமிழ் நாட்டுக்கும் இந்தப் போக்கில் இனி
வருந் தமிழ் நாட்டுக்கும் வரவரப் புதுமையாயிருக்குமென்
பதில் புதுமையில்லைப்போலும்.

இந்தப் பழங்குடைகள் ஒருபுற மிருக்க, சென்ற 1920 ஆம்
ஆண்டு வரையில் எனக்கும் ஒரு கவற்சி பெரிதாயிற்று; அதுவும் பொருளதிகாரம் பெருத கவற்சி. தாமோதரம்
பிள்ளையின் பொருளதிகாரப் பதிப்பு, தமிழிலே தலைசிறந்த
வித்துவான்களின் வீடுகளிலெல்லாம் வீற்றிருந்தும், ‘கைக்
கெட்டியது வாய்க்கெட்டாதவாறுபோல’ என்று உவமை
சொல்ல எனக்கு உரிமை இல்லையாயினும், அந்தப் பதிப்பு
எனக்கு மாத்திரம் எட்டவில்லை, விலைக்குக் கிடையாது. அத
ஞாலேதான் எனக்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. பழைய காலங்

களிலே உண்டான கவற்சிக்கும் எனக்குண்டான கவற்சிக்கும் வேறுபாடு வெகு தூரம். எனக்குண்டான கவற்சிக் காரணம் மிகத் தெளிவானது. “பார்ட்சை ஒன்று எடுக்கிறதற்குப் படிக்கப் பொருளதிகாரம் ஒன்றில்லையே” என்பதுதான் எனது கவற்சிக்குக் காரணம்.

இப்படிக் கவன்று கொண்டிருக்கின்ற காலத்திலே, புலோவியிலே உள்ள ஒரு மனுஷர்—வித்துவ பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்—வறுமை மிகுதியினாலே தமது குடும்பச் சொத்தாகவிருந்த பல புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளை விற்கும்படி வண்ணூர்பண்ணையிலுள்ள நாவலர் வித்தியா சாலைக்கு வந்தார். திருக்குறள் உரை, பெரியபுராணாங்களை, திருவிளையாடற் புராண உரை, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், வேறும் எத்தனையோ புத்தகங்கள் அவர் கொண்டு வந்தவைகள்; அவைகளுக்குள்ளே தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரமும் ஒன்று இருந்தது. பாற்சமுத்திரத்திலே வெண்ணெய் திரஞ்சிற சமயம்போலே எனக்கு அந்தச் சமயம் இருந்தது. என்னுடைய கையில் ஒரு சல்லியும் இல்லையாயினும், பொருளதிகாரத்துக்கு விலை சொல்லும்படி அந்த மனுஷரைப் படாதபாடு படுத்தினேன்: அந்த மனுஷர் சொல்லுகிறார்:

“இந்தப் பொருளதிகாரத்தின் புதிய விலை ஆறு ரூபாய்; இப்பொழுது பழையதாய் விட்டது; முகப்பில் சில காசிதங்களின் ஓரம் எண்ணெய் சிந்துண்டு ஊறியுமிகுக்கிறது; இரண்டு ரூபா தரவேண்டும்”.

பொருளதிகாரம் எங்கே, அதன் அறப விலை எங்கே! அந்த மனுஷரை—அழுக்குத் துணியோடு கூடிய அந்த உருவத்தை—அப்படியே கட்டித் தமுவட்டுமா என்று கூட எனக்கு அகமகிழ்வு தோண்றியது. ஆனால், அது ஒரு கணந்தானும் நிலைக்கவில்லை. அந்த மனுஷர் புத்தகங்களைச் சேர்த்துக் கட்டுகிறார். பொருளதிகாரமும் அந்தக் கட்டில் சேருகின்றது. இனிப் புத்தகக் கட்டைத் தலையிலே தூக்கி வைக்கப் போகிறார். வேறு எங்கேயோ போகப் போகிறார். வெறுங்கை முழும் அளக்குமா? என்னிடம் கையிற் பணம் ஏது!

எனது நண்பர் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ பொ. குழந்தைவேலு உபாத்தியாயர்

“காலத்தி னற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும் ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.”

என்ற அருமைத் திருக்குறளை நான் எக் காலத்திலும் ஞாபகப்படுத்தும்படி செய்திருக்கலாமென்றென்னுகிறேன். எப்படியோ பொருளதிகாரம் என் கைக்கு வந்துவிட்டது.

“கண்டறியாதவனுக்கு ஒரு கண்றும் பசுவுமாம்” என்று சொல்லுவார்கள். நான் அவைகளிலும் பார்க்க எனது பொருளதிகாரத்தை நல்ல உறைபோட்டுப் பீடத்தின் மேலே வைத்துப் பேணி வந்தேன்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. பரீட்சையும் முடிந்தது. பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்குமல்லவா! பொருளதிகாரத்தின் அருமையும் முன்னிருந்த அளவில் இல்லை. இது இப்படியிருக்க,

“பவானந்தம்பிள்ளை என்று ஒரு பரோபகாரி பொருளதிகாரத்தை மூன்று பாகங்களாகப் பதித்து பயின்று செய்யவும் நேரமில்லாமல், வெறும் பிரதிகளாக, கிடைக்காத அரிய பொருளைக் கிடைக்கும்படி செய்கின்றார். விலை ஒரு முப்பத்தைந்து ரூபாதான். எடுப்பிக்கிற செலவு கட்டுகிற செலவு எல்லாம் சேர்ந்தால் நாற்பது ரூபா முடியும்” என்று ஒருவர் சொன்னார். நான் பார்த்தேன், தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பில் ஆறு ஏழு பொருளதிகாரத்தின் காசு; இப்பொழுது சொல்லுகில் சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் வெளியிட்ட ஒரு கடகம் அகராதியின் விலை! பவானந்தம்பிள்ளையின் பதிப்புக்கு ஆசைப் படுகிறது, முடவண் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படுகிற மாதிரி. பின்னை, எட்டாத பழம் புளிக்கிற நடையில், சொன்னதைச் சொல்லுகிற கிளிபோல, பதித்ததைப் பதித்தது தானே அதில் என்ன விசேஷம்! என்று வெளியிலே சொல்லிக் கொண்டேன். ஆனால், அந்தப் பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பை யும் ஒருமுறை பார்த்துவிடவேண்டும் என்ற ஆசை உள்ளே யிருந்து மெல்ல வளர்ந்து வந்தது. முன் தாமோதரம்பிள்ளை

பதிப்பு வாங்க இரண்டேயிரண்டு ரூபாவுக்குத் தாளம் போட்ட நான் இப்பொழுது நாற்பது ரூபாவுக்கு என்ன செய்வது! என்றாலும் ஆசை வெட்கமில்லாமல் வளர்ந்தது.

இனித்தான் நமது கதாநாயகர் வருகின்றார். கட்டுரை ஒரு நெட்டதமும் ஆகலாம். கிங்ஸ்பெரி தேசிகர், சி. வெ. தாமோ தரம்பிள்ளையின் புத்திரர். இவரிடம் இவர் தந்தையார் பதித்த பொருளதிகாரம் இல்லாமலிருந்தது. விற்கப் பாயிமைக் கிறவன் வீட்டிலே கிடக்கப் பாயில்லாத மாதிரியோ. வேறொவ்விதமோ, இவரிடம் அந்தப் பொருளதிகாரம் இல்லை. கிங்ஸ்பெரி தேசிகர் எத்தனை இரண்டு ரூபாக்கள் வைத்திருந்தவர். அப்படியிருந்தும் புலோவியிலுள்ள ஒரு மனுஷர் இவரிடம் பொருளதிகாரம் விற்கப் போகவில்லை. அதனாலே, கிங்ஸ்பெரி தேசிகருக்கும் பொருளதிகாரம் பெறுத கவற்சி போல கவற்சி பெரிதாயிற்று. அது எனக்கிருந்த கவற்சி போல ஆகாமல் மிகமிகப் பெரிதாயிற்று. பின்னும் வரவரப் பெரிதாயிற்று. பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பினாலே அது தனிய வில்லை. பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பு காவில் உள்ள புண்ணில் புல்லுக் குத்துகிறது போல, தந்தையாரின் பதிப்பை ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது. பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பைக் காணும் தோறும் தமது தந்தையார் பதித்த பொருளதி காரத்தைக் கையிடுவேலை தொட்டுக் கண்ணினாலே பார்க்க வேண்டும்; அதனைக் குடும்ப பொக்கிஷுமாகச் சேமித்து வைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை தேசிகருக்கு வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. தேசிகர் எங்குந் தேடினார்—எத்தனையோ பேரரக் கேட்டார்—எவ்வளவு தூதுக்கள் போக்கினார்—பொருளதி காரம் கிடைக்கவில்லை.

1928ஆம் ஆண்டு ஒரு நாள் நண்பர் ஸ்ரீமாண் பீதாம்பரம் பிள்ளை என்னிடம் தூது வந்தார். ‘நீர் உம்மிடம் இருக்கும் பழைய பொருளதிகாரம் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பை கிங்ஸ்பெரி தேசிகருக்குக் கொடும்; அவர் புதிய பொருளதி காரம் பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்புப் பயின்டு செய்து உமக்குத் தருவார்’ என்றார். பழையது கொடுத்துப் புதியது வாங்கும்

ஆசையினுலே இரண்டு ரூபா முதலுக்கு நாற்பது ரூபா வருகிறதே என்ற களிப்பினுலே ‘ஆம்’ என்று இசைந்து விட்டேன். இரண்டொரு தினத்தில் புதியது வந்தது; பழையது போய்விட்டது.

இந்த மாற்றத்தினுலே தேசிகர் அநுபவிக்கும் ஆனந்தத்தைப் பார்ப்பதற்கு அப்பொழுது எனக்கு ஒரு இலக்கியப் பார்வை இல்லாமல் போய்விட்டது, எனக்குத்தான் பெரிய அதிட்டமென்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்ல தாமோதரம்பிள்ளையின் பொருளதிகாரப் பதிப்பின் அருமையையும், அது நினையாப்பிரகாரம் கிடைத்த எளிமையையும் எண்ணி எண்ணி என்மனம் எண்ணி அறியாமலே புண்ணையைப் போன்று. அந்தப் புண் பவர்னந்தம்பிள்ளைக்குப் பிறகு வேறு பொருள்திகாரப் பதிப்புக்கள் வந்தும் ஆறவில்லை. ‘வலியவந்த சிதேவியை எது வந்தாலும் கைவிடலாகாது’ என்ற பாடத்தைப் படித்துக் கொண்டேன். என்றாலும், ‘தம்பொருள் என்ப தம் மக்கள்’ என்று நாயனார் கட்டளையிட்டறுளியபடி தாமோதரம் பிள்ளையின் புதல்வராகிய பொருளை, அவர் பதித்த தொல்காப்பியைப் பொருள் ‘பொருளுடன் பொருள் சேரும்’ என்ற படி, சென்று சேர்ந்ததில் ஒரு அளவு உவகையும் என் மனதில் ஒரு பக்கத்தில் இல்லாமலில்லை.

கிங்ஸ்பெரி தேசிகர் தமது தந்தையார் பதித்த புதிய தொரு இலக்கண விளக்கத்தை எனக்குத் தந்து, என்னிடமிருக்கும் பழைய இலக்கண விளக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாராயின் தேசிகரை ‘அலடினில் வந்த அந்த மந்திரவாதி தானே’ என்று, நான் ஆச்சரியப்படமாட்டேன். (விளக்கு, விளக்கம் என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள்.) ஆனால், தேசிகர் அப்படிச் செய்யவில்லை. புதிய விளக்கத்தைத் தந்து பழைய விளக்கத்தைப் பெறவில்லை. இலக்கண விளக்கம் தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு—பழைய புத்தகம்—என்னிடம் அப்படியே இருக்கிறது. பின்னை, புதிய பொருள்திகாரத்தைத் தந்து, பழைய பொருள்திகாரத்தைப் பெற்றிருக்கிறோர். அதனுலே தான், கிங்ஸ்பெரிதேசிகர் ‘அலடினில் வராத மந்திரவாதி’.

அன்பொடு புணர்ந்து காமக் சூட்டம்

திரெளபதி தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திரு. இந்த உலகத்திலே அந்தக் தெய்வத்தைக் தீண்டுதற்கு எவருக்கும் அதிகாரமில்லை. அது நெருப்பு. துட்டனை துச்சாதனன் அந்தக் கற்புக் தெய்வத்தின் துகிலைத் தீண்டுவதற்குக் கையை எடுக்கின்றான். வீமனைற் சகிக்க முடியவில்லை. அண்ண ணைப் பாராமல் கதையில் கைவைத்துவிட்டான். மகா அறிஞருளை அருச்சனை கூடக் காண்மைபத்தைப் பாராதவன் போலே, கண்களைத் திருப்பிக்கொண்டான். முன்னமே தோற்று அடிமையாய்ப் போனவர்களுக்குக் காண்மைபத்தைக் க்ளைக் கண்ணில்லை என்று உணர்ந்துவிட்டான்.

அருச்சனை தருமந் தெரிந்தவன்; மனமாச நீங்கித் தர்மத்தின் விளைவான் அறம் ஒரு அளவுக்குக் கைவந்தவன்; கண்ணபிராணச் சரண் அடைந்தவன். அப்பால், அவனுக்கு அர்த்த விசாரம் ஆரம்பிக்கின்றது. அர்த்த விளைவுதான் பொருள். அறியாமை நீங்கிய இடத்திலே பொருள் சித்திக்கும். ‘பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்றுணரும் மருள்’ எளிதில் விலகாது; கிரகணம் போலே அடிக்கடி அறிவைப் பாழ்படுத்தும். இந்தக் கிரகணம் அடிக்கடி அருச்சனை அறிவைப் பாதித்துக்கொண்டேயிருந்தது. அதன் விமோசனத்துக்குத்தான் கண்ணன் வந்தான். திரெளபதி துகிலிலிருந்து அருச்சனைனுக்கு அந்த விசாரம் தொடங்குகின்றது; இராச்சியத்தை இழந்து காட்டுக்குப் போக நேருகின்றது; உயிர் போன்ற அபிமன்யுவைப் பறிகொடுக்கின்றான். முதனைட் போரில் அவனுக்கு ஒரு சோகமும் உண்டானது. அந்தச் சோகம் ‘பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்றுணரும் மருள்’ என்று காணப்பட்டது. மருளாக கொண்று குவித்தற்கென்றே அருச்சனை கையிற் காண்மை வளைகின்றது. பதினெட்டு நாள் ஓய்வு ஓழிவு இன்றிக் கிண்கிண் என்று ஒவி செய்கின்றது காண்மை. பத்தொன்பதாம் நாள் அர்த்த இரகசியம் அருச்சனைனுக்குத் தெரிகின்றது. அர்த்தத்தின் விளைவான் பொருள் புலமானது.

“ எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காணப் தறிவு.”

அருச்சனை அறிவு தூய்மையானது. இந்தக் தூய பாரதப் போருக்கு முன்னமும் அவனுக்குக் கருக்கட்டிக்கொண்டு தான் இருந்தது. பாசுபதாஸ்திரம் கேட்கின்ற போதுங்கூட அருச்சனை மூக்கு அது தலைகாட்டியதுண்டு.

தர்மார்த்தந் தெரிந்து, அவற்றின் விளைவான அறம் பொருள் உணர்ந்தவனும், உணரவல்லவனும் ஆன அருச்சனை மூக்குக் காம பரிசோதனை பல சந்தர்ப்பங்களில் நடந்திருக்கிறது. உத்தரை விராடன் மகள்; கண்ணிகை; கட்டமுகி; அருச்சனை பேடியாய், அவளுக்குச் சேடியாய் ஒரு வருடம் அவளுடன் உறைந்திருக்கின்றன. தர்மார்த்தந் தெரிந்த அவன் அவளைத் தன் புத்திரியாகவே பாவனை செய்தான். கண்டதும் காதல் என்கின்ற கீழ்த்தர வார்த்தைக்கு அவன் இதயம் இம்மியளவும் இடமளித்ததில்லை.

ஹர்வசி, தந்தையாகிய இந்திரனின் காமக் கிழத்தி; அழகுத் தெய்வம். அவள் அருச்சனையைக் காதலிக்கின்றார்.

“ பிறன்பொருளாட் பெட்டொழுகும் பேதைமை ஞாலத் தறம்பொருள் கண்டார்க் களில்.”

என்கின்ற தேவர் வாக்குக்கு இலக்கியம் ஆகின்றான் அவன். அவனுக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், பேதைமை தலைதூக்க வில்லை. அருச்சனை ஹர்வசி விஷயத்தில் பேடியாய் விட்டான்.

இப்படிப்பட்ட அருச்சனை முன்னெரு நாள் சந்தியாசி வேடம் பூண்டுகொண்டு, தென்னுட்டிலே பாண்டிய அரசன் புதல்வி சித்திராங்களையைக் களவு செய்தான். வட நாட்டிலே மாதவர் குலக்கொழுந்து ஆகிய சுபத்திரையை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினான். சுபத்திரையோடு உடன் பிறந்த கண்ணன் — உள்ளாறுங் கள்ளாறுமாயிருந்திருக்கின்றான். அருச்சனை, அழகிகளைக் கண்டானே, பெண் பெற்றவர்கள் பாவம்! கைகளை விரிக்கவேண்டியவர்களே. அவன் கொண்டு தப்பிவிடுவான். இவனுடைய களவு மனங்களுக்கெல்லாம் வேத ரிஷிகளே ததாஸ்து வழங்கி விடுகிறார்கள்; கவிஞர்கள் காந்தர்வம் என்று கவிதை செய்கின்றார்கள்.

மகா பாரதப்போர் தர்மார்த்தங்களில் அருச்சனானுக்கு உண்டான் கலக்கங்களைப் போக்கி, அறம் பொருள்களிலே மனத் தெளிவு, அறிவுத் தெளிவுகளை உண்டாக்கியது. மகா பாரதப்போர் போலவே, பூர்வ புண்ணிய விசேஷத்தினாலே, காமத்தினால் உண்டாகின்ற கலக்கங்கள் போவதற்கு, பற்றுக்கள் பற்றறக் கழலுதற்கு, காந்தருவ மனங்கள் அருச்சனானத் தேடி அடைகின்றன. வேத மனங்கள் எட்டனால் காந்தருவம் தலைசிறந்தது. தவ விசேஷத்தினாலே, இந்தப் பூமி யிலே ஒருவர் இருவருக்கு அரிதில் வயிப்பது; அறிவு வளத்தை வளர்ப்பது; வையத்து வாழ்வாங்கு வாழச் செய்வது; அறம் பொருளின் விளைவான மெய்ப் பொருள் அநுபவத்துக்கு இடையீடுபடாமல் உபகரித்து வைப்பது.

அருச்சனான் எடுத்த பிறப்பிலே தர்மார்த்த காமரகசியங்களை உணர்ந்து, அவைகளை எய்துகிற முறையில் எய்திச் சார்புணர்ந்து, சார்பு கெட ஒழுகி, பரிபூரண அறங்கைவந்து மனத்தூயங்கூப் பொருள் உணர்ந்து, இன்ப அநுபவம் அடைதற்குப் பரிபக்குவன் ஆகின்றன. கண்ணன் அவனுக்கு வழி வகுத்து, உயிர்த் தோழனுமாய்க் குருவாய்த் தேர்ப்பாகனுமாய் ஆவன் செய்து மறைகின்றன. அடுத்த பிறப்பிலே, அருச்சனான் மாசுமறுவற்ற மனசு படைத்த ஒரு வேடுவனுப், அம்பும் வில்லுந் தாங்கிக் கண்ணப்பர் என்று பெயர் பூண்டு, காளத்தி மலையில் ஏறுகிறான். முந்திய பிறப்புக்களிலே, தாயொடு தந்தை மக்கள் தாரம் என்று இவர்கள்பால் வைத்த நேயங்களைல்லாம் சூரியனைக் கண்ட இருள் போல ஓடி மறைகின்றன; கணவாய்ப் பழங்கதையாய் மறைந்து போய்விட்டன. இரும்பைக் காந்தம் இழுப்பது போல ஏதோ இழுக்கின்றது. பள்ளத்துளி பாய்கின்ற வெள்ளம் போலக் கண்ணப்பரின் அந்தக்கரணங்கள் அறி வுகள் செயல்கள் எல்லாம், தம்வசம் இழந்து, காளத்தியப்பர் அடி இளைகளிற் கலக்கின்றன. கண்ணப்பர் கண்கள் காளத்தியப்பர் கண்கள் ஆகின்றன. கண் அவளையன்றிக் கானை, அப்படியே மற்றைக் கரணங்களும் அவள்ருளாலே அவன் வயம் ஆகின்றன. அன்பாறு அருட் சமுத்திரத்தில்

குதிக்கின்றது. அன்பு ஆறு என்ற வார்த்தைக்கு இனி இடம் இல்லை. அங்கே அருட் சமுத்திரம் திரை ஏறிகின்றது.

“இருவரும் ஒன்றூயின்ரெண்டே யறையுஞ் சருதி.” அருச் சுணன் சந்நியாசிக்குக், கண்ணன் உதவியால், சுபத்திரையைக் கண்ணும்மற்றும் ஒரு காமக் கூட்டம் அன்றேரு நாள் சித்தித்தது. அந்தக் கூட்டம், தலைசிறந்த கந்தர்வ கூட்டம் என்று கொண்டாடிக் கூடலிற் கூடிய புலவர்களால் ஆராய்ந்து தமிழ் செய்யப்பட்டது.

மற்றேரு நாள், காளத்தி மலையிலே அறம் பொருளின் விளைவானதொரு இன்பக் கூட்டம் கண்ணப்பருக்கு எய்தியது. அருச்சுணன் சுபத்திரையை அன்றிக், கூடலிலே சித்திராங்கணையையுங் கூடினான். அந்தக் கூட்டமும் காந்தர்வம் என்று தமிழ் செய்யப்பட்டது.

அருச்சுணன் கூட்டம் காமக் கூட்டம், தமிழ்க் கூட்டம்.

கண்ணப்பர் கூட்டம், இன்பக் கூட்டம், ஆகமக் கூட்டம்.

தமிழ்க் கூட்டத்தை அன்புக் கூட்டம் என்றும், ஆகமக் கூட்டத்தை அருட் கூட்டம் என்றும் கூறலாம்.

கண்ணப்பரின் இன்பக் கூட்டத்துக்கு உபகாரமாய் உயர் கருவியாய் இருந்து, பற்றுக்களோ, நித்திரை செய்பவன் கைப்பொருள் போலக் கழல் வைத்து, சென்ற பிறப்பிலே அருச்சுணனுக்கு நிகழ்ந்தது காமக் கூட்டம்.

அந்தக் காமக் கூட்டம் தமிழ்; சங்கத் தமிழ்; அகத் தமிழ்; அன்பின் ஜந்தினையாகிய தமிழ் சன்ற குழவிதான், கண்ணப்பரின் இன்பக் கூட்டம். ‘அருள் என்னும் அன்பீன் குழவி’ என்பது வனிஞவர் வாய்பாடு.

இன்பக் கூட்டம் தமிழ் செய்தற்கு ஏலாத்து; அப்பாற பட்டது. சங்கத்தார் அதற்குபகாரமான காமக் கூட்டத்தைத்

தமிழ் செய்து, அது வாயிலாக இன்பக் கூட்டம் சித்திக்க வைத்தார்கள், கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கவித்தொகை முதலியன், இன்பக் கூட்டத்தை உதிக்கச் செய்கிற, காமக் கூட்டம் பேசிய தமிழ்.

தமிழ் செய்தற்கேலாத இன்பக் கூட்டத்தை அருளி கைவந்தவர்கள் ஓரோர் சமயத்தில் தமிழ் செய்வதுமுண்டு. அந்தத் தமிழ் சங்கத் தமிழிலும் உயர்ந்தது. அருட்டமிழ் என்று கொண்டாடத் தக்கது. ஆனால் வடிவம் காமக் கூட்டம் பேசிய தமிழ் வடிவமாகியே இருக்கும். இன்பக் கூட்டத்தைக் காமக் கூட்டத்தில் வைத்துத் தமிழ் செய்தவர் திருவாசகத்தேன் தந்த திருவாதலூரடிகளே. அப்பெருமான் தந்த அருட்டமிழ் ‘திருக்கோவையார்’ என்று முன்னும் பின்னும் அடை புணர்த்து, உயர்த்துக் கூறப்படும்.

திருக்கோவையார் நுதலிய பொருள் இன்பக் கூட்டம். கவித்தொகை நுதலிய பொருள் காமக் கூட்டம். இரு கூட்டமும் கூறும் நடை ஒன்றே. இன்பக் கூட்டமும் காமக் கூட்டத்திலேயே வைத்துச் சொல்லப்படும். சங்கத் தார் காமக் கூட்டம் சொன்னார்கள். அதனால் சித்திக்கின்ற இன்பக் கூட்டத்தை அருளினார் வாதலூர்ப் பெருமான். காமக் கூட்டம் சொல்லுகிறவர்கள் தம்மையிழக்காதவர்கள். இன்பக் கூட்டம் சொல்லுகிறவர்கள் தம்மையிழக்கின்ற வர்கள். தம்மையிழக்கின்றவர்களை, ‘அழிந்த சிந்தை அந்தணோர்’ என்கின்றது தேவாரம்.

இருவகைக் கூட்டமும் ஒரு நடையிலேதான் கூறப்படும் என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு வள்ளுவர் வழங்கிய காமத் துப் பால். அறத்துப்பால் பொருட்பால் என்று சொல்லி வந்தவர், அந்த முறையில் இன்பத்துப்பால் என்று சொல்லாமல், காமத்துப்பால் என்று சொல்லிய இரகசியம் சிந்திக் கற்பாலது. இன்பத்துப்பால் தமிழ் செய்யின், தோற்றுத் தால், அதுவும் காமத்துப் பாலே. வேதந் தமிழ் செய்த வள்ளுவரின் காமத்துப்பால் இன்பத்துப் பாலுமாம்.

புலமை

‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளீர் வா’ என்ற இராமராவண யுத்த முகமாக சமுதாட்டு விசேஷம் பேசி, யாழிப் பாண நகரிற் பிரவேசித்து, வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளையின் இலக்கிய ரசனையிற் கலந்து, மாலைக்கால வேளை களிற் பிள்ளை அவர்களின் ஒலக்கத்தை வருணானை செய்து, வித்தியா விநோதர்களின் மத்தியில் வடக்கே இருந்து வந்த வண்ணேஷ்டச் செட்டியாருக்கும் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவருக்கும் இடையில் எழுந்த சொற்போர் ஒன்று கண்டு இவ்வாற்றால் முன்னுரை கூறி, இதற்கு போந்த சொல் விற்பத்தியை புலமை உலகுகளைச் சிருஷ்டி செய்தற்கு அத்திபாரம் செய்து, அதன் இன்றியமையாமையை விதி மறை முகங்களால் விளக்கி,

கீரிமலைக்கு அண்மையிலுள்ள சுல்நாகத்தில் [சல் + நாகம் = சுன்னாகம் = வெள்ளிமலை] முத்துக்குமார கவிமேகத்தைப் படியச் செய்து, அது பொழிந்த மழைப்பெருக்கில், இல்லை ஆற்றுப்பெருக்கில், முடிவிலாதுறை என்று எடுத்துக்கொண்டு ஒரு துளியையோ ஒரு துமியையோ தெறித்து,

இருபாலைக்குப் போய், நாவலருடைய உபாத்தியாயர் சேனுதிராய முதலியாரின், நல்லைக்குறவஞ்சியில் ‘திருவாரும் நல்லைநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானு’றை ‘இருபாலைக் குயத்திய ரோடு இன்பமுற்று’, ‘சட்டி குடம் சாறு வைத்து’.

புலமை உலகுகளில் சொற் சித்திர உலகைக் கடந்து, சுழிபுரத்துக்குப் போய்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் உத்தரவு பெற்று, பறுளாய்ப் பள்ளில் ‘பண்புநிதி யறியாத’ முதலிய பல செய்யுள்களை எடுத்துக்கொண்டு, சாதாரண குடிமக்க ஞாடன் பழகி,

மூன்றாவதாகக் கற்பனு லோகத்துக்குப் பறந்து, சிதை முதலிய உயர்குடிப் பெண்களோடு உலாவி, ஸ்ரீ ராமன் காட்டின் கடுமை கூறி, சிதையை உடன்கொண்டு செல்ல மறுத்தானாக, அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ‘சன்டு நின்

பிரிவினுஞ் சுடுமோ பெருங்காடு' என்று சீதை வாயிலிருந்து எழுந்த கம்பர் கூற்றை,

'தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்'

என்ற திருவள்ளுவரில் உரைத்து, புறநானூற்றில் புதப் பாண்டியன் தேவி கூற்றேடு ஒப்பிட்டுக் காட்டி,

இன்னும் அதன் அருமையை 'எழுகென எழுந்தாய் என் செய்தனே' எனக் கோவலன் கூறிய வழி, கண்ணகி வாயிலிருந்து வரும் இளங்கோவடிகள் கூற்றேடும் ஒத்துப் பார்த்து, 'காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ' என அவையை வேண்டி,

சொற்சித்திரம் — வாழ்க்கை — கற்பனை என்றிங்ஙனம் திரிலோக சஞ்சாரம் செய்யப்பட்டது.

கற்பனை உலகத்திற்கு மேலே உண்மை உலகம். அது உணர்ச்சி உலகம் எனவும் படும். இந்த உலகம் தான் சங்கத்துச் சாஸ்ரேரின் இருப்பிடம். மனத்துக்கண் மாசில்லாத சாந்த நிலையில் எழும் உணர்ச்சிகளே ஈண்டு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டவை. அவை எட்டு வகை. அவைகளே சுவைத்தற்குரியவைகள் — சுவைகள் — அன்பு செயற்குரிய வைகள்; அன்பு மயமானவைகள். அவற்றை இறையனர் களவியல் 'அன்பினைந்தினை' என்கின்றது. அன்புணர்ச்சி, ஞானிஞ்சி, மூலஸீ, பாலீ, மருதம், நெய்தல் என ஐந்து வகையாய்க் கிடக்கின்றது.

சிவ வர்க்கங்களிடையே காணுப்படும் அன்புணர்ச்சி அசுத்த மானது; அறியாமையின் விளைவு. ஈசுவரன் ஆண்மாக்கள் மீது பொழியும் அன்பே சுத்தமானது. அதுவும் பாத்திர வேறுபாடுகளாற் பேதப்படும். சற்பாத்திரங்களில் பெய்யப் படும் ஈசுவரனது அன்பே மகா பரிசுத்தமாகத் தோன்றுவது. ஈசுவரன் ஆண்ம நாயகன்; பக்குவ ஆண்மா நாயகி. இப்படியான நாயக நாயகி பாவம்தான்—அன்புத் தொடர்ச்சிதான்—அன்பினைத்தினை. அதன் அத்துவித நிலை, 'தோகைக்கும் தோன்றற்கு மொன்றுப் வருமின்பத் துன்பங்கள்' எனத் திருக்கோவையாரிற் காட்டப்பட்டது.

மக்கட் பிறப்பு ‘மலத்துளதாம்’ ஆதவின், பரிசுத்தமான அன்பினேந்தினையை, மக்களிடைக் காண்டல் அரிது. சான் ரூர்கள், அவ்வாருன அண்புணர்ச்சிகளைத் தம் மனத்தகத்தே கண்டார்கள். அதனால், அன்பினேந்தினையைத் தொல்காப்பியம் ‘அகலைந்தினை’ என்றது.

மக்கட் பிறப்பு ‘மலத்துளதாம்’ ஆயினும், நன் மக்களிடை ஓரோர் சமயத்தில், நல்லுணர்ச்சிகள் தோன்றி மறைவதும் உண்டு. அவ்வுணர்ச்சிகளும் போற்றப்படுவைகள். அவைகள், புறத்தே முன்னிலைப்பட்டுக் கிடத்தலாலும் சிறிதே அழுக்கோடு கூடினமையாலும், மகா பரிசுத்தமான அகலைந்தினையை நோக்கிப் புறம் எனப்பட்டன. ஆகவே நல்லுணர்ச்சிகள்—அண்புணர்ச்சிகள்—அகம் புறம் என இரு திறப்பட்டன. இப் பொருள்கள் பற்றி எழுந்த பாட்டுக் களும் அகப்பாட்டு புறப்பாட்டு என இரு திறப்பட்டன.

கண்ணன்—பாரி—இவர்கள் மக்கட் பிறப்பாற் குறையுள்ளவர்கள் ஆகலாம். அவர்களுடைய வள்ளற்றன்மை பரிசுத்தமானது. போற்றப்படுவது தானமும் தியாகமும் தான்.

“பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மஸ்லன்
மாரியு முன்மன் லைகுபுரப் பதுவே.”

என்று பாரியின் வண்மையை மாரிக்கு மேலே வைத்துப் பாராட்டுகின்றூர் கபிலர். கபிலருக்குப் பாரியின் வண்மையைக் கண்டெடமுந்த மெய்ப்பாட்டுணர்ச்சி, தொல்காப்பிய உவமை மரபு கடந்தது. ஆயினும் அவ்வுணர்ச்சி பின் சங்கத்தில் அங்கீரிக்கப்பட்டு, புறத்திற் கோக்கப்பட்டது. ‘பாரி பாரி’ என்ற பாட்டின் உணர்ச்சி கம்பரின் ‘என்னைய’ கற்பணையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கத் தக்கது. பாட்டெண்றால் ‘கபிலரது பாட்டு’.

கபிலரது பாட்டே சங்கப் பாட்டில் ஒரு புல்லி. இனி, அல்லி—அகவிதம்—அகம். அகம், களவு கற்பு என் இருவகை. அகத்துக்குப் புறம் போலே, கற்புக்குக் களவு இன்றியமையாதது. ‘கற்பெணப் படுவது களவின் வழித்தே.’

களவு என்றால் உலக பந்தங்களிலிருந்துகொண்டே தெய்வமென்பதோர் சித்த முண்டாதல். ‘பெரும்பைம் புனத்தினிற் சிற்றேண்ண் காத்து’க் கொண்டே முருகனைக் காதலித்தல். பந்தங்களை விடுதலும் பதியைத் தொடர்தலும் எளிதன்று. இரு தோணியிலும் கால் வைத்தல் களவு.

களவின் அந்தம் உடன்போக்கு. அது கடும் பாலை. பந்தங்களைப் பிரிதலாகிய உஷ்ணம் சாதாரணமானதன்று. அருச்சுண் கண்ணாலோடு உடன் போக்குக்குடன்பட்டுச் சென்ற வணி; பந்தங்களை உதறிக்கொண்டு போனவன். நடுப் பாலையில்—யுத்தமுனையில்—பந்துக்களைக் கண்டு—போக்கு அறுந்து—மீளத் தொடங்கினான்—கண்ணைக் கைவிடவும் முடியவில்லை—அந்தப் பிறப்பையே களவில் கழித்தான். அவனைக் கற்பு நெறிப்படுத்தக் கிடை எழுந்தது.

‘பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மைஉண் டாகப் பெறின்’

அர்ச்சனை, அடுத்த பிறப்பில் கற்பெண்னும் திண்மை உண்டாகப் பெற்றுத் திண்ணன் ஆனான். கற்பு—களவின் வழித்து.

உடன்போக்கின் அந்தம் கற்பு. ‘கற்பெணப் படுவது சொற்றிறம் பாமை’. கற்புள்ளவர்கள் நாயகன் சொல்லி விழும் திறம்பார்கள். சம்பந்தர் ‘சமண் சித்தரை யழிக்கத் திருவுள்ளமே’ என நாயகன் உத்தரவை எதிர்நோக்கி நின்றார்.

உணர்ச்சிகளின் பரிசுத்தம், சங்கத்தில் ஆராய்ந்து தீர்க்கப்பட்டது. அதனால், சங்கப் பாட்டுக்கள் மாற்றுயர்ந்த தங்கக் கட்டிகள்.

அக உணர்ச்சிகள் மக்களிடை வைத்துக் காணுமையால், அகப்பாட்டுக்களில் மக்கள் பெயர் வருவதில்லை. அங்கே வரும் பெயர்கள் அம்மை யப்பர்களாகிய தலைவன் தலைவியர் பெயர்கள். ‘அகனைந் திணையும் சுட்டி யொருவர்ப் பெயர் கொளப் பெறுஅர்’—தொல்காப்பியம். புறத்தே தோன்றும் உணர்ச்சிகள் முன்னிலைப்பட்டு மக்களிடைக் காண்டவின், புறப்பாட்டுக்களிற் சுட்டி யொருவர் பெயர் கொள்ளப்படும். புறப்பாட்டு ஒருவர்க் கூட்டு வரும்; அகப்பாட்டுச் சுட்டாது வரும்.

புறம் என்றதனால் தனிலாத்தக்கது அன்று, அகத்திற்கு உபகரமானது; அகங்கைக்குப் புறங்கை போலே. அகத் திற்குப் புறம் வழி; வாய்தல். புறத்திலிருந்துதான் அகத் திற்குப் புகவேண்டும். புறமில்லையேல் அகமில்லை. எப் பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும், அப்பொருளிலிருந்தே மேய்ப் பொருளைக் காணவேண்டும்; அறிந்ததிலிருந்து அறியாததற்குச் செல்வதே அறிவுமுறை. புறத்தே அன்னையும் பிதாவும் முன்னிலைப்பட்ட தெய்வமானாற்றான். அகத்தே அம்மையப்பர்கள் முன்னிலைப்படாத் தெய்வங்களாவார்கள். புறம் — புல்லி — புறவிதழ் — ஆனால், அகம் — அல்லி — அகவிதழ் ஆகும்.

கற்புள்ளவர்களின் கண்கள் அவனையன்றிக் காணு, செவிகள் ..... நாக்கள் .....? இன்பத்துன்பங்கள் தோகைக்கும் தோன்றற்கும் ஒன்று. காளத்தியப்பரின் கண்ணில் ஊனம்; கண்ணப்பரின் கண்களில் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கின்றது. ‘அன்பிற்கு முன்டோ அடைக்கும் தாழ்.’

ஒன்றுய் வரும் இன்பத் துன்பத்தை—காதல் இருவர் கருத் தொருமித்த ஆதரவை—தலையாய கற்பு நிலையை—சங்கத்துப் புலவர் ஒருவர் குழம்பு செய்து காட்டுகின்றார். தயிர்க் குழம்பு—காதற் குழம்பு—அதுதான் ‘முளிதயிர் பிசைந்த’ குறுந்தொகைப் பாட்டு. இப்பாட்டு அல்லியுள் வைத்து அல்லி அகத்துள் களவு வழிப்பட்ட கற்பு.

'முதல் கரு உரிகள் முறை சிறந்தன' — தொல்காப்பியம். உரிதான் உணர்ச்சிப் பொருள். முதல், அவ்வணர்ச்சிப் பொருளை உபகரிக்கும் இடங்கள் — காலங்கள். கரு அவ்விடங்கள் காலங்களில் உள்ள விலங்குகள் பறவைகள் கொடிகள் செடிகள் முதலியன். இவையும் உரியை உபகரிப்பன.

சங்கச் சான்றேர்கள் உரியையே உயிர்ப்பொருளாகக் கொண்டார்கள். முதல் கருக்களை, அவ்வரியை உபகரிக்கும் முறையில் பாராட்டினார்கள். முதல் கருக்களை, உரியை அடுக்காமல் தனித்து வைத்துப் பாராட்டிக் கூத்தாடும் வழக்கம் கிழமுத்தேசத்தில் இல்லை. மணமக்களில்லாக் கல்யாணப் பந்தரை — உயிர்போன உடலை — ஒருவரை அலங்கரியாத ஆடையாபரணங்களைப் பாராட்டும் வழக்கு இங்கே இல்லை.

விவேகிகளான புலவர்கள், முதல் கருக்களைத் தனித்து வைத்து வர்ணிக்க நேர்ந்தாலும்கூட அவற்றை யாதாயினும் ஒரு உரியைச் சார்த்தியே வர்ணிப்பர்.

'அறமுரைத்தானும்' என்ற பாட்டு, சங்கச் சான்றேர்களின் உயர்நிலையையும்—சங்கப் பாட்டுகளின் பெருமையையும் காட்டுவது.

உண்மை யுலகத்திற்கு மேலே அருளிவாக்கு என்ற உலகம். அதில் உறைபவர்கள் சொல்லையும் பொருளையும் குணகுணி யாகக் கண்டவர்கள்; அறிவு ஆண்ந்தம் முதன்மையுடையவர்கள். போக்கு வரவு இளைப்பு விகாரம் இல்லாதவர்கள்; நான் கெட்டவர்கள். அவர்கள் வாக்குக்கள் ஈசுவர வாக்குக்கள்—திருமுறை இலக்கியங்கள். பொய்கண்டார் காணுப் புனிதமெனும் அத்துவித மெய்கண்டார் பொன்னடியைச் சேருகின்றவர்கள் நுகர்ந்து தித்திப்பவைகள்.

சொற் சித்திரம்—வாழ்க்கை—கற்பளை—உண்மை—அருள் வாக்கு என்றிங்கணம் பஞ்சலோக யாத்திரை ஒரு அளவுக்குச் செய்யப்பட்டது.

மேற்போந்த பஞ்சலோகப் படித்துறைகள் தற்காலிக மான சிந்தனைகள். இவை வேறு பிற துறைகளில் வைத்தும் சிந்திக்கப்படலாம். தொல்காப்பியத் தொண்டிம—மெய் கண்ட சாத்திர ரதமும்—உரைகளாலும் பிற உழிகளாலும் துருப்பிடித்துத் தூய்மை தோண்டிருது இருக்கின்றன. இவற்றின் தூய்மைகளை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு காணமுடியுமோ — அவ்வளவுக் கவ்வளவு — ஒளைவு திருவள்ளுவர் என்ற தமிழ்க் கண்களுக்கு—தமிழ் வேதங்களுக்கு—மாறின்றிய வகையில் — தமிழ் இலக்கியங்கள், புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும் போகத்தைப் புதிது புதிதாகச் சுரந்து கொண்டிருக்கும் — விருந்து செய்யும். ‘விருந்து தானே புதுவது கிளத்தல்’ — தமிழிலக்கிய மாண்பு — புலமையின் இரகசியம்—இது.

இலக்கியம்

தெய்வத் திருவள்ளுவரிலே பெண்மையின் உண்மை பேசப்பட்டது. ‘தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற, சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்’. ‘வளத் தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை’. ‘பெண்ணிற் பெருந்தக்கயாவள கற்பென்னும், தின்மையுண் டாகப் பெறின்’.

அப் பெண்மை சிதை என்று பெயர் சொல்லப்பட்டுக் கம்பருடைய கால்ய கருப்பத்தினின்றும் பிரசவம் ஆகின்றது.

ஸ்ரீராமன் ஒரு சமயம், சிதையிடம் சென்று, “இதோ நான் காட்டுக்குப் போய்வரப் போகின்றேன்; பதின்னால் வந்து வந்துவிடுவேன்; காடு எனக்கு மிக இனியது; ஆனால், மிக வெய்யது. உனக்கு வெப்பம் செய்யும்; ‘நீ வருந்தலே’; தாயார்க்கு அடுத்த பணி செய்து இவண் இருத்தி” என்றார்.

சிதை, ‘காடு வெய்யது; கொழுந்து விட்டெரிவது என்பது பொருந்தாது. நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு’ என்கின்றார்.

“செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின் வஸ்வரவு வாழ்வார்க் குரை”

என்ற திருக்குரல் அவள் வார்த்தைகளில் ஊடுருவுகிறது. புறநாலூர்றில், பூதப்பாண்டியன் தேவி, சககமணம் செய்யச் செல்லுகின்றவள்,

“பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் மைம் நுமக்கரி தாகுக திஸ்ல வெமக்கெம் பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற வள்ளித மஹிழந்த தாமரை நள்ளிரும் பொய்கையுந் தியுமோ ரற்றே”

என்று செப்பிய வார்த்தைகளின் நாதம், சிதையின் வார்த்தை களிற் பேசகிறது. ‘உடுத்த துகிலோடும் உயிரிருக்க வுடலும் எடுத்த முளிவோடும்’ இராமனுக்கு அயலில் நின்றாள் சிதை.

‘கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம் பாமை’; சொல் என்றால் அறம். பெண்மைக்கு அறம் ஒரேஒரு பதியைத் தொடர்தல். சீதை இராமனைத் தொடர்ந்து செல்லுகிறார்கள்.

இது நிற்க, இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன், தமிழ் நாட்டிலே, சிலப்பதிகாரத்திலே ஒரு பெண் (கண்ணகி), காட்டு வழியிலே, தன் கணவனைத் (கோவலனை) தொடர்ந்து செல்லுகின்றார்கள்.

கோவலன், கண்ணகியை நோக்கி,
‘எழுகென எழுந்தாய் என் செய்தனை’
என்று இரங்குகின்றார்கள்.

கண்ணகி,
‘போற்று வொழுக்கம் புரிந்தீர் யாவதும்,
மாற்று வள்ள வாழ்க்கையே ஞதலின்
ஏற்றெழுந் தனன் யான்’
என்கின்றார்கள்.

கோவலன், இராமனைப்போல ‘நீ இவண் இருத்தி; வருந்தலே; நான் போய் வருகின்றேன்’ என்பானுயின் கண்ணகி, ‘யாவதும் மாற்று உள்ள வாழ்க்கையன்’ ஆதலின், வெறுஞ் சொற்றிறம்பாது, கோவலனைத் தொடராதே, வானா இருப்பன் போலும்.

கண்ணகி, குறித்த சந்தர்ப்பத்தில், கம்பர் கைப்பட்டாலோ! அப்படி நேர்ந்தால் அவள் குரல் என்ன பேசுமோ! கோவலனை எப்படி விளிப்பாலோ!

ஓ தமிழ்ச் சங்கமே, கண்ணகியை, வள்ளுவரில் உரைத்துச் சீதையோடு ஒப்பிட்டு, அவள் எடையைக் ‘காமஞ் செப் பாது கண்டது மொழிமோ’!

இரு பாத்திரங்களினதும் கூற்றுக்களை ஆராய்ந்து, இரு பெண்களையும் பிரசவித்தகலைஞர்களையும் எடைபோட்டுப் பாத்திரங்களின் கூற்றுக்கள், சந்தர்ப்பங்களில் வைத்து, யார் நாடகக் கவி என்பதும் தீர்க்கத்தக்கது. அவரவருக்குரிய ஸ்தாவத்தை, அவரவருக்கு வழங்குவதே நீதி.

சிவகாமியாண்டாருடைய புஷ்பக்கூடையை, புதம்ப் சோழருடைய பட்டத்து யானை மதம் கொண்டு வந்து, பறித்துச் சிதறியது: இது கண்ட எறிபத்தர் யானையைக் கொன்று, பாகர்களிலும் சிலரைத் தொலைத்துச் சினக் கிணரூர். அவருடைய சினம் நீதியானது.

சோழர் சினமேற்கொண்டு, போர்க்களம் நாடி வருகின் றவர், எறிபத்தர் என்று கண்டதும், சம்பவத்தை அறிய விரும்புகின்றூர். அறிந்ததும்,

‘இச் சிவாபராதத்திற்கு இவ்வளவு தண்டனையும் போதாது; என்னுடைய தலையையும் வெட்டியருள்ள வேண்டும்; அதுவும் எனது வாளிஞாலே வெட்டுதல்தான் தகுதி’ என்று வேண்டித் தமது வாளை உருவி எறிபத்தர் கரத்தில் நீட்டுகின்றூர். எறிபத்தர் அந்தப் பழிக்கு அஞ்சிப் பின்வாங்கியவர் பின் ஏதோ சிந்தித்துயிட்டுத் திடைரென்று வாளைப் பற்றிக் கொள்ளுகின்றூர். சோழர், தம்முடைய பாவத்தைச் சிவபத்தரின் கரத்தாற் கழுவ நேர்ந்த பாக்கியத்தை நினைத்து, பூரித்துச் தலைகுனிந்து வாளி வெட்டும் திவ்ய சமயத்தை நோக்கி நிற்கின்றூர்.

நீதியிலே, சோழருக்கிருந்த ஆர்வத்தின் அளவின்மையைக் கண்டு, திடுக்கிட்டுச் சோழருக்குத் தாம் அபராதம் விளாவித்ததாகக் கருதி. அவர் கொடுத்த வாளைத் தமது கழுத்திலே மாட்டி, அறுக்கத் தொடங்குகின்றூர் எறிபத்தர். அதனைச் சோழர் கண்ணுற்றதும், தரியாது பாய்ந்து தடுக்கின்றூர்.

எறிபத்தருக்கு நீதியிலே இருந்த நேயத்தை மதிக்கின்றூர் சோழர். சோழருக்கு நீதியிலேயிருந்த நேயத்தின் எல்லையின்மையை நேரிற் கண்டு வியக்கின்றூர் எறிபத்தர். இந்த நேய சங்கமத்தில், ‘நேயத்தே நின்ற நிமலனடி’ தரியாது, பிரசன்னமாகின்றது. இறந்தவர்கள் எழுகின்றூர் கள்; யானை எழுந்தது. சிவகாமியாண்டார், புஷ்பக்கூடை முன்னிலும் பூரித்திருப்பது கண்டு மகிழுகின்றூர்.

இரு பெரியார்களினதும் வரலாறு, சேக்கிழார் திருவாயில் பெருகிப் புராணமாய் நடக்கின்றது.

இனி, சிலப்பதிகாரத்தில், கண்ணகி பாண்டியன் அரண் மனையிற் பிரவேசிக்கின்றார். பாண்டியன், 'பெண்ணணங்கே, கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோலன்று' என்கின்றார்.

கண்ணகி, 'கோவலன் கள்வனல்லன்; சிலம்பு பரிசோ திக்கப்பட வேண்டும்' என்கிறார். பாண்டியன், 'தேமொழி உரைத்தது செவ்வை நன்மொழி' என்று கண்ணகி கூற்றைப் பரிபூரணமாகப் பாராட்டிச் சிலம்பைப் பரிசோதிக்கின்றார்.

பரிசோதனையில், 'கோவலன் கள்வனல்லன்' என்று தெரிகிறது. அவ்வளவு தான், 'யானே அரசன்; யானே களிவன்' என்ற வார்த்தைகள் பாண்டியன் வாயிலிருந்து வருகின்றன. பாண்டியன் உயிர், பழிக்கஞ்சி, வானுலகில் பறக்கின்றது. அவன் உத்தம பத்தினியின் உயிர், அந்தகூணமே, அவனைத் தொடர்கின்றது.

தமது சேளைகள் ஒரு சமயம் போரிடும்போது, எதிரிகளின் தலைகளைக் கொய்தன. கொய்யப்பட்ட தலைகளில், ஒரு தலையில் புன்சடையொன்றிருப்பக் கண்டு, இறந்தவர் ஒருவர் சிவபத்தராய் இருக்கவேண்டும் என்றஞ்சி, அத் தலையைத் தம் தலையிற் சேர்த்து அக்கினிப் பிரவேசம் செய்தவர் புகழ்ச் சோழர். அக்கினியிற் கூடப் பிரவேசிக்க நேரமில்லாமல், உயிரை விடுகின்றார் பாண்டியர். அந்தச் சோழரில், இந்தப் பாண்டியர் எத்துணையும் குறைந்தவர் அல்லரே.

'கேடும் பெருக்கழும் இல்லல்ல'. வளிஞவர் மந்திரம். கோவலன் கேட்டுக்குக் காரணத்தை ஆராய்ந்து, பாண்டியன் நீதிக்குக் கண்ணகி தலை வணங்கி, ஒரு ஏறிபத்தர் ஆகலாம். நேயத்தே நிற்கும் நிமலனடிக்குச் சிறிதே இடம் கொடுக்கலாம். ஆனால், கண்ணகி கொதிக்கின்றார்; செத்த பாம்பை அடிக்கின்றார். அரசனிறந்தது கண்டுவைத்தும், "ஒட்டேன் அரசோ டொழிப்பேன் மதுரையையும்" என்கின்றார்; எரிக்கின்றார்.

பாவா! இந்தக் கண்ணகி சேக்கிமூர் கைப்பட்டாலோ! ஒரு எறிபத்தர் ஆகாளா? கண்ணகியின் இந்த நிலையில், எறிபத்தரைப் பாடிய சேக்கிமூரின் திருவாய் கண்ணகி யைப் பற்றி என்ன சொல்லும்! வள்ளுவரில் உரைத்துப் பாருங்கள்.

கண்ணகியைக் கம்பர் கண் பாரார்; சேக்கிமூரும் சேரார், அப்படியாலே அவள் கதி என்ன! திரிசங்கு சொர்க்கமா! என்று வினவலாம். தமிழ்நாட்டிலே, இலக்கிய உலகிலே ஒரு பாத்திரம் என்ன செய்தது? ஒரு பெண் என்ன செய்தாள்? என்று விசாரம் இல்லை. என்ன செய்யவேண்டும்? என்றுதான் விசாரம். கண்ணகி, பெண்மையைச் செய்திருந்தால், அவருக்கு இலக்கியத்தில் இடமுண்டு. இல்லையேல் இல்லை. பெண்மையைச் செய்யாத அப் பாத்திரத்தின் கோத்திரத்தை நோக்காது, கண்ணகியைச் சந்திக்கிமுத்தது கண்ணகியின் குற்றமன்று; கவிஞர்கள் குற்றம். எத்தனை ஆண்மாரிகள் இந்த நிலவுலகில் இருந்து கழிகின்றார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இலக்கியம் கண்ணீர் வடிக்கிறதா? இடங் கொடுக்கின்றதா?

இலக்கியப் பொருள் முத்திறப்படும். முதல், கரு, உரி. முறையே சந்தர்ப்பம், பாத்திரம், உணர்ச்சி என்று கூறலாம். இவற்றை, ஒரு மணப்பந்தர்—அப்பந்தரில் இருவர் மனமக்கள்—அவர்களிடையே அன்புணர்ச்சி என்று வைத்து நோக்கலாம். அன்புணர்ச்சியாகிய உரி இல்லையேல், மனமக்கள் வெறும் பினங்கள்; பந்தர் சுடுகாடு. இவ்வாற்றால் முத்திறப் பொருள்களில், உரியாகிய உணர்ச்சியே உயிரானது; உயர்ந்தது.

‘முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை.’

— தோல்காப்பியம்

உரியாகிய உயிர்ப்பொருள். மெய்ப்பொருள் எனவும் படும். சால்க்கோளுகிய புலவன், எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும், அப்பொருளில் இருந்துகொண்டே, மெய்ப்பொருளை முகந்துகொள்ளுகிறோன். அவனுடைய மாசில்லாத

இருதயம், பசீகத்தத்தின் பளிங்குபோன்றது. பொருளை முகந்துகொள்ளும் விஷயத்திற் பளிங்கிலிருந்து வேறானது. பொய்யிலிருந்து மெய்யை முகந்துகொள்ளுகிறது. சாதாரண கணவன் மனவியைக் கண்டுவைத்துக்கோண்டே ஒப்புயர் வில்லாத தலைவன் தலைவியைச் சிருஷ்டித்துவிடுகின்றது; சாதாரண விஷயத்திற் சண்டையிடும் தமையன் தய்பியி விருந்தே, ஒரு பரதனை, இராமனைச் சிருஷ்டித்துவிடுகின்றது.

உவர்ப்பை நீக்கி, இனிய நீரை முகந்த முகில், அதனைப் பொழிதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை — ஒரு மலையை — நாடு கிண்றது. ஒரு உணர்ச்சியாகிய உரிப் பொருளை முகந்த புலவன், அதனை வெளிப்படுத்தந்து, முதல் கரு ஆகிய சந்தர்ப்பங்கள் பாத்திரங்களை நாடுகிண்றன.

பெண்மை உலகைத் திருவள்ளுவரில் உரைத்து, சுத்தப் பெண்மையாகிய உரியை முகந்த கம்பன், ஏற்ற சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு பொருத்தமான பாத்திரத்தைக் கண்டு, அதன் வாயிலாகப் பெண்மையாகிய உரியை வெளிப்படுத்துகிண்றன. அது சிதை என்ற பெயர் தாங்கி, உயிரோவியமாய், என்றும் நின்று நிலவுகின்றது.

சில சமயம் உயர்ந்துதொரு உணர்ச்சியை—அஃதாவது உரியைப்—புலவன் முகந்துகொள்ளுகின்றன. உயர்ந்த பாத்திரமும் இருக்கின்றது. ஆனால் அந்தப் பாத்திரமுலம் அவ்வணர்ச்சி வெளியான சந்தர்ப்பம் இல்லை. குறித்த உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தக்கூடிய தகுதி பாத்திரத்துக்கு இருக்கிறது.

இராமன் ஒரு தக்க பாத்திரம். இராவனன் நிராயுத பாணியானதும் அவனை நோக்கி, இராமன் ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா’ என்றதும், நிகழாத சம்பவம் ஆகினும் ஆகலாம். சம்பவம் நிகழ்ந்ததோ நிகழாததோ என்பது பிரதானமான விசாரமானது. குறித்த சம்பவத்திற்கு இராமன் பாத்திரமோ என்பதுதான் விசாரம். புலவை உலகம் அந்த வீர சிகரத்துக்கு இராமன் பாத்திரம் என்கிறது. கம்பன்,

‘இஷ்ருபோய்ப் போர்க்கு நாளீவா என நல்கினால் நாளீகு
கமுகின், வாளை தாவறு கோசல நாடுடை வள்ளல்’
என்கின்றுன்.

புவவர் முகந்துகொண்ட ஒரு உணர்ச்சி—உரி—மிக
உயர்ந்ததாய், உலக பாத்திரங்களில் வைத்துக் கூறக்
கூடாத மிக்க பரிசுத்தமானதாகலாம். அப்படிப்பட்டதனைப்
புவவன், அசுத்த பாத்திரத்திற் சுமத்தி. அசுத்தப்படுத்த
லாம். XYயில் வைத்து, வெளிப்படுத்துகிறேன். X அப்பன்,
Y அம்மை. தலைவன் தலைவி. ‘மக்க ணுதலிய அகணைந் திணை
யும், சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெருஅர்’—தொல்கூப்பிய
யம். ‘சற்றறிந்தா ரேத்துங்’ கலித்தொகை முதலியன
சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப்பெருத உயரிய பரிசுத்த இலக்கி
யங்கள். அவை ‘அகம்’. முன்னைய இரு பிரிவும் பெயர்
கொள்ள வருபவை ‘புறம்’. அகம் புறம் என்று பிரித்துச் சங்க
காலத்தில் வகுத்தோதிய இலக்கியங்களே உயர்ந்தவைகள்,
உணர்ச்சியின் தூய்மை, சங்கத்தில் ஆராய்ந்து தீர்மானிக்கப்
பட்டவைகள்.

உரியை முகந்துகொண்டு, பாத்திரம் சந்தர்ப்பம் தேடுவ
தன்றிப் பாத்திரத்தைச்—சந்தர்ப்பத்தை—வைத்துக்கொண்டு
உரியை நாடுவது, இலாடம் வைத்துக்கொண்டு அதற்கொரு
குதிரை தேடுவதாயிருக்கும்.

முத்தமிழிலே மூன்று நாட்டையும் பாட விரும்பிய
இளங்கோவுக்கு, ஒரு கதைச் சந்தர்ப்பமும், இரு பாத்திரங்
களும் வந்துசேருகின்றன. கதை நிகழ்ச்சிக்கிடமான நாடு
களில், அந்நாட்டரசர்களில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்த
இளங்கோ, பாத்திர மூலம் வெளியிடும் உணர்ச்சியாகிய
உரியைப் பற்றிச் சிந்தித்ததாகத் தெரியவில்லை. உயிரை
வைத்துக்கொண்டே, உடம்பைத் தேடியதாகத் தோன்ற
வில்லை.

திரிசங்குவைத் தவ வலியினும் சுவர்க்கம் அனுப்பிய விசவா
மித்திரர்போல், இளங்கோ தமது ஓப்புயர்வில்லாத முத்
தமிழ் வசீமையினால் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாத்திரங்

களைப் (கண்ணகி கோவலரை) புகாரில், ஒரு புகாருக்கும் இடமின்றி, நடத்திக்கொண்டு செல்கின்றார். மதுரை சமீபிக் கின்றது. கண்ணகி, பாண்டியன் அரண்மனையிற் கால் தூக்கி வைக்கின்றார். அங்கே, அவள் 'வேஷ் ரகசியங்க ளெல்லாம் வெட்டவெளியாயின்'.

தண்டமிழ்ச் சாத்தனூர். செங்குட்டுவனுக்குக் கதை சொல்லிவந்தவர். இறுதியில், 'கோற்றன்மை—இற்றெறைக் காட்டி இறையே, உணக்கு முறையிடுகிறவன் போல', அந்தப் பாண்டியன்து கொடிய நாட்டில் தங்காது நின் நாட்டுக்குக் கண்ணகி வந்தான் என்று, செங்குட்டுவனைப் பாராட்டு கின்றார். செங்குட்டுவன் அவர் கூற்றுக்கு வருத்தப்பட்டு,

'வஸ்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துக் கெங்கோ ஸாக்கியது'

என்று பாண்டியனைப் பாராட்டுகின்றான். அன்றி, தண்டமிழ்ச் சாத்தரை வினவ வேண்டியதொரு வினாவைத் தண்மனைவியை வினவி,

'உயிருடன் சென்ற ஒரு மகன் தன்னினும்
செமிருடன் வந்தவிக் கேயிழை தன்னினும்
நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோ ரியார்'

என்று பாண்டிமாதேவியைக் கண்ணகிக்கு மேலே வைத்துப் பாராட்டுகின்றான். மனிதக் கண்ணகி மாறி, தெய்வக் கண்ணகியானதன் மேல், அத் தெய்வக் கண்ணகி,

'தென்னவன் திதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
நல்விருந் தாயினுன்'

என்று பாராட்டியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இளங்கோ செங்குட்டுவன் கூற்றிலும், தெய்வக் கண்ணகி கூற்றிலும் வைத்துக் கூறியவைகள் பாராட்டுதற்குரியவைகள்; ஆயினும் அவர்கள் கட்டி நடத்திய கதாநாயகியாகிய கண்ணகியை அபாத்திரமாகத் தாழ்வு படுத்தியிருக்கின்றன. பாண்டியன் உணர்ச்சியும், பாண்டிமாதேவி உணர்ச்சியும் பாடலுட் பயிலுதற்கு வாய்த்த உரிகள். அவைகளை நன்றாகப் பாடலாம். அவ்விருவருக்கும் இரு புராணமே பாடலாம். அச் சற்பாத-

திரங்கட்டு எதிரிலே, கண்ணகையை நிறுத்தி, அவமானப் படுத்துவதுதான் வருத்தத்துக்கு உரியது; காவியத்தின் உயிரை வதைப்பது.

ஒரு பெண்ணை ‘அடி சீதா! அடி தமயந்தி!’ என்று அழையுங்கள். அவள் முகம் மலர்கின்றது. ‘எடி கண்ணகி’ என்று சொல்லிப்பாருங்கள்; அவள் நெருப்பெடுக்காவிட்டால் கேளுங்கள். சீதை இலங்கையை நெருப்பெடுத்தவள்ள தமயந்தி வேடனைச் சாம்பராக்கினவள். அப்படியிருக்க வும், அவர்கள் பெயரை மகிழும் ஒரு பெண், கண்ணகி பெயரை வெறுப்பதேன? இது சிந்திக்க வேண்டியது.

கண்ணகி காந்தாரி, கைகேசி வரிசையைச் சேருகின்றாளா? சாவித்திரி, தமயந்தி வரிசையைச் சாருகின்றாளா? உலகம் சான்று பகரட்டும்.

‘கோத்திரமறிந்து பெண் கொடு’. எதற்கும் பூர்வ கோத்திரம் ஆராய்வது நன்று. கோவலன் முந்திய பிறப்பில் யார்? ‘பரதனென்னும் பெயரெனக் கோவலன் — விரத நீங்கிய வெறுப்பினன்’. ஒரு குறிமுன்று செய்யாத ஒருவளை ஒற்றணி என்று சொல்லி, அரசைக்கொண்டு கொல்லுவித் தவன். கண்ணகி, முந்திய பிறப்பில் அக் கொலை பாதக ஞகிய பரதன் மனைவி. அந்தப் பரதனும் மனைவியும், இந்தப் பிறப்பில் கதாநாயகர்கள்! எப்படி, இருக்கிறது நாடகம்?

ஒரு பாத்திரம் அழ நாழும் அழுகின்றோம்; கிரிக்கசீ சிரிக்கின்றோம். பிறகுதான், இப்படி நம்மை ஆட்டிவைத்தவன், அந்த வம்பன் — கம்பன் என்று புலவளை நோக்குகிறோம். சிலப்பதிகாரத்தில் இப்படியில்லை. எடுத்த உடனே இளங்கோவையே நோக்குகின்றோம்; அவரது பாஷாலங்காரத் தைப் பாராட்டுகின்றோம்; அவர், எங்கேயும், பாத்திரங்களை மறைத்துக்கொண்டே நிற்கின்றார். மாணவர்களுக்கும் இலக்கிய பாத்திரத்துக்கும் குறுக்கே ஆசிரியன் நிற்பது வெறுக்கத்தக்கது.

திருமுருகாற்றுப்படையில் ஒரு காந்தளைத் திண்டுங்கள்; ‘சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தட் — பெருந்தன் கண்ணி

மிலைந்த சென்னியன்'. அது, 'நான் கதாநாயகனின் சென்னி யில் இருக்கின்றேன்' என்கிறது. குரரமகளிர் ஆடுஞ்சோலைக் குப் போங்கள்; ஒரு பாட்டுப் பாடும்படி கேளுங்கள், 'கோழி ஒங்கிய ஏன்று விறற்கொடி வாழிய' என்று பாட்டு வருகிறது. அம்மட்டோ! 'சிர்திகழ் சிம்பகம் சிம்பப் பாடி' அப்பாட்டை மலைகள் — குகைகள் — மரங்கள் — செடிகள் — சோலைகள் — யாவும் எதிரொலி செய்கின்றன. தேசிய கிதங்கள் — சினிமாப் பாடல்கள் — அங்கே வருவதில்லை.

ஓவ்வொரு எழுத்திலும் திருமுருகு ஊடுருவுகின்றது; உடம்புதோறும் உயிரென உலாவுகின்றது. சிலப்பதிகாரத் தில் தூடவுங்கள். பாத்திரங்களைக் காணேம். இளங்கோதான், என்ன! என்று வினவுகின்றார்.

அரசுசனன் இலக்குப் பிடித்தவன் — மரக்கிளையில் புரு வொன்றையுமே காணுகின்றார்கள். துரியோதனன் புருவை மாத்திரமின்றி, பக்கத்தில் நின்ற துரோணரையுங்கூடக் கண்டான். அவர் என்ன செய்கிறுரென்றுஞ் சொன்னான்.

ஒரு இலக்கியத்திலே பாத்திரத்தை நோக்கும்போது, வேறொன்றையும் நோக்கலாகாது; கவிஞரை மறக்கவேண்டும்; சற்றுப் பொறுத்துத்தான் அவனை வியக்கவேண்டும்.

'பொருள் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிலம்' என்பது நக்கிரீர் வாக்கு. இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னமே, இலக்கியத்துக்கு முகந்துகொள்ளும் பொருண்மரபு பாழ் பட்டதை அது காட்டுகின்றது. அதன்பின், திருஞான சம்பந்தப்பின்னையார் பதிகம் தோறும் சமண பெளத்தர் களின் பொருளிமுக்கைக் காட்டியருளியிருக்கின்றார். 'ஆரியத்தோடு செந்தமிழ்ப் பயன்றிகிலா அந்தகர்' என்று சமண பெளத்தப் புலவரின் பொருளிமுக்கமும் காட்டப்பட்டது. சமண பெளத்தப் புலவர்களுக்கும் ஆரியம் வரலாம்; தமிழ் வரலாம். ஆனால், அவற்றில் ஆளப்படும் பொருளுக்கும் அவர்களுக்கும் வெகு தூரம். அவர்கள் 'பயன்றிகிலா அந்தகர்'. பயன்—பொருள். 'பயனில் சொற் பாராட்டுவானை மகனென்னல்'. இது வள்ளுவரின் அடி.

சிந்தாமணியைப் பொருட்படுத்தாச் செல்வச் சிந்தா
மணியாகிய சேக்கிமூர் சுவாமிகள், சமண பெளத்த காவி
யங்களில் பொருளின்மை கண்டே, பொருளின் பொக்கிஷு
மாகிய பெரிய புராணம் அருளினார்.

சிலப்பதிகாரம் ஒரு மாதவி. பாஷாலங்காரத்தில் தன்
னிகரில்லாதது. இதில் மயங்கிய கோவலர் பலர். அவர்களுள்
பாரதியாரும் ஒருவர் ஆகலாம். அவருக்கு நான் சொல்லக்
சூடிய சமாதானமாவது,

ஐயா, பாரதியார் அவர்களே, பூஞ்சிவாச சாஸ்திரியார்
இருந்தார். சேர்ச்சில் துரை சிவந்தராய் இன்னுமிருக்கிறார்.
அவர்களுடைய உயர்ந்த பாஷை நடைக்கு எங்கள் இரு
செவியையும் தாராளமாகக் கொடுக்கிறோம். ஆனால் நெஞ்சை
மாத்திரம் கொடுக்கத் தயாரில்லை. ஏனென்றால், காந்திஜிக்
கிழவரின் கருத்துக்குத்தான் நெஞ்சைக் கொடுக்கிறோம்;
கொடுத்துவிட்டோம். பாஷைக்குக் கருத்துத்தானே உயிர்;
உள்ளீடு உள்ளீடற்ற சிலப்பதிகாரத்துக்கும் அப்படித்தான்
செய்யப்போகிறோம். “நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்”
என்ற வார்த்தையைத் தள்ளி ‘செவியை’ என்ற வார்த்
தையை வைத்துக்கொள்ளும்படி தங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளு
கின்றோம்.

இனிச் சாரத்தின் சாரம்,

இலக்கியம் என்றால், உரியாகிய மெய்ப் பொருளை உயிராகக் கொண்டது.

சானிரேனுகிய புலவன், தான் முகந்த உரியை,
பொருத்தமான பாத்திரத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்துவது
ஒரு வகை.

உரியோ உயர்ந்தது; பாத்திரமும் உயர்ந்தது. ஆனால்,
அப் பாத்திரம் அவ்வரியை நிகழ்த்திய சந்தர்ப்பம் இல்லை.

இங்குனமாயினும், பாத்திரத்தின் தகுதி நோக்கி, அப் பாத்திரம் அவ்வரியை நிகழ்த்தியதாக வெளியிடுவது மற்றொரு வகை. இவை யிரண்டும் புறம்.

உயர்ந்த உரியை ஏற்ற சற்பாத்திரமின்மையால் ஒரு தலைவன் ஒரு தலைவி என்று வைத்து வெளிப்படுத்துவது முன்றுவது வகை. இது அகம்.

பாத்திரங்கள் சந்தர்ப்பங்களை வைத்துக்கொண்டு, உரிப் பொருளைக் கொரவிக்காதவை, உயர்தர வகுப்பைச் சாரா தவை.

சாதாரண பாத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றின் உணர்ச்சிகளின் மெய்மைகளை ஆராயாது, வாழ்க்கைச் சித்திரம் — இயற்கை ஒனியம் என்ற பெயரால் வருபவை, நீர்க்குமிழிகள் போலக் காலந்தோறும் தோன்றி மறைபவை; அந்த்தியமானவை.

பொய்யுணர்ச்சிகளை — அறத்திரிபுகள் — மெய்யென்று புணைந்து கட்டியவைகள்; கட்டுபவைகள்; குப்பைக்கூடைக் குரியவைகள்.

உண்மைக் கல்வி

பழைய காலத்திலே ஆசிரியரைத் தேடி அவரிடம் சென்று, அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடை செய்து, மாணவர்கள் படித்துவந்தார்கள். மாணவர்களைத் தேடி ஆசிரியர்கள் சென்று படிப்பிக்கும் வழக்கம் அக்காலத்திலில்லை. மகாபாரதகாலம்வரை ஆசிரியரைத் தேடியடையும் வழக்கமே இருந்தது. மகாபாரதத்திலும் இந்த வழக்கம் அற்றுப் போகவில்லை; இருந்து வந்தது. கண்ணனும், குசேலரும் சாந்திப் பூனிவரை அடைந்து படித்துவந்தார்கள் என்பது பாரதத்தில் உள்ளது. ஆனால் அதே காலத்தில் பிழையான வழக்கமும் ஆரம்பமாய்விட்டது. துரியோதனஞ்சியர்கள் இருக்குமிடத்துக்கு வந்து படிப்பிக்கும்படி கேட்டபோது துரோணர் உடன்பட்டுவிட்டார். அன்றி யாருக்குப் படிப்பிப்பது என்ற பிரச்சினையும் சந்தே தளர்ந்துவிட்டதுபோல வந்தோன்றுகின்றது. ஏகலைவன் என்ற வேடனுக்குப் பாடஞ் சொல்ல மறுத்த துரோணர் துரியோதனஞ்சியக்கும் பாடஞ் சொல்லவும் நேர்ந்துவிட்டது. துரோணர் சாதாரணமானவர் அல்லர். அவ்வாறிருந்தும் அவருடைய உடன்பாடுகள் கலி பிறப்பதற்கு அறிகுறி போலும். அது நிற்க, மகாபாரத காலத்துக்கு முன்னே இப்படியான முறை—அஃதாவது மாணவரிடம் ஆசிரியர் செல்லும் முறை இல்லையென்றே கூற லாம். இராமாயண காலத்தை எடுத்துக்கொண்டு, இராமனு இளமைப் படிப்பை உற்று நோக்கினால், அக் காலத்தில் முறையான கல்வி இருந்தது புலனுகும்.

இராமன் சக்கரவர்த்தியின் தவப் புதல்வன். வெகு காலம் புத்திரபாக்கியம் இன்றித் தவம் கிடந்த தசரதனுக்கு அருமைப் புதல்வன் இராமன். சக்கரவர்த்தியின் உயிர் இராமன். அப்படிப்பட்ட இராமன் பச்சைக் குழந்தையா யிருந்த காலத்திலே கூடக் காடுகளிற் சென்று அங்கேயுள்ள தவ ஆசிரமங்களிலே தங்கிப் படித்து வந்தான் என்பதை இராமாயணத்தால் அறிகிறோம். அதிகாலையில் இராச-

மாளிகையிலிருந்து இராமன் புறப்படுவான். முதலில் அவன் நகரத்தைக் கடக்கவேண்டும். நகரத்துக்கப்பால் நாடு. நாட்டுக்கப்பால் காடு. அந்தக் காட்டுக்குள்ளோதான் அவனுடைய பள்ளிக்கூடம். அதற்கு அவன் செல்லுவான். பரதன் முதலிய தம்பிமாரும் உடன் செல்லுவார்கள்.

“வீரரும் இளைஞரும் வெறிபொழில் களின்வாய்
சரமொ டேரதரும் முனிவர ரிடைபோய்க்
சோர்பொழுது அனிநகர் துறுகுவர்.”

வீரர் — இராமனும், பரதனும். இளைஞர்—தம்பிமார். முதலில் இவர்கள் சென்று படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்தை நோக்குவோம். அது ‘வெறி பொழில் களின் வாய்!’. வாய் என்ற வார்த்தைக்கு இடம் என்று பெயர். வெறி — வாசனை. காட்டுக்குள்ளே வாசனை பொருந்திய மலர்களைத் தருகின்ற கொடிகள் செடிகள் மரங்கள் அடர்ந்து செழித்திருக்கும் பொழிலே அவர்கள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடம். அங்கே கட்டடம், கதவு, மேசை, கதிரை, கரும்பலகை என்ற வார்த்தைக்கு இடமேயில்லை. மலைச் சாரவிலே, அநுவி வீழ்ச்சியின் பக்கங்களிலே, மானும், மயிலும் விளையாடுகின்ற இயற்கை அழகு நிறைந்து ததும்புகின்ற — பூம்பொழிலே, அவர்கள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடம். பொழில் — சோலை. இப்படிப் பட்ட இயற்கைப் பள்ளிக்கு ஆசிரியர்கள் ‘சரமொடு உரைதரும் முனிவரர்’. முனிவரர்—முனிசிரேட்டர்கள். வசிட்டர் போன்றவர்களே ஆசிரியர்கள். அந்த ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு விசேடணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது ‘சரமொடு உரைதரும்’ என்பது. ஈரம் என்றால் அங்கு என்று பொருள். அது தண்மையாகிய சரத்தைச் செய்தவின் ஈரம் என்ப பட்டது.

“இன்சொலால் ஈரம் அளிடுப் படிறிலவாம்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்க் கொல்”

என்ற திருக்குறள் இங்கே ஞாபகப்படுத்தக் கூடுது. ஈரமாகிய அன்பின் முழுகி ஊறிய சொல்லே ‘இன்சொல்’. அது படிறில்லாத சொல். படிறு என்பது பொய், வஞ்சனை என்ற

சருத்துக்கள் கொண்டது. பொய்யும், வஞ்சனையும் அற்று, அன்பில் ஊறிய இன்சொல்லும் பொள்ளு கண்டவர்கள் வாயிலேதான் தோன்றக்கூடியன். செம்பொருள் — மெய்ப் பொருள். அதனைக் கண்டவர்கள் முனிவர்கள். அப்படிப்பட்ட முனிவர்களே காட்டுத் தவப்பள்ளி ஆசிரியர்கள். அவர்கள் வாயில் விளையுஞ் சொல் ஈரமாகிய இன்சொல். இன்சொல் தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மை பயக்கும் சொல். கூவிக்கு வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கும், ஈரமொடுரைதரும் முனிவர்களுக்கும் வெகு தூரம். கல்வி கூவிபெற்று வழங்கும் பண்டமன்று. கடவுள் தந்த அறிவை வழங்க வேண்டியவர்களுக்கு வழங்குவது தருமம். அந்தத் தருமத்தில் இருப்பவர்கள் ஈரமொடுரைதரும் முனிவர்கள். அப்படிப்பட்ட முனிவர்களின் ஆசிரமப் பள்ளிகளை நாடிச் சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமார்கள் செல்லுகின்றார்கள். அப்படிச் செல்லுகின்ற அவர்கள், ‘சோர்பொழுது அணிநகர் துறுகுவர்’. சோர்பொழுது—மாலைக்காலம். காலையிலே பள்ளிக்குப் போனவர்கள், பகல் முழுதும் அங்கே தங்கி, முனிவர்களுக்கும் முனிவர்கள் பத்தினிகளுக்கும் வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்து, அங்கேயே மத்தியான போசனத்தை முடித்துக்கொண்டு, படிக்க வாய்த்த சமயங்களில் படித்துவிட்டு மாலையிலே நகரத்தை நோக்கி வருவார்கள். குசேலரும் கண்ணனும் சாந்திப முனிவர் மனைவிக்கு விறகு ஒடித்துக் கொடுக்கிறவர்கள் என்பது மகாபாரதக் கதையில் கேட்கப்படுகிறது. அவ்வாறே இராமனும் தம்பிமாரும் ஏவல்கள் செய்து படித்துவிட்டு வருகிறார்கள்.

அவர்கள் பள்ளியிலிருந்து வரும்போது, நாழும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வர முடியுமானால், அவர்களுடைய படிப்பின் பெருமையை—ஆசிரமக் கல்வியின் பெருமையை—எவ்வித பரீட்சையுமின்றி எளிதில் நாம் அறியக்கூடியதாயிருக்கும். வீரரும் இளைஞரும் பள்ளியிலிருந்து வரும்போது, ‘எதிர் வார், கார்வர அலர்பயிர் பொருவுவர் களியால்’. இராமனுந் தம்பிமாரும் காடு கடந்து நாட்டுக்குள் வரும்போது, நாட்டுச் சணங்கள் அக் குழந்தைகளை எதிர்கொள்பவர்கள்

போலக் கிராமவாசிகள் அக் குழந்தைகளுக்கு எதிரே வருவார்கள். பல்வேறு கருமங்களில் சடுபட்டிருப்பவர்கள் கூட, அந்தந்தக் கருமங்களை அப்படியே விட்டுவிட்டு. அப் பிள்ளைகளை எதிர்கொள்ளுவார்கள். எதிர்கொண்டு தரிசிப் பதில் கிராமவாசிகளுக்கு ஒரு தனிக் களிப்பு உண்டு. காந் தத்தை எதிர்ப்படுகின்ற இரும்பாய் விடுகின்றார்கள் சனங்கள். ‘கார்வர அலர் பயிர் பொருவுவர்’ என்கின்றார் கவி. கார்காலத்தில் எதிர்கொண்டு செழிக்கின்ற பயிர்களாய் விடுகின்றார்கள் அவர்கள். இராமனைக் கானுகின்ற சனங்கள் முகிலைக் கண்ட மயில்களாய் விடுகின்றார்கள், என்றே கூறலாம். குழந்தைகளின் கல்வி அழகு எதிர்ப்படுபவர்களாகிய கண்ணேடுகளில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றது. இம்மட்டோ! இந்த அளவிலும் அமையாமல், இராமனது ஆசிரமக் கல்வி பேலும் சுடர்விடுகின்றது. அது வருமாறு:

‘எதிர்வரும் அவர்களை எமையுடை இறைவன்
முதிர்தரு கருணையின் முகமலர் ஓளிரா
எதுவினை; இடரிலை; இனிதுநும் மனையும்
மதிதரு குமரரும் வலியர்கொல்; எனவே’.

எமையுடை இறைவன் ஸ்ரீராமன். அவன் நம்மை எல்லாம் உடைமைப் பொருளாகப் பேணுபவன். அப்படிப் பட்டவன், ‘எதிர்வரும் அவர்களை’ த தனித்தனி நோக்குகின்றன. அவன் ஒவ்வொருவரையும் நோக்கும் விதம், ‘முதிர் தரு கருணையின் முகமலர் ஓளிரா’ என்று வருணிக்கப்படுகின்றது. அவர்களைக் கானுந்தோறும் ஸ்ரீராமனுடைய முகம் காருண்யம் முதிர்ந்து களிந்துவிடுகின்றது. அன்றிச் சூரியனைக் கண்ட தாமரைமலர் போலே விரிந்து விடுகின்றது. அம்மட்டில் அமையாமல் அவனுடைய முக வட்டம் ஒளி வட்டமாய் ஒளிக் கிரணங்களை அள்ளி வீசுகின்றது. இந்த நிலையில் அவனுடைய செம்பவள் வாயிலிருந்து இனிய வார்த்தைகள் வருகின்றன. இனிய நோக்கு முன் வர இனிய வார்த்தைகள் பின் வருகின்றன.

‘எது வினை’ — எப்படி முயற்சிகள், ‘இடர் இலை’ — ‘கேஷமந்தானே’, ‘இனிதுநும் மனையும் — வீட்டுப் பக்கம்

நலந்தானே', 'மதிதரு குமரரும் வலியர்'—மதிக்கத்தக்க வர்களும் கூரிய புத்தி உள்ளவர்களுமாகிய நற் புதல்வர்கள் கல்வியிலும் ஆண்மையிலும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாய் இருப்பார்களே! என்றிங்ஙனம் எதிர்ப்படுபவர் ஒவ்வொரு வரையும் சுகம் விசாரிக்கிறார்கள் இராமன். ஸ்ரீராமனது குணநலம் ஒருபக்கமிருக்க, அவனுடைய ஆசிரமக் கல்வியின் விசேடம் அந்த இளமைப் பறுவத்தில் ஒவ்வொருவரையும் சுகம் விசாரிக்கச் செய்கின்றது.

இராமனைக் கண்ட மாத்திரையில் களிக்கின்ற சணங்கள், அவனுடைய இனிய வார்த்தைகளையுங் கேட்பார்களாயின் அவ் வார்த்தைகளுந் தங்களைப் பற்றியவைகளாயின், அச் சணங்களின் நிலை இனி என்ன நிலையை எய்துமோ! சணங்கள் கூற்றைச் சிறிது கேட்போமாக.

'அஃது ஜய, நினை எமது அரசென உடையேம். இஃது ஒரு பொருள் அல; எமதுயிருடன் ஏழ் மகிதலம் முழுவதையும் உறுக; இம் மலரோன் உகுபகல் அளவு என; உரை நனி புரிவார்'.

சணங்கள் எந்த இராமன் தங்கள் சுகங்களில் கண்ணுங்கருத்துமாய்த் தங்களை விசாரிக்கின்றாரே, அந்த இராமனை எதிர்ப்படுந் தோறும், அவனேடு உரை நனிபுரிவார்—பெரிதும் வார்த்தையாடுவார்கள். அவனேடு பேசுவதில் அவர்களுக்குப் பரம சந்தோஷம் உண்டு. அவர்கள் ஸ்ரீராமனை நோக்கி அவன் சுகம் விசாரிக்கும்போது முதலிற் கூறும் வார்த்தை 'அஃது ஜய' என்பது. ஜயனே அப்படியே யாகும் என்பது பொருள். 'நீ எப்படி நாங்கள் வாழுவேண்டும் என்று எண்ணுகின் ரூயோ நாங்கள் அப்படியே வாழுகின்றோம். எங்களுக்கு எவ்வித குறையுமில்லை'. நினை எமது அரசு என உடையோம்— 'நீதானே இனி எங்களுக்கு அரசு; நீ எங்களுக்கு அரசனாய் இருக்க எங்களுக்கு என்ன குறை வரமுடியும்.' 'இஃது ஒரு பொருளல்'—'அப்பனே எப் பொழுதும் சந்திக்குந்தோறும் சந்திக்குந்தோறும் 'சுகந்தானே' என்று எம்மை விசாரிக்கின் ரூயே; அப்படி விசாரிப்பது காரியம் அன்று. உனது

செம்பவள வாய் நோவ இனி விசாரித்தலைச் செய்யாதே—அது அமையும்'. 'எமது உயிருடன் ஏழ் மகிதலம் முழுவதை யும் உறுக—'நாங்கள் எங்கள் உயிர்களையும் ஏழுவகங்களையும் உன்னுடைய பாதங்களுக்கே அர்ப்பணம் செய்கின்றோம்; ஒரு பிரம கற்ப காலம்வரை நீ உலகங்களை அரசுபுரிந்து இனிது வாழ்வாயாக'. என்றிங்ஙவும் வாழ்த்துகின்றார்கள் கிராம வாசிகளான சனங்கள். ஆடவரெல்லாம் தசரதன் போன்றும் பெண்களெல்லாம் கெளசலை போன்றும், தத்தம் குலதெய்வங்களைப் பிரார்த்திக்கின்றார்கள். இராமனும் தம்பி மாரும் சனங்களின் வாழ்த்துக்களாலே உடல் பூரித்து வளர்ந்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் உள்ளம் ஆசிரமக் கல்வி யினாலே மாச நீங்கி விருத்தியடைகின்றது. ஸ்ரீராமன் வசிட்டருடைய உத்தம மாணவன்; அவருடைய ஆசிரமத் திலேயே வளர்ந்தவன்; சகல வித்தைகளையும் வசிட்ட ரிடமே பயின்றவன். இதனை ஒரு சமயம் மிகக பெருமிதத் துடன் ஐன்கமகாராசாவுக்கு எடுத்துரைக்கின்றார் விசவா மித்திரர்.

'உறையோடும் நெடுவேலாய் உபநயன விதிமுடித்து மறையோது வித்திவரை வளர்ந்ததானும் வசிட்டன்கான்' என்பது விசவாமித்திரர் கூற்று. தசரதன் ஸ்ரீராமனுக்குப் பெயரளவில் தந்தை; அவனுக்கு உண்மையான ஞானத் தந்தை வசிட்டர் என்கின்றார் விசவாமித்திரர்.

ஞானக் கல்வியைச் சாதி குலம் பிறப்பு விசாரியாமல் எவரிடமும் படிக்கலாம். உலகக் கல்வியை உயர்ந்தோரிடமே படிக்கவேண்டும் என்கின்றது மிருதி என்ற தரும சாத்திரம். ஞானம் சொல்லுகின்றவன் சாதி குலம் பிறப்பால் வருகின்ற உபாதி நீங்கியவன். அவன் ஆருக்கும் பாடஞ் சொல்லலாம். உலகியல் சொல்பவன் அந்த உபாதி நீங்காதவன். ஆகவே அவனிடம் அவனில் உயர்ந்தவர்கள் படித்தல் ஆகாது. அவனுடைய தாழ்ந்த ஞானங்கள் மாணவனைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ஸ்ரீராமன் வில்லித்தை முதலிய உலகியல் கல்வியை உயர்ந்தோரான வசிட்டரிடமே பயின்றான். அவன் வாழ்க்கை முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு பர்க்கித்துப் பார்க்கலாம்.

தாடகை மகா கொடியவள்; சாதுக்களான தவத் தவர்களை எடுத்து விழுங்குபவள். அவளைக் கொல்லுவது மகா புண்ணியம். அந்தனராகிய விசுவாமித்திரர் அந்தப் பாதகியைக் கொல்லும்படி ஒரு சமயம் இராமனே அனுப்பினார். அப்பொழுது இராமன் என்ன செய்தான். இவள் எப்படியும் ஒரு பெண்ணைய் இருக்கின்றாரே. பெண்களைக் கொல்லுவது தருமம் ஆகுமா என்றாரே என்னம் இராமன் மனதில் உதித்தது. இது சாதாரண கல்வியால் வருவதோன்று? இது நிற்க, துரோகியாகிய இராவணனை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அவன் இராமனுக்குச் செய்த துரோகம் எல்லாரும் அறிந்தது. அந்தத் துரோகி யுத்தமுனையிலே நிராயுதபாணியாய் இராமன் எதிரில் தலை குளிந்து நிற்கின்றன. ஒரு கணத்தில் அவன் தலைகளைக் கொய்து, சிதையை மீட்டுக்கொண்டு, அயோத்திக்குச் செல்லவாம். ஆனால், இராமன் என்ன செய்தான்? ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா’ என்றான் அன்றே? அனுக்குண்டு யுகத்திலே, நடந்து வருகின்ற கல்வி, இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே, எதிரிக்கு மன்னிப்பு அளிக்குந்தானு? இது சிந்தித்தற்குரியது! இப்பொழுது காட்டியவைகள் யுத்த தர்மங்கள். இவைகள் இருக்க, ஏனைய வாழ்க்கைத் தர்மங்களையும் இராமஜீபால் எடுத்து நோக்கலாம். குகன் எப்படிப்பட்டவன்? சடாய யார்? விபீஷணன் இராவணனின் தம்பியன்றே? அநுமான் முதலியவர்கள் வானரர்கள். இவர்கள்பால் இராமனுடைய நட்பு எப்படி இருந்தது? சிந்தித்துப்பாருங்கள். சேரன்செங்குட்டுவன் தமையன்; இளங்கோ தம்பி. சோதிடன் ஒருவன் தம்பியாகிய இளங்கோ இராசலட்சணம் உள்ளவன் என்றான். அப்பொழுது அதனைப் பொருது வெகுண்டெடுமுந்தான் அந்தக் தமையன். ஆனால் கம்பராமாயனத்திலே தமையன் ஒருவனுடைய முகம் அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது; இந்நிலை எப்பொழுது நிகழ்ந்தது என்பதைச் சிந்திக்கமுடியுமானால், அது ஆசிரமக் கல்வியின் அருமையை அறிதற்கு உபகாரமாகும்.

ஞானப்பிரகாச முனிவர்

பக்கெலைக்கஞ்சிப் பரதேசம் போனவர் ஞானப்பிரகாசர். இவங்கையைப் பறங்கியர் ஆண்ட காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தி லிருந்த பறங்கித் தலைவனும் பரிவாரமும் விழுங்குவதற்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு வீட்டாரும் ஒவ்வொரு பகுமுறை தவறாது கொடுக்கவேண்டு மென்பது தலைவிதி. இக் கொடுங்கோன்மைக்குத் தீர்வு காணப் பரதேசஞ் சென்றவர் யாழ். திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர்.

ஞானப்பிரகாசர் சென்றடைந்த பரதேசம் தேசஸ் மிக்க அம்பந் தேசம், சிதம்பரம்.

சிதம்பரத்தில் தேவி சந்திதியிலே நாற்பது நாள் உபவாச மிருந்து கடும் தவம் புரிந்தார் ஞானப்பிரகாசர். தேவியின் அநுக்கிரகம் கிடைத்தது. அநுக்கிரகித்தவாறு கெளதேசம் போய் வேதாகம சமஸ்த சாத்திர பாரங்கதராயினார் ஞானப்பிரகாசர். அதனிமேல் திருவண்ணமலை ஆதினத்தில் காஷாயம் பெற்று முற்றத் துறந்த முனிவர் ஆயினார்.

ஞானப்பிரகாசரின் பெருமையில் ஈடுபட்ட தனவான் ஒருவர் சிதம்பரத்தில் அவர் பெயரால் ஒரு குளம் அமைத்தார். இது ஞானப்பிரகாசர் குளம் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது.

சமஸ்கிருதத்தில் சிவஞானபோத விருத்தி, பெளவுக்ராகம விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண திபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்தினம், சிவாகமாதி மகாணமிய சங்கிரகம் என்னும் நூல்களும், தமிழில் சிவஞான சித்தியாருக்கு ஓர் உரையும் ஞானப்பிரகாச முனிவர் அருளியவை.

வடமொழிச் சிவஞான போதத்து இறுதிச் சூக்திரத்து இறுதியடி, 'ஏவம் வித்தியாத் சிவஞானபோதே சௌவார்த்த நிர்ணயம்' என்பது. இதில் சிவஞானபோதே என்பதற்கு ஞானப்பிரகாசர் செய்த உரை பெரிதும் சிந்தனைக்குரியது

உரைகாரர்கள் (இஶ) சிவஞானபோதத்தில் என ஒரு சட்டு வலிந்து வருவித்துக்கொண்டார்கள். ஞானப்பிரகாச முனிவர் அப்படி ஒரு சட்டு வருவிக்கவில்லை. ஆகவே முனிவர் கருதும் சிவஞானபோதம் யாதாம் என்பது விசாரிக்கற பாலதாம்.

ஞானப்பிரகாச முனிவரின் தவ வலியால் பறங்கியர் ஆட்சி ஒடுங்கியது. அதன்மேல் ஓல்லாந்தர் சிறிது காலம் தலைகாட்டினராயினும் அவர் அரசு தேய்பிறையாயது. மறைவிலிருந்த சைவம் தலைநீட்டியது. சைவாலயங்கள் எழுந்தன. அடுத்து,

ஆங்கில அரசு வந்தது: நீதிக்கு இடம் அளித்தது. ஆயினும் பாசிரிகள் தொல்லைகள் எழுந்தன. ஞானப்பிரகாச முனிவர் மரபில் முனிவரின் தவம் திரண்டு உதயம் செய்தது போல் ஓர் ஆறுமுகநாவலர் உதயமாயினர். ஞானப்பிரகாச முனிவரின் தேவசக்தி இருந்தவாறு!

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு: (கோயில் குடமுழுக்கு விழா மலர் 1979)

கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள நிகழ்ச்சியின் விளைவாக, அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தார் பலர் சிதம்பரத்துக்கு வந்து சிவபுரிப் பகுதியில் ஒரு குடி யிருப்பை அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தார் என்று வரலாற்றுப் பேராசிரியர் சி. எஸ். சௌநிவாசாச்சாரி யார் 1940இல் எழுதிய ஆய்வுரையில் தெரிவிக்கிறார்.

ஞானப்பிரகாசர் சிதம்பரம் அடைந்து பல்லாண்டுகள் அங்கேயே தங்கி, சமயசாஸ்திர நூல்கள் பலவற்றை வட மொழியில் இயற்றினார். இவர் தங்கியிருந்த மடத்திற்கு அடுத்த நிலத்திலிருந்த நிதிக்குவையைக் கொண்டு மிகப்

பெரியதொரு திருக்குளமும் அதன் அருகில் திருமடமும் அமைத்தார். இவை ஞானப்பிரகாசர் குளம் என்றும் ஞானப்பிரகாசர் மடம் என்றும் சிதம்பரத்தில் கணக்கபை நகர் அருகே இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன.

இவர் இயற்றிய பல நூல்களுள், இப்போது கிடைப் பது சித்தியார். சுபக்கவுரை மட்டுமே. இதன் இறுதியில் இவரைப் பற்றி ஒரு பாடல் காணப்பெறுகின்றது.

“ சொல்லில் நாவில் துரிச்சும், சோத்திரத்து
ஒல்லு மேற்கிவ ஞானம் உதித்திமே
• செல்லு மெய்ச்சு ணந்திசெய் சித்திக்கு
நல்ல ஞானப்ர காசன் நவிற்றுரை.”

(ஆதாரம்: தமிழ் இலக்கிய வரலாறு; 16ஆம் நூற்றுண்டு பாகம் 3, பக். 62 - 69. ஆசிரியர்: மு. அருணைசலம்)

திருவண்ணமலையில் ஞானப்பிரகாச சவாமிகள் சில காலம் வாழ்ந்தார். இவர் இயற்றிய 129 சம்ஸ்கிருத சுலோ கங்கள் Siva Yoga Ratna Gnana Prakasa என்ற பெயரில் தாரா மைக்கேல் என்பவரால் பதிப்பிக்கப்பெற்றுப் பிரெஞ்சு மொழியில் புதுச்சேரி பிரெஞ்சு இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் பிஸ்டாலஜி என்ற நிறுவனத்தாரால் 1976இல் வெளியிடப் பெற்றுள்ளன.

1868ஆம் ஆண்டில் தமக்கு இனையில்லாத நாவலர்

“தமிழ் நாட்டு வித்துவான்களில் தமக்கினையில்லாத நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர்” என்ற வாக்கியம், 1868ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாசம் 31ஆந் தேதி தொடக்கம் சென்னைத் தினவர்த்தமானியில், விசேட விளம்பரம் ஒன்றில் இருந்துவந்தது. இற்றைக்கு நூறு வருடத்துக்கு முந்திய சம்பவம் என்பது சொல்லவேண்டியதில்லை.

விசேட விளம்பரத்தின் பெயர் ‘சேனுவரைய விளம்பரம்’. விளம்பரஞ் செய்தவர் தமிழ் தந்த சி.வெ. தாமோதரம் பிள்ளை.

1848ஆம் ஆண்டில், பார்சிவல் பாதிரியார், தம்மை விட்டு நாவலர் (அப்பொழுது பண்டிதர் ஆறுமுகர்) அகன்ற பின்பு, அவர் பிரிவுக்கு ஆற்றுதவர் போன்று, தாழும் (பார்சிவல் பாதிரியார்) யாழ்ப்பாணத்தை விட்டகன்று சென்னைக்குச் செல்வாராயினார். சென்னையில் ஒரு கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்துகொண்டு, 1850ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், ‘தினவர்த்தமானி’ என்ற தமிழ்ப் பத்திரிகையை யுந் தொடங்கி நடத்திவருவாராயினார் பார்சிவல் பாதிரியார். அப்பொழுது சி.வெ. தாமோதரம் பிள்ளை வட்டுக் கோட்டைச் செமினுரியிற் படிக்கும் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு, ஆண்ஸ்ட் சதாசிவம்பிள்ளை (பாவலர் சரித்திர தீபகம் எழுதியவர்) நடத்திய உதயதாரகைப் பத்திரிகைக்கு உதவியாசிரியராகவும், கோப்பாய்ப் போதனை வித்தியா சாலையில் ஓர் ஆசிரியராயும், நீதிநெறி விளக்கத்துக்கு ஓர் உரை எழுதி, அதனைப் பதித்துக்கொண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தார். கிங்ஸ்பெரி தாமோதரம் பிள்ளை என்பது அப் பொழுது அவருக்கு வழங்கிய பெயர்.

கினவர்த்தமானியின் ஆசிரியர் பொறுப்பு:

தாமோதரம்பிள்ளையின் திறமைகளை அறி ந் திருந்த பார்சிவல் பாதிரியார், தாமோதரம்பிள்ளையைச் சென்னைக்கு அழைத்து, தாம் நடாத்திவந்த தினவர்த்தமானிக்கு 1852ஆம் ஆண்டில் பிள்ளையை ஆசிரியர் ஆக்கினார்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகஞ் செய்யவேண்டியதொன்றுண்டு. இன்னமும் மகாமகோபாத்தியாயர் சாமிநாதையர் பிறக்கவில்லை என்பது அந்த ஒன்று. ஐயர் அவர்கள் பிறந்த ஆண்டு 1855ஆம் ஆண்டு. “ஐயர் அவர்கள் பழைய நூல் களீப் பரிசோதித்துப் பதிப்பிப்பதைக் கண்டு தாமோதரம் பிள்ளையும் பழைய நூல்களைப் பதிப்பாராயினார்” என்று ஆராயும் ஆராய்ச்சிக் காலம் இக் காலம் ஆதலின், மேற்குறிப் பிட்ட ஒன்று, ஞாபகப்படுத்த வேண்டியதொன்றையிற்று. தாமோதரம்பிள்ளை பிறந்த ஆண்டு 1832ஆம் ஆண்டு. பிள்ளை நாவலருக்குப் பத்தாண்டு (10) இளையவர்; ஐயர் அவர்களுக்கு இருபத்துமூன்று (23) ஆண்டு மூத்தவர்.

மற்றும் ஒன்று, சண்டு ஞாபகஞ் செய்யற்பாலதாம். அந்த ஒன்று, சென்னைச் சர்வகலாசாலை. இச் சர்வகலாசாலை 1857ஆம் ஆண்டு ஆரம்பமானது. அந்த ஆண்டிலேதானே சென்னைச் சர்வகலாசாலை நடத்திய பி. ஏ. பாட்சையிறி சித்தியெய்தியவர் இருவர். அந்த இருவரில் ஒருவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை; மற்றையவர் பிள்ளையின் ஆசிரியர் ஆகிய சுதுமலை கறல் விசுவநாதபிள்ளை.

பிள்ளைகள் இருவருக்கும், நாவலருக்கும் உள்ள தொடர்பு விசாலமானது. கறல் கணித மேதை; தருக்க சாத்திர விற்பனைர்; சமய விஷயத்தில் நாவலருக்கு முதலாம் இலக்கப் பகைவர்; கிறிஸ்தவர்களின் ஜயத் தம்பம்.

நாவலர் எப்படியோ இருவர் பிள்ளைகளிலும் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து, அவர்களைச் சுவ சமயத்துக்குத் திருப்பி விட்டார். கறல் சிதம்பரத்திலே நடராஜர் சந்திதியிலே

பொன்னுரை காய்ச்சித் தமது நாவிற் சுட்டுக்கொண்டு சைவராயினார். தாமோதரம்பிள்ளை சைவராய், சைவ மகத்துவம் என்றெரு நாலுஞ் செய்தார். இச் சம்பவங்கள் நிற்க, தாமோதரம்பிள்ளை 1857ஆம் ஆண்டு பி.ர.பரீட்சையிற் சித்தி எய்திய பின்னர் அரசாங்க உத்தியோகங்களில் உயர்ந்தும், சென்னைச் சர்வகலாசாலை அவையில் அங்கம் எடுத்தும், சென்னையில் மிக்க கண்ணியம் வாய்ந்தவராய் விளங்கினார்.

நாவலர் பழைய நூல்களைப் பரிசோதித்துப் பிழையற அச்சிட வல்லவராயிருந்தும், அவர் அவ் வழியிற் செல்ல வில்லை. மனிதனை வாழ்வாங்கு வாழவைத்தற்கு, அறிவு, ஒழுக்கங்களை அபிவிருத்தி செய்யும் முறையில், அரிச்சல்விடியி விருந்து நூல்களை எழுதியும், நேரே பயன்படும் பழைய நூல்களைப் பதித்துக்கொண்டும், அவைகளைப் பயன்படுத்தும் பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டுமிருந்தார். முதலாம் பால பாடம், முதலாஞ் சைவ வினாவிடை, இலக்கண வினாவிடை என்னும் கிரமத்தில் நாவலரின் நாலுரைகள் படிப்படியாக வளர்ந்துகொண்டிருந்தன. ஒளவையாரையும் வள்ளுவரையும் வெளிப்படுத்தினார். பத்துப் பாட்டில் திருமுருகாற்றுப் படையையே எடுத்துக்கொண்டார்.

‘பஸ்காற் பழகினுந் தெரியா உளவேல்
தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
முன்றினும் முழங்கும்’

எனிபது இலக்கணக்கொத்து. வள்ளுவரை வெளிப்படுத்திய நாவலர், கோவையாரையும் பதிப்பித்தார். தேவாரத்தில் அகத்தியர் திரட்டும், திருவாசகமும் நாவலராற் பதிக்கப் பட்டன.

தொல்காப்பியத்தை நோக்க நாவலருக்கு நேரம் ஏது?
நாவலருக்குப் புகழ்மாலை சூட்டிய மகாலிங்கையர் :

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று அதிகாரங்கள் கொண்டது. இவற்றுள் தொல். எழுத்துக் காரத்தை நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் மழைவை

மகாவிங்கையர் 1847ஆம் ஆண்டில் அச்சிற் பதித்தார். அச்சு அக்கால நிலைக்கேற்றதாயமைந்தது. எல்லாருக்குங் கிடைக்கக் கூடிய நிலைக்கு வந்துவிட்டதென்பதே அதன் சிறப்பு.

மகாவிங்கையர், சிவஞானமுனிவரின் மாணவ பரம்பரை யைச் சேர்ந்தவர்களான சுரவணப்பெருமாளையர், விஷாகப் பெருமாளையர் என்கின்ற பெரிய கல்விமாணிகளின் வரிசையில் வைத்தென்னைத்தக்கவர். சாமிநாதையரின் ஆசிரியரான மகாவித்துவான் மீனூட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, மகாவிங்கையரிடம் இலக்கண சந்தேகங்கள் கேட்டுத் தெளிவதுண்டு. கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதராய்ப் படிப்பித்த பயிற்சியும் மகாவிங்கையருக்குண்டு.

இந்த மகாவிங்கையரே, ஆறுமுகநாவலர் நாவலர்ப் பட்டம் பெற்றுன், பார்சிவல் பாதிரியாருக்கு நல்ல நடைப் படுத்திக் கொடுத்த பைபிளோ, சென்னைப் புலவர்கள் அமைத்த நடையிலும் சிறந்ததென்று வியந்து, நாவலரையும் அவர் பிறந்த யாழ்ப்பாணத்தையும் பாராட்டினவர். இந்தப் பாராட்டு 1848ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதத்தில் நடந்தது.

மகாவிங்கையர் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை யைப் பதிப்பித்து இருபது வருஷங்கள் கழிந்தும், எஞ்சிய தொல்காப்பியப் பகுதிகளைப் பதிப்பிக்க எந்த வித்துவா னுக்கும் துணிவு பிறக்கவில்லை. ஆங்கில மோகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்கத் தமிழ் கற்பாரும் கற்பிப்பாரும் அருகினர். தொல்காப்பிய ஏடுகள் விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க வகையில் சுருங்கின. தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தைக் கண்ணுலே கண்ட வித்துவான்களைக் காணுவது அருமையாயது. தொல் பொருளதிகாரம் அகத்தியத்தின் நிலையை எய்திவிட்ட தென்றே வித்துவான்கள் கருதினார்கள்.

“பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிலேம்”, என்றார்கள். “பொருளதிகாரம் பெறேம் எனின், எழுத்துஞ் சொல்லும் பெற்றும் பெற்றிலேம் என்று புடைபடக்

கவன்றுன் பாணிடியன் ஒருவன்” என்ற களவியலுரைக் கூற்றுக்களும் தமிழ்ச் சிறப்பாகிய பொருளத்திகாரம் இறந்து படிட தென்பதற்குச் சான்றூயமைந்தன.

தொல். சொல்லத்திகாரம் பாடஞ் சொல்லுகிறவர்கள் சிலர் இருந்தும், பதிக்குந் துணிவு அவர்களுக்கில்லை. வள்ளு வருக்குப் பரிமேலழகர் உரைபோல, தொல்: சொல்லத்திகாரத்துக்குச் சேஞ்வரையருரையே சிறந்ததாயமைந்தது. சிவஞான முனிவர், “வடநூற் கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேஞ்வரையர்” என்று கூறுவாராயின், சேஞ்வரையத்தின் பெருமை எத்துணையதாயிருக்கும்! சம்லகிருத வியாகரணம், தருக்கம் உணர்ந்தவர்களே சேஞ்வரையத்தில் தலையிடக் கூடியவர்கள்.

பிள்ளையின் மனத்தில் எழுந்த ஓர் ஈச்சம் :

தமோதரம்பிள்ளைக்கு இலக்கண நூலுரைகளைச் சேஞ்வரையந் தொடக்கமாகவும், சங்கச் செய்யுள்களைக் கலித்தொகை தொடக்கமாகவும் அச்சிடவேண்டுமென்பது ஆசை. முதலில் சேஞ்வரையத்தை அச்சிட எண்ணினார்; ஆனால், பரிசோதிக்க அஞ்சினார். தொடக்கத்திற் கடினமான தொண்றணையே எடுத்துக்கொண்டார். சேஞ்வரையத்தைப் பிரதி செய்துகொண்டு, அதணைப் பரிசோதிப்பதற்குத் தக்காரைத் தேடித் தமிழ் நாடு முழுவதும் அலைந்தார்; ஒரே ஒருவர்தாம் கிடைக்கப்பெற்றார். அந்த ஒருவர் நாவலர் பெருமானேயாவர்.

நாவலர் இலக்கண வினாவிடையிலிருந்து இலக்கணச் சுருக்கம், நன்னூற்காண்டிகையுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை பதிப்பித்திருக்கின்றார். திருவாவடுதுறைச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் விருப்பத்துக்கிணங்கி, சிவஞான முனிவர் செய்த தொல்காப்பிய முதற் குத்திர விருத்தி, பாயிர விருத்தி, இலக்கணச் சூருவளி எஃபவைகளையும், இலக்கணக் கொத்துரையையும் பதித்திருக்கிறார். பிரயோக விவேக உரை, தருக்க சங்கிரகம், அண்ணம் பட்டையம் இவைகளையும்

பதித்திருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட நாவலர்னிச் சேனுவரையத் தைத் தீண்டிப் பரிசோதிக்க வல்லார் தமிழ் நாட்டிலே வேறு யாருளர்? தாமோதரம்பிள்ளை தமிழ்நாடு முழுதும் அலைந்து அலுத்து மிக்க அச்சத்துடன் நாவலர் பெருமானிச் சரணடைந்தார். நாவலர் பெருமானின் அளவு கடந்த திட்டங்களுக்கு இந்தப் பரிசோதனை வேலை இடையூருக்குமோ என்பதுதான் தாமோதரம்பிள்ளைக்கிருந்த அச்சம். அன்றி, “இக் கடின வேலையை முதலில் எடுத்துக்கொள்வதா” என்று எச்சரிக்கை செய்வாரோ என்றும் தாமோதரம்பிள்ளைக்கு அச்சம் உண்டாயிருக்கலாம். அஞ்சியஞ்சி இதனைப் பரிசோதித்து உதவவேண்டுமென்று நாவலரை வேண்டிக்கொண்டார் பிள்ளை.

கிங்ஸ்பெரி தாமோதரம்பிள்ளையைச் சைவமகத்துவ தாமோதரம்பிள்ளை ஆக்கிய நாவலருக்கு, பிள்ளையைத் தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளை ஆக்குவதற்கு ஒரு வாய்ப்புக் கைகூடியது. நாவலர் பெருமான் கைவிடுவாரா? தொல். பொருளதிகார உரை, வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், இறையனர் களவியலுரை இவையெல்லாம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால் அச்சுவாகனம் ஏறும் என்பது நாவலர் பெருமானின் எதிர்கால தூரதிருஷ்டியில் தோன்றியது போலும்.

பரிசோதனையிற் பழுத்து முதிர்ந்த நாவலருக்குச் சேனுவரையத்தைப் பரிசோதிப்பது, மண் சோறு கறி விளையாட்டாயிருந்தது. அதி விரைவில் பரிசோதித்துப் பிள்ளைகையிற் கொடுத்தார் நாவலர்.

தமிழ் உலகம் தலைவணங்கிப் பாராட்டிய பதிப்பு:

சேனுவரையம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு 1868ஆம் ஆண்டு, புரட்டாதி மாசம் வெளிவந்தது. தமிழ் உலகம் பிள்ளையைத் தலைவணங்கிப் பாராட்டியது.

1868ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 31ஆந் தேதி தொடக்கம் சென்னைத் தினவர்த்தமானியில் சேனுவரைய விளம்பரம்

வந்தது. அதில் “தமக்கிணையில்லாத நாவலர் அவர்களைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்தேன்” என்று பிள்ளை குறிப்பிட டிருந்தார். சேனுவரைய விளம்பரத்தைக் கண்டதும். சென்னையில் இரு வித்துவான்களுக்கு மாத்திரம் தலைக்கொடி உண்டாயது. அவ் விருவரும் திரைமறைவிலிருந்துகொண்டு, சேனுவரைய விளம்பரத்தில் இலக்கணப் பிளமூகள் கண்டு பிடித்து, மற்றெருவரின் கையொப்பத்துடன் ஒரு கண்டனப் பத்திரிகை 1869ஆம் ஆண்டு மாசியில் வெளியிட்டார்கள். அப் பத்திரிகையின் பெயர் ‘விஞ்ஞாபனப் பத்திரிகை’, அப் பத்திரிகையில் நகைச்சுவை தரும் பகுதி: “தமக்கிணையில்லாத நாவலர்” என்பதில், “இணை” என்பதற்கு, அவர்களைத் தருத்துப்பகுதியேயாம். இணை என்றால் துணை; துணை என்றால் மனைவி. மனைவியில்லாத நாவலர் பரிசோதித்து உதவினாரா? என்று பிள்ளையைக் கேளி செய்கின்றார்கள் அந்த வித்துவான்கள். அவர்கள் கொதிப்பதற்குப் பல காரண முண்டு. அக் காரணங்களையும், கொதிப்பின் விளைவுகளையும் விரிப்பின் மகாபாரதமாகும்.

பிள்ளை இரண்டொரு வித்துவான்களின் கொதிப்பில் வெந்துபோகாமல் பிள்ளைக்கு ஊக்கம் கிளரும்பொருட்டு எழுந்ததுதான், நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டில் வரும் “நல் வறிவுச் சுடர் கொளுத்தல்” என்கின்ற உக்கிர கண்டனம். இக் கண்டனம் “விஞ்ஞாபனப் பத்திரிகை” வெளிவந்த அடுத்த வாரத்தில் வெளிவந்தது:

நரசிங்கபுர வீராசாமி முதலியாரே! என்று விளித்து, நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தல் தொடங்குகின்றது. “விஞ்ஞாபனப் பத்திரிகை”யின் கையொப்பகாரர் வீராசாமி முதலியார்.

கதைக்குள் கதையென்று ஒன்று சொல்லுவதானால், ‘விஞ்ஞாபனப் பத்திரிகை’ இறுதியில் இனிவரும் நால் “தீவாந்தர சைவ விநோத சரிதம்” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைச் சொல்லவேண்டும். விநோத சரிதத்தின் சரிதத்தை விரிப்பதானால், அஃது ஒரு தளிப் புத்தகமாகும்.

இலக்கணக் கொட்டா முருகேச பண்டிதர்

சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த மயிலனியில் உயர் வேளாண் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் முருகேச பண்டிதர். (இவர் காலம் 1830—1900.) இவர் உடுப்பிடிச் சிவசம்புப் புலவரிடமும் நீர்வேலி சங்கர பண்டிதரிடமும் கல்வி கற்றவர். பஞ்சலக்கணமும் இவருக்கு மணப்பாடம். இவர் ஒரு ‘தோடஞ்ஞர்’. தோடும் தமிழில் தோடம் என்றுயிற்று. தோடம்—குற்றம், ஞர்—அறிபவர் என்னும் பொருட்டு. இவர் தோடஞ்ஞராயிருப்பதனால், இவரை அனுகுவதற்குப் பெரிய வித்துவான்களே அஞ்சவர்.

இதனால் இவரைத் ‘தோடஞ்ஞர்’ என்பர்; இயற் பெயர் மறைந்து தோடஞ்ஞராயது, அவரது இலக்கணப் பயிற்சியால் வந்தது. அதனால் ‘இலக்கணக் கொட்டா’ என்ற பெயர் நிலைத்தது.

என் அண்புக்குரிய ஆசிரியர் சுன்னாகம் திரு. அ. குமார சவாமிப் புலவர் அவர்கள். புலவர் அவர்களின் ஆசிரியர், மேற் குறிப்பிட்ட இலக்கணக் கொட்டார் அவர்களே.

தோடஞ்ஞரான இலக்கணக் கொட்டாரிடம் படித்தமையாற்போலும், புலவர் அவர்களும் ஒரு தோடஞ்ஞரே. புலவர் அவர்களின் தோடஞ்ஞத்துவம் பற்றி, மறைமலையடிகளி என வழங்கும் சவாமி வேதாசலம் பெரிதும் பாராட்டு வழங்கியிருக்கின்றார்.

இலக்கணக் கொட்டாரிடம் படித்தவர்களில், புலவர் தலைர் ஏண்யவர்களில், முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவர், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், பலவேறு நூல்கள் இயற்றிய நாவலர் கோட்டம் என வழங்கும் ‘உவாட்டன் டேவி’ திரு. ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை அவர்கள்.

மற்றொருவர் உதயபாநுப் பத்திரிகை ஆசிரியரும், சைவசித்தாந்தப் பிரசாரகரும், பாஸ்கர சேதுபதியாறி பெரிதும் பாராட்டப்பட்டவருமான ஷரேமு சரவணமுத்துப் புலவர்.

அலங்கார பஞ்சக சண்டமாருதம்!

விரைவிற் கவி புளையும் ஆறிறல் நமது இலக்கணக் கொட்டருகிகுப் பிறவிச் சொத்து; கண்டனக் கவிகள் மிகப் பல.

தத்தோலிக்க வித்துவான் அருளப்ப முதலியார், நாவலர் அவர்களையும் பிறரையும் தாற்றிப் பாடிய ‘அலங்கார பஞ்சகம்’ என்னும் நூலில் வரும் குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டி ‘அலங்கார பஞ்சக சண்டமாருதம்’ என்ற நூலைச் செய்யுள் வடிவில் செய்தளித்தனர்; விநோதச் சிலேடை, நடுவெழுத் தலங்காரம் முதலிய விநோதக் கவிகள் பல.

நூல்கள்:

இவர் இயற்றிய நூல்கள் பல. சில பின்வருமாறு: மயிலணிச் சிலேடை வெண்பா, குடந்தை வெண்பா, ஊஞ்சல், பதிகம், நீதிநூல், பதார்த்த தீபிகை முதலியன்.

இவர் கற்பித்த ஊர்கள்:

இவர் யாழ்ப்பாணத்திற் பல இடங்களுக்குச் சென்று சென்று அங்குள்ளவர்களுக்குக் கற்பிப்பவர். அவர் கற்பித்த ஊர்ப் பெயர்களை அவர் மாணவர் ஸ்ரீமத் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் பின்வரும் தரவு கொச்சகத்தில் காட்டுகிறார். கொச்சகம் பின்வருமாறு:

“ சுன்னைநகர் புன்னைநகர் சொல்லியதென் கோவைநகர் பஸ்னுசிறு பிட்டியள வெட்டியொடு மஸ்லாகந் துள்ளியகல் வளைமுதலாந் தொன்னகர்வாழ் மாணவர்க்கும் மன்னுதமிழ் சொன்னவன்மன் முருகேச பண்டிதனே”.

வடக்கே ஆசிரியர்:

இவர் வடக்கே சென்று சிதம்பரம், சென்னை, திருப்பதி
தூர் முதலிய இடங்களில் தமிழாசிரியராயிருந்தவர்.

விநோத சம்பவமொன்று:

கும்பகோணத்தில் உயர்தரக் கல்லூரி ஒன்றுக்குத்
திறமை படைத்த பண்டிதர் ஒருவர் தேவை. பண்டிதர்
பலர் அந்த இடத்துக்கு வர முயன்றார்கள். கல்லூரி அதிபரும்
ஆசிரியரும் கூடி எழுத்துப் பரிட்சை, நேர்முகப் பரிட்சை
வைத்துப் பண்டிதரைத் தெரிவதென்று விளம்பரம்
செய்தார்கள்.

வடதேசப் பண்டிதர்கள் பரிட்சைக்குச் சமுகஞ் செய்
தார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரே ஒருவர் மாத்திரம்
சமுகஞ் செய்தார்.

சிறந்த வித்துவாண்களால் தயாரிக்கப்பட்ட பரிட்சை
வினாக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டன.

ஒருவர் விடையெழுதாமல் வினாக்களிலிருந்த பிழைகளை
வரிசைப்படுத்தி, திருத்தங்களை எழுதிவிட்டுச் சும்மா இருந்த
தார். இச் செய்தி கல்லூரி அதிபருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

கல்லூரி அதிபர் சும்மா இருப்பவரின் விடைத்தான்
உற்று நோக்கினார். அவருக்குப் பேராச்சரியமாய் இருந்தது.
முதலில் தட்டி உமக்கு எவ்வித பரிட்சையும் வேண்டாம்;
பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றார்.

இலக்கணக் கொட்டர் அக் கல்லூரியின் தலைமைப்
பண்டிதர் ஆயினார்.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அக் கல்லூரி ஆசிரியராய்
இருந்தது இலக்கணக் கொட்டருக்குப் பின்பு ஆகலாம்.

திரு.வி.கலியாண்சுந்தர முதலியாரும், அவர்தம் ஆசிரியரும்

। .

வித்துவான்களின் பரிதாபநிலை:

ஒரு காலத்திலே காளமேகப் புலவர் திருமலீராயன் பட்டணத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கே அதிமதுரகவிராயரும், அறுபத்துநான்கு தண்டிகைப் புலவர்களும் அரசனவையை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். காளமேகம் அவர்களின் இறுமாப்பைக் கண்டு, இருங்கு, கவிமழை பொழிந்தது. அவைக் கவிஞர்கள் கவிமழைக்காற்றுது, ‘கொடுகி’ வெறுங் கவிகளேயானார்கள்.

சென்னை வித்துவான்களுக்குக் கதிரைவேற்பிள்ளை சென்னைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது அக் காலத்திலே காளமேகம் திருமலீராயன் பட்டணத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததுபோலாயிற்று. கதிரைவேற்பிள்ளை, வித்துவான்களுக்கு ஒன்று செய்யாதிருந்தபோதும், கதிரைவேற்பிள்ளை எதிரில் எத்துறையிலும் அவர்கள் பிரகாசிக்க முடியாது போயிற்று. ‘‘குரியோதயத்தில் நக்கத்திரங்களாயினர்’’, சென்னை நகர வித்துவான்கள்.

இந்த வித்துவான்கள் ஒரு நாள் கூடித் தமிழுள்ளுலோசனை செய்து, அக் காலத்தில் அங்கே தமிழிலும் சமயத்திலும் மகா மேதயாய் விளங்கிய மகாவித்துவான் ஆலாலசந்தரம்பிள்ளையை அனுகித் தம் குறைகளை ஒளியாது மறையாது முறையிட்டு வேண்டிந்ற சரித்திரத்தை, திரு. வி. க. ஒளியாது மறையாது அப்படியே வெளியிட்டிருக்கின்றார், தாம் எழுதிய கதிரைவேற்பிள்ளை சரித்திரத்தில்.

அந்த யதார்த்த சம்பவத்தை அப்படியே திரு. வி. க. வார்த்தைகளில் அநுவதிக்கின்றோம். அது வருமாறு:

வஞ்சச் சூழ்சிஃ:

..... சேய இளம் பரிதியாம் மாயாவாத துங்ச கோளரி யின் கீழ்ச் செந்தமிழ் உலகம், மிளிர்வதைக் கண்ட போலிப் புலவர்கள், பொருமல் பொருமையால் புதுச் சந்தியனைப் போற்றும் புலோலிப் புலவரேற்றின் புகழொளியைச் சிறுக்கப் பல சூழ்சிகள் செய்தும், அவை பயனில்வாயின्.

பின்னர், பிள்ளையவர்களை யாழ்ப்பாணச் சிங்கமென்றும், சைவம் வளர்க்கும் சம்பந்தமூர்த்தியே நம் பந்தம் கழிக்க நாகப்பர் சுதராய் உற்றவர் என்றும், சோமசுந்தர நாயகர்க்குப் பின் சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தத்தைச் செழிப்போரிலில் என வாதாடிய எங்கள் உள்ளம் களி துணும்பச் “சோமஞர் சென்றூர் சூரியனூர் தோன்றினர்” என்று உலகம் உறைப்ப உதித்த கதிரைவேல் என்றும், சைவசித்தாந்தத்தைக் கோட்டையைத் தகர்க்க வரும் புறச்சமய வீரர்களின் சிரங்களைக் கொய்யச் சைவபூட்டண சந்திரிகை என்னும் வாள் ஆயுதத்தை நமக்கு அளித்த நாயகர் என்றும், பலவாறு போற்றிய பண்டிதரத்தினங்கள் வினைவயத்தான் நஞ்ச நெஞ்ச சிளர்களாகி;

சென்னையில் உள்ளார் பலர் வடதுராரை வள்ளல் ஆகவும், அவர் பாக்களை அருட்பா ஆகவும் கொண்டுள்ளமையாலும், அவரோடு நேரில் வாதித்து அவர் பாக்கள் அருட்பா ஆகாது என நிறுவினவர் ஆறுமுகநாவலர் ஆகலானும், அவர் மாணவரின் மாணவர் அத்துவித சித்தாந்த மகோத்தாரனைர் ஆகலானும், அவர் தொகுத்த அகராதியும் அருட்பா என்பது திருமுறையே என அமைகின்றமையானும், விவாத சபைகள் சேர்த்து இராமலிங்கம் பிள்ளையையும் அவர் பாக்களையும் அருட்பிரகாச பொள்ளல் என்றும், மருட்பா என்றும், மனம் மகிழ்ந்துரைக்கும் யாழ்ப்பாணிகளைத் தாழ்த்திக் கூறின் எதிர்வேல் இல்லாது உலவும் கதிரைவேல் தம்மைக் கண்டிக்க எழுவார், சென்னைச் செல்வர்கள் மாயாவாத துபச கோளரிக்கு மாற்றவராய் விடுவார்கள் என்னும் வஞ்ச யோசனைகளை நெஞ்சில் தாங்கி;

முல்லா வீதியில் ஒரு சபை சேர்த்து, எம் குருநாதனையும் அவர் பரமாசாரியரையும் தூடித்து இராமலிங்கம்பிள்ளை பாட்டை அருட்பா என்றும், ஐந்தாம் வேதம் என்றும், அவரை ஐந்தாம் குரவர் என்றும் உபந்தியாசித்தனர்.

[குருநாதன்-கதிரைவேற்பிள்ளை; பரமாசாரியர்-நாவலர்.]

அக்கரப் பிழையின்றி அறைய ஆற்றலே இல்லா மக்களை ஒரு பொருட்படுத்திக் கதிரைவேற்பிள்ளை எதிர்த்தாரில்லை,

பின்னர் அழுக்காறு உடையார் செந்தமிழ்க் கல்வி நிரம்பப் பெற்ற சித்தாந்த செல்வர்களைகொண்டு திருமுறைகளைத் திருவருட்பா என்போர் திமையில் சிறந்தோர் என்று பிரசங்கிக்கச் செய்யின் புலோவியார் தாமதிக்காது வாதத் திற்கு வருவார் என்று உத்தேசித்து,

மகாவித்துவான் ஸ்ரீமத் ஆலாலசந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் பால் ஏகி;

முறையிடு:

“சுந்தர! புறச் சமயக் களைகளை அறக் களைந்து சொல்லரிதாம் தனிகைப் புராணத்தை நல் இசைப் புலவர் முன் ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் நன்னயம் ஆகப் பிரசங்கித்து வரும் கதிரைவேலையே வல்லவர் என்று வந்திக்கிண்ணர் பலர். அவர் இன்னும் சின்னாள் இவ்வண் நிலைப்பரேல் நமது வித்துவ பட்டங்கள் செத்துவிடும் என்பது சத்தியம். திருமுறைகளைத் திருவருட்பா என்ற பெருமையல்ல என்றும், வடதுராரார் பாக்களையே அப் பெயரால் அழைக்கவேண்டுமென்றும், தாங்கள் உபந்தியாசிப்பின், கணக்கர் பாக்களைக் கறைப்பாக்கள் எனக் கழறும் கதிரைவேலைத் துதிப்போரும் பினக்குறுவர்; சங்கப் புலவரும் தன் நாடு சேர்வர்’ என்று இயம்ப;

[கணக்கர் — இராமலிங்கர்; சங்கப் புலவர் — கதிரைவேற்பிள்ளை.]

ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளை சிந்தனையும் செயலும்:

உரையாசிரியர் உற்றுநோக்கிப் பற்று அறுக்கும் நீற்றை அணியும் நல் தவம் வாய்க்கப்பெற்ற இவர்களே, இறையருள் கொழிக்கும் முறைகட்டுக் குறைக்கும் தொடங்குவரேல், சிவதெறியாம் தவநெறிக்குச் சேரும் புண்ணியம் கைவரப் பெறுக் கைதவர்கள் அருட்பாவை நிந்தியாது ஒழிலாலோ! கலியின் வலிமையே வலிமை என்று உண்ணி;

[உரையாசிரியர் — ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளை.]

வந்தவர்கட்டு முகமண் மொழிந்தாற்போல “அருட்பாவின் அருடுமையை அன்பர் களிக்க உபந்நியசிக்குதும்” என்று இசைந்து, சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் பந்தம் ஒழிக்கும் பண்ணிரு முறைகளின் மேன்மைகளைப் பண்டிதர் வியக்கப் பிரசங்கித்தனர்.

விடரிக்கண்டர்களின் உபாயம்:

புண்ணியம் இல்லாப் போலிப் புலவர்கள், தேவாரம் ஆதி திருமுறைகளின் பெருமையையே சுந்தரர் பேசினர் அன்றி, வடலூரார் பாக்களின் மாண்பை மனம் மகிழ்ந்து உரைத்தாரில்லை என்று விசனித்து ஆண்றேர் வாக்குகளை ஒரு சிறிதும் ஓராது மாயாவாதிகள், வைணவர்கள், புத்தர்கள், வேளாளரை வைசியர் என்போர் ஆகிய இன்னவர்களுடன் கலந்து பண்ணிரு திருமுறைகளையும் பரமாசாரிய சுவாமி களையும் நாவலர்பெருமானையும் தூடித்தனர்.

[பரமாசாரிய சுவாமிகள்—திருமுறைகள் அருளியோர்.]

திரு. வி. க. ஒரே பந்தியில் தந்தவை விளக்கத்தின் பொருட்டு மேலே வகுத்து வகுத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

வித்துவான்களின் குழ்ச்சி மகாவித்துவான் ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளையிடம் பலிக்கவில்லை. கதிரைவேற்பிள்ளை போலவே ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளையும் திருமுறைப் பெருமைகளையே விதந்து பேசுபவராயிருந்தார். அதனாலே வித்துவான்களி

அவரைக் கைநெகிழி விட்டுத் தம் புத்தியை வேறு திசைக்குத் திருப்பினர். நாலு வகையினர் கிடைத்தார்கள்.

ஏகாண்மாவாதம் என்பது ஒரு மதம். அது மாயாவாதம் எனவும்படும். ‘கடவுள் ஒன்றே உள்பொருள்; மற்றவை அனைத்தும் இல்பொருள்’ என்பது இம் மதத்தின் உயிர்ப்பான கீருத்து. இம் மதத்தினர் தம் மதத்தை வேதாந்தம் என்று சொல்வதுண்டு. வேதாந்தம் வேறு; ஏகாண்ம மாயாவாதம் வேறு என்பது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை.

‘சீவன் சிவனுகும்; சிவன் சிவனுயீப் பந்திக்ஷப்பட்டிருப்பதில்லை,’ என்று சைவ சித்தாந்தம் கூறும்.

குதிரைவேற்பிள்ளை சைவசித்தாந்த மகோத்தாரணர்; மாயாவாத தும்சகோளர். அதனாலே மாயாவாதிகள் குதிரைவேற்பிள்ளைக்கு எதிர்த்திசையினர் ஆயினர்.

விஷ்ணு, மகா சிவபக்தர்; விபூதியைத் திரிபுணிடர மாகத் தரிப்பவர்; ‘சிவனுக்குச் சத்தி’ என்று வைணவப் பிரபந்தங்களிற் பிரமாணங் காட்டி வைணவ வித்துவாண்கள் மதத்தியில் குதிரைவேற்பிள்ளை பிரசங்கித்தார். அதனால் கொடு வைணவர்கள் வெளுண்டெழுந்தார்கள். விஷ்ணு அவதாரங்களுள் புத்த அவதாரம் ஒன்று என்று பிரசங்கித்த தமையால் புத்தர்களும் பகைத்தார்கள். பகைமுகம் மாயாவாதிகள் உட்பட மூன்றாயிற்று.

இப்பொழுது “சாதியில்லை”, பேசும் தமிழ்நாடு, ஒரு காலத்தில் உச்சநிலையிலிருந்தது.

வேளாளர நான்காம் வருணத்தினர் என்றனர் ஆறுமுக நாவலர். அதனை ஒப்புக்கொள்ளாமல் “வேளாளர் மூன்றாம் வருணத்தினர்; வேளாளர வைசியர்” என்று சாதிக்கும் ஒரு கூட்டம் தமிழ்நாட்டில் எழுந்தது. ‘வருணசூல சிந்தாமணி’ என்று ஒரு நாலு ம் வெளிவந்தது. அது நாவலரை நிந்திப்பது. இதனைக் கண்ணும்பற குதிரைவேற்பிள்ளை சும்மா

இருக்குமா? அவர்கள் கூடுங் கூட்டங்களிற் புகுந்து “வேளாளர் நான்காம் வருணத்தினரே” என்று சாத்திரப் பிரமாணம் காட்டிக் கர்ச்சித்தது கதிரைவேற்சிங்கம்.

இங்ஙனமாகவே நால்வகைப் பகைமுகம் கதிரைவேற் பிள்ளைக்கு இருந்துவந்தது. ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளையில் தம்பிக்கை இழந்த வித்துவக் கூட்டம், கதிரைவேற்பிள்ளையின் பகைமுகங்களை ஒருமுகம் செய்து,

திருமுறைகளையும் ஆறுமுகநாவலரையும் நிந்தித்து, இராமலிங்கரின் பாடல்களே அருட்பாக்கள் என்று வான ளாவப் புகழத் தொடங்கியது.

புகழ்வதன் நோக்கம் :

எதிரியின் பகைமுகங்களை ஒருமுகஞ் செய்தலும், எதிரியின் நட்பினரைப் பிரித்துக் கோடலும் இராசதந்திர வகை யைச் சேர்ந்தவை, பஞ்சதந்திரத்தில் வரும் இரு தந்திரங்கள் இவை.

வித்துவாண்கள் திடீரென்று இராமலிங்கரையும் அவர் பாடல்களையும் வானளாவப் புகழ்ந்துமை, இராமலிங்கரோடு தொடர்புபட்டவர்களைக் கதிரைவேற்பிள்ளையிலிருந்து பிரித்து எடுத்துக்கொள்ளுவதற்கேயாம்.

“முகிஞ்ச வயப்பட்டோர் பாடல்கள் ஆலயமிகளில் ஒத்த தகாதவை; திருமுறைகளே ஒத்தக்கவை” என்ற கதிரைவேற்பிள்ளையின் கருத்தை, எவரும் ஆட்சேபணைசெய்ய வில்லை; அதனை உவந்தேற்றுப் போற்றிவந்தார்கள்.

இராமலிங்கரோடு தொடர்புபட்டவர்கள் பல திறத்தினர்; பானுகவி என்பவர் இராமலிங்கரின் சில கருத்துக்களை அஃதாவது வேதாகம சாத்திரங்களோடு மாறுபட்ட கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளாது பாடல்களின் இனிமை

களில் ஈடுபட்டவர். சிலர் இறந்தவரை எழுப்ப வல்ல மகா சித்தர் என்று நம்பினர்; ஒரு சிலர் உறவினர்; இவரனை வரும் கதிரவேற்பிள்ளையில் ஈடுபட்டவர்கள். இவர்களைப் பிரித்தெடுப்பதே வித்துவாண்களின் நோக்கம். இந்த நோக்கத்தைத் தெற்றத் தெளிவாய்க் காட்டியிருக்கிறார் திரு. வி. க.

‘குறிப்பிட்டவர்களைப் பிரித்துவிட்டால்; கதிரவேற்பிள்ளை தனித்துவிடுவார்; பகைக்கஞ்சிப் பிறந்தகம் போய் விடுவார் என்றே, பாவம்! நம்பினார்கள் வித்துவாண்கள். நோக்கம் சற்றே பலித்தது.

“இராமனைப் பயந்த எங்கு இடருண்டோ” என்று சிறிய கைகேசியின் இதயம், மந்தரையின் சூழ்சிச் சிகேஷத் தால் ஒரு நாள் இதழ்விண்டது; “தேவி தூய சிந்தையுந் திரிந்தது,” என்கின்றார் கம்பர்.

வித்துவாண்கள் அருட்பாப் பற்றிப் பிரசங்கமழு பொழிய, மாயாவாதிகள் முதலிய நாலு திறத்தினர் அம் மழையில் முழுகிக் குதூகவிக்க, கதிரவேற்பிள்ளையை இருத்திப் பூசித்தவர்களின் இதயங்களிற் கலக்கம் உண்டாயது. இராமலிங்கரோடு தொடர்புபட்டவர்கள்பால் புத்துணர்ச்சி ஒன்று உதயமானது; வித்துவாண்களின் முகங்கள் மலர்ந்தன; போர் மூண்டது. அதன் விளைவை அடுத்து திரு. வி. க. மூலம் சிந்திப்பாம்.

||

மருட்பா மறுப்பில் 27 குற்றம்,
கதிரவேற்பிள்ளை மீது வழக்கு

‘மருட்பா மறுப்பு’ கதிரவேற்பிள்ளை ஆங்காங்கு செய்த உபந்தியாசங்களின் தொகுப்பு. மறுப்புக்கு மற்றெரு பெயர், ‘இராமலிங்கபிள்ளை பாடல் ஆபாச தர்ப்பணம்’. தர்ப்பணம் = கண்ணேடி.

கெண்ண வித்துவான்களின், ‘மந்தரை சூழ்ச்சி’ சுற்றே பலித்தது. பல பல கூட்டங்கள் நடத்தினார்கள் வித்துவான்கள். இராமவிங்கர் பாடல்களைத் திருமுறைக்கு அப்பாலே வைத்து, ‘அவையே அருட்பாடல்கள், பின்னொ அருட்பிரகாச வள்ளலார்’ என்று வானளாவப் புகழ்ந்தார்கள். ‘ஓகோ இப்படியோ காரியம்; இதனை முன்பு அறிந்தோமில்லையே, கதிரைவேலை நம்பி மோசம் போன்னேமே’ என்று இராமவிங்கரோடு தொடர்புபட்டோர் சிலர் கண்ணை விழித்தார்கள். போர் முன்னெடுத்து.

‘ஆபாச தர்ப்பணம் எழுந்தது. சோமசுந்தர நாயகர் தாபித்த வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த சபையார், ‘திரு முறைகளைத் திருவருட்பா என்று சொல்லுதலாகாதா? இது என்ன அநியாயம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு கதிரைவேற் பிள்ளையைச் சரணடைந்தார்கள். புலோலிச் சிங்கம் கர்ச்சித் தெழுந்தது. முப்பது வருஷத்துக்கு முந்திய சம்பவங்கள் கிளறப்பட்டன. ஆபாச தர்ப்பணம் பெருஞ் சபை கூட்டி அரங்கேற்றப்பட்டது.

மறைமலையடிகள்:

கதிரைவேற்பிள்ளையின் உக்கிரத்தைக் கண்ட வித்து வான்கள் சுவாமி வேதாசலம் என வழங்கும் மறைமலையடி. களைச் சரணடைந்தார்கள்; மறைமலையடிகள் அவர்களுக்குத் தளபதியானார்.

மறைமலையடிகள் சோமசுந்தர நாயகரின் மாணவர். தம் குருவின் பிரிவுக்காற்றுது ‘சோமசுந்தரக்காஞ்சி’ பாடியவர். காஞ்சியில் ஆண்தக் குற்றங் சூறினார் கதிரைவேற்பிள்ளை. அதனாற் பிள்ளையில் அடிகளுக்குச் சுற்றே வெறுப்பு. இதனாலே மாத்திரம் எதிர்ப் பக்கத் தளபதியாயினார் மறைமலையடிகள் என்பது போதாது. அவருக்கு அக் காலத்திலே சம்ஸ்கிருதத்

திலும் வேதாகமங்களிலும் சாதி வேற்றுமையிலும் மிக்க வெறுப்பேற்பட்டிருந்தது.

மறைமலையடிகள் டயரி:

நாங்கள் இராமவிங்க சுவாமிகள் தம்பொருள்கள் அனைத்தையும் விட்டுச் சென்ற மேட்டுக்குப்பஞ் சென்றிருந்தோம். சுவாமிகள் உண்மையில் இறந்துவிட்டார். அவர் எலும்பு ஒரு மட்பாண்டத்தில் இட்டு ஞானசபையின் அடியில் ஒரு சிறு அறையில் வைக்கப்பட்டது. அவர் அற்புதங்கள் எவ்வளவுஞ் செய்யவில்லை. அற்புதங்கள் செய்ய முயன்று தோற்று விட்டார், என்றாலும் மறைவான (இரகசியம்) செய்திகளை அறிந்தேன். ஒருவர் எவ்வளவு பெரியவராயிருந்தாலும் யாரும் தம் விருப்பப்படி அற்புதங்கள் செய்ய முயல்லாகாது. அவர் ஆண்டவன் அருளையும் திருவுள்ளத்தையுஞ் சார்ந்தே இருக்கவேண்டும்.

இக் குறிப்பு மறைமலையடிகளின் நாட்குறிப்பி விருக்கிறது. ‘மறைமலையடிகள் வரலாறு’ என்ற புத்தகத்தில் 153ஆம், 154ஆம் பக்கத்தில் இக் குறிப்பைக் காணலாம்.

யுத்தஉச்சம்:

மேற்படி குறிப்பால் இராமவிங்கர் பற்றி மறைமலையடிகளின் கருத்தைத் தெளிவாம். அப்படியிருந்தும் மறைமலையடிகள் எதிர்ப் பக்கத் தளபதியானார். யுத்தம் உச்சநிலையை அடைந்தது. கதிரைவேற்பிள்ளையின் சரீர நாசத்துக்கும் எத் தலையங்கள் தோன்றின. கொடும்பாவி கட்டிச் சுடலையில் வைத்துச் சுடப்பட்டது. கதிரைவேல் சுடச் சுடகும் பொன் போல் மிளிர்ந்தது. எதிர்ப் பக்கம் ஆற்றாத பாசுபதாஸ்திரத்திற் கைவைத்தது.

அப்பால் நிகழ்ச்சியைத் திரு. வி. க. பிள்ளைவருமாறு வரை கின்றூர், கதிரைவேற்பிள்ளை சரித்திரத்தில்.

திரு. வி. க. எழுத்து வருமாறு:

வழக்கு,

மருட்பா வழக்கில் இருபத்தேழு (27) விடயங்கள் பொய்யாக வரையப்பட்டுள்ளன என்று 1904ஆம் ஆண்டு ஜமென் மாதம் சென்னை டவுன் பொலிஸ் கோட்டில் இராமலிங்க பிள்ளை தமையன் தனயராய வடிவேற்பிள்ளை அவர்களால் வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது. காலன்டர் நம்பர் 24533, 1904. சென்னை ஹெகோர்ட் வாசால் நியாயதுரந்தர சிங்கங்கள் ஆகிய பிரமழீ வி. விசுவநாத சாஸ்திரியார், B. A., B. L. அவர்களும் பிரமழீ சாமராவ் B. A., B. L., அவர்களும் கலியில் திருமுறையின் உண்மையை வலியுறுத்த வந்த பெருந் தகைக்காக வாதிப்பான் நீதிபதி முன்னர் நின்று 27 விடயங்களுள் 20 விடயங்கள் இராமலிங்கர் பாக்களில் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்குவதைக் காட்டினார்கள். எஞ்சிய ஏழும் போலி அருட்பா மறுப்பு, குதர்க்க ஆரணிய நாசமா பரச கண்டனம், இராமலிங்கம் படிந்திருமுக்கம், முக்குண வயத்தான் முறை மறந்து அறைதல், தத்துவ போதினி, தத்துவவிவேசினி தத்துவவிசாரணி, தினவர்த்த மாணி, சுகிர்த வசனி, ஞானபாநு, நேற்றில் பப்ளிக் ஒப்பினியன், அற்புதப் பத்திரிகை, வர்த்தமான விமர்சனி, திராவிடப் பிரகாசிகை, பாவல சரித்திரதீபம் முதலிய புத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் விளம்பரங்களையும் கொண்டும் வடதிரூர் மேட்டுக் குப்பத்திற்குச் சென்று இராமலிங்கர் செய்கைகளை நேரில் கண்ட சீரியர்களைக் கொண்டும் நிருபிக்கப்பட்டன. அவ் வழக்கைச் சுமார் ஆறுமாத காலம் விசாரித்த நீதிபதி கணம் அஜீஜாடின் சாய்பு பற்றார் அவர்கள் 1904ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 21ஆம் தேதி ஆகிய கார்த்திகைச் சோமவார புண்ணியத் தினத்தன்று தள்ளிவிட்டனர்.

சாட்சிகளின் தகைமை:

இவ் வழக்கில் சாட்சியஞ் சொன்ன முக்கியஸ்தர்கள் மூவர். ஒருவர் மகாமகோபாத்தியாய் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர். மற்றையவர் காசிவாசி செந்திநாதையர். இருவரும் முறையே தமிழக்கும் சமயத்துக்கும் பிரதிநிதி கள் என்று கொண்டாடப்படுபவர்கள். சாட்சியஞ் சொன்ன முன்றுவது மனிதர் திரு. வி. க. அத் தினம் திரு. வி. க. உயர்தர ஆங்கில பரிட்சைக்குச் சமுகஞ்செய்ய வேண்டிய தினம். திரு. வி. க. அதனை உதற்சிட்டுத் தங் குருநாதனைத் தொடர்ந்து சென்று சாட்சியஞ் சொன்னார்.

அப்பீலிலும் வெற்றி:

வழக்குத் தள்ளப்பட்டதும் எதிர்ப் பக்கத்துக்கு வேகம் அதிகரித்தது. அப்பீல் எடுத்தார்கள். அது பற்றித் திரு. வி. க. சொல்லுவது பின்வருமாறு:

இணையிலாப் புலவர்பெருமான் ஈழநாட்டில் வாழுங்கால் வடிவேல்பிள்ளை பொலிஸ் நியாயாதிபதி புகன்ற தீர்ப் புப் பிழை உள்ளது என்று சென்னை ஹெகோர்ட்டில் அப்பீல் எடுத்தனர். அதனைப் பத்திரிகைகளாலும் கெழுத்தை நண்பர்கள் விடுத்த கடிதங்களாலும் அறிந்து சென்னை சேர உண்ணினர். திமிரென்று சிசாரனை தொடங்கினர். அரசாங்கத்து நியாயாதிபதிகளாய் கணம் பெண்சன் துரை அவர்களும் கனம் மூர்துரை அவர்களும் வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த சபையார் பிரமழீ வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர் அவர்களையும் பிரமழீ விஸ்வநாத சாத்திரியார் அவர்களையும் கொண்டு வாதிக்க, சென்னை பொலிஸ் கோர்ட் தீர்மானம் குற்றம் அற்றது என்று (21-11-1905) வழக்கைத் தள்ளிவிட்டனர் நிதிபதிகள். சபையார் உடனே தம் சபாநாயகர்க்குத் தந்தி அடித்தனர்.

அபிப்பி ராயம்:

இவ் இரண்டாம் முறை வெற்றியைக் கேட்ட ஏதம் இலார் 'கதிரைவேல் காட்டில் இருந்தால் என்னை? நாட்டில் இருந்தால் என்னை? வீட்டில் இருந்தால் என்னை? இவ் வழக்கிற்கு அவர் ஒரு முள்ளிலைச் சுட்டே அன்றி மூலகாரணர் அல்லர்; முழுமுதற் பொருளே இவ் வழக்கிற்குப் பிரதிவாதி, என்று உள் எழும் காதல் மீதிட்டால் மொழிந்தனர்.

கதிரைவேல் வரவும் விளைவும்:

ஷஹ்கோர்ட்டிலும் வெற்றி பெற்றதை அறிந்த கொற்றவர் சமயாசாரிய சுவாமிகள் திருவருளை உண்ணி உண்ணி ஆண்த உருவர் ஆயினர். சென்னைச் சிவன் அடியார்களைக் காணப் பேர் அவாக்கொண்டு ஈழநாடு விடுத்துத் திருவாவடுதுறை அடைந்து விடையவனை வணங்கித் திரும்புகையில் ஸ்ரீ பண்டார சந்திதிகள் விழைந்தபடி 'சந்தான பரம்பரை' என்னும் அரிய விடயத்தை உபநியாசித்துப் பரிசுப் பெற்று சிதம்பரம் அடைந்து சின்னாள் பல்பிள்ளைச் சிற்றறியினர்கள் உய்வான், கற்றைச் சடை அசையக் கால் தூக்கிக் கருணை நடனஞ்சு செய்யும் பெருவாழ்வைக் கண்டு தரிசித்துப் பல் முறை வணங்கிச் சென்னை நண்ணினர். பானுவைக் கண்ட பங்கயம்போல பண்ணிரு திருமுறைச் சபையினர் முதலியோர் முகங்கள் மலர்ந்தன.

இங்கே சிந்தனைக்குரிய பிரச்சினைகள் இரண்டு:

முதலாவது இராமவிங்கரின் தமையனரும் வழக்காளியின் தந்தையும் ஆகிய சபாபதிப்பிள்ளை எழுதிய புத்தகம். அதன் பெயர் 'இராமவிங்கம் படிற்றெழுக்கம்'. இது கதிரைவெறி பிள்ளை குற்றங்களை நிருபித்தற்கு அனைத்து பிரசுரங்களுள் ஒன்று. இப் புத்தகம் என்ன சொல்லும் என்று அதன் பெயர் கொண்டே ஊகிக்கவேண்டியது.

இரண்டாவது நாவலர் கூற்று :

சுக்கிலஸு (1869) ஆணி உத்தர தரிசன தினத்திலே, சிதம்பரத்துப் பேரம்பலத்திலே, வெகுசனக் கூட்டத்திலே, சுவாயி சந்திதானத்திலே, சைவப்பிரசாரகரை அவதூரூபப் பேசிய இராமலிங்கம்பிள்ளை, அடுத்த, மார்கழித் திருவா திரைத் தரிசன தினத்திலே, மஞ்சக்குப்பக் கோர்ட்டிலே, வெகுசனக் கூட்டத்திலே, நியாயாதிபதி எதிரே தாம் சைவப் பிரசாரகரை அவதூரூப ஒரு சிறிதும் பேசவில்லையென்று மறுத்து, எல்லாராலும் நகைக்கப்பட்டது அவ் வழக்குப் புத்தகம் பேசும் என்பது.

வழக்குகள் இரண்டு:

ஒன்று நாவலர் இராமலிங்கம் மீது வைத்தது.

மற்றையது கதிரைவேற்பிள்ளை மீது இராமலிங்கரின் தமையனார் புதல்வர் வைத்தது. வழக்குகளின் இடைவெளிக் காலம் முப்பத்தைந்து வருஷம்.

ஆராயவேண்டியவை:

1. நாவலர் வழக்கில் மஞ்சக்குப்பக் கோர்ட்டு வழக்குப் புத்தகம் பேசுவது என்னவாயிருக்கும்?
2. கதிரைவேற்பிள்ளை நிருபித்த இருபத்தேழு குற்றங்கள் எவை?

இவற்றைச் சிந்திப்பாரில்லை. வெறும் அபிமானக் கற்பணைகள் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாய் வளர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

செந்தயிழ்க் களஞ்சியம்

கட்டுரைகளின் காலக்கிரம வரிசை

1. அலடினில் வராத மந்திரவாதி
தேசிகர் நினைவு மலர் — 1942
2. புலமை
• கொழும்பில் நிசழ்த்திய பேச்சின் சுருக்கம் 3-7-1948
3. இலக்கியம்
கொழும்பில் நிசழ்த்திய பேச்சின் சுருக்கம் 4-7-1948
4. தமிழ் நுதலியது களவு,
களவியல் நுதலியது தமிழ்
தமிழ் விழாப் பேச்சின் சாரம்
தினகரன் 13-5-1951
5. உண்மைக் கல்வி
பேச்சுக் கட்டுரை 1952
6. அன்பொடு புணர்ந்த காமக்கூட்டம்
பேச்சுக் கட்டுரை 1953
7. சேமநிதி
ஸ்ரீலங்கா — 1953, சித்திரை

8. தர்மத்தின் நுண்ணமைகள் உணர்த்தும்
தவகதைகள்

தினகரன் 27-3-1955

9. கம்பனுல் கலை செய்யப்பட்டுள்ள
புணரின் என்ற அமிர்தத்துளி

தினகரன் 3-4-1955

10. இணங்கினர் அறிவிலர் எனினும்
கணங்கொள்கை நுழையோர் கடன்மை
தினகரன் 10-4-1955

11. திருவருள் கைவந்த அடியார்கள் வரலாறு
உரைக்கும் புராணமே சிவகதை
தினகரன் 17-4-1955

12. தர்மத்தின் தத்துவத்தை உணர்ந்த எமதூதன்
தினகரன் 29-5-1955

13. கீதையின் உதயம்
ஆத்மஸோதி மலர் 1963

14. இலக்கிய உலகில் ஒப்புமைக் கூட்டம்
தினகரன் 14-1-1964

15. நாரதர்
சமுநாடு 25-1-1967

16. பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணி
சீவகசிந்தாமணி

தினகரன் 5-8-1967

17. சீவக சிந்தாமணியை விழுங்கிவிட்டது
கம்பன் கவிதை

தினகரன் 13-8-1967

18. 1868ஆம் ஆண்டில் தமக்கு இணையில்லாத
நாவலர்

தினகரன் 11-11-1968

19. திரு. வி. கவியாணசுந்தர முதலியாரும்
அவர்தம் ஆசிரியரும் I

தினகரன் 14-4-1970

மருட்பா மறுப்பில் 27 குற்றம்,
கதிரவேற்பிள்ளைமிது வழக்கு II

தினகரன் 12-6-1970

20. பண்ணிசையும் இராகமும்
தினகரன் 10-8-1974

21. பழந் தமிழர் வாழ்க்கையும் தமிழும்
தினகரன் 13-8-1978

22. கவலையின்றி வாழ இவ்வுலகில் ஒரேவழி தவம்
வீரகேசரி 17-8-1978

23. ஞானப்பிரகாசர்

கோயில் (சிதம்பரம்) குடமுழுக்கு விழா மலர் 1979

24. இலங்கையிற் பிறந்த சீதையை,

• ஸ்ரீராமன் திருமணங்கு செய்தான்

தினகரன் 5-11-1980

25. எமது சொந்த அநுபவம்

தினகரன் 9-11-1980

26. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களில்

என் இந்தத் துவேஷம்

தினகரன் 5-7-1981

27. இலக்கணக் கொட்டர்

விரகேசரி 24-6-1984

னரும் பேராதரவு நல்கினார்கள்.
ான்ற முயற்சிகளுக்கு அவரது பூரண
பது எமது நம்பிக்கை.

சொக்கலிங்கம் அவர்களும் பண்டிதர்
அவர்களும் நூலை அச்சிடும் விஷயங்
ாக இருந்தார்கள். பண்டிதர் ஜயா
காண்ட இவர்கள் இருவரும் என்றும்

சுக்கப் பிரதிகளைக் கையெழுத்துப் பிரதி
வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்து உதவி
பால் அதிபர் உரும்பராய் திரு. மு.
கள். பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்
ாயுதவி வருபவர்கள் அவர்கள்.

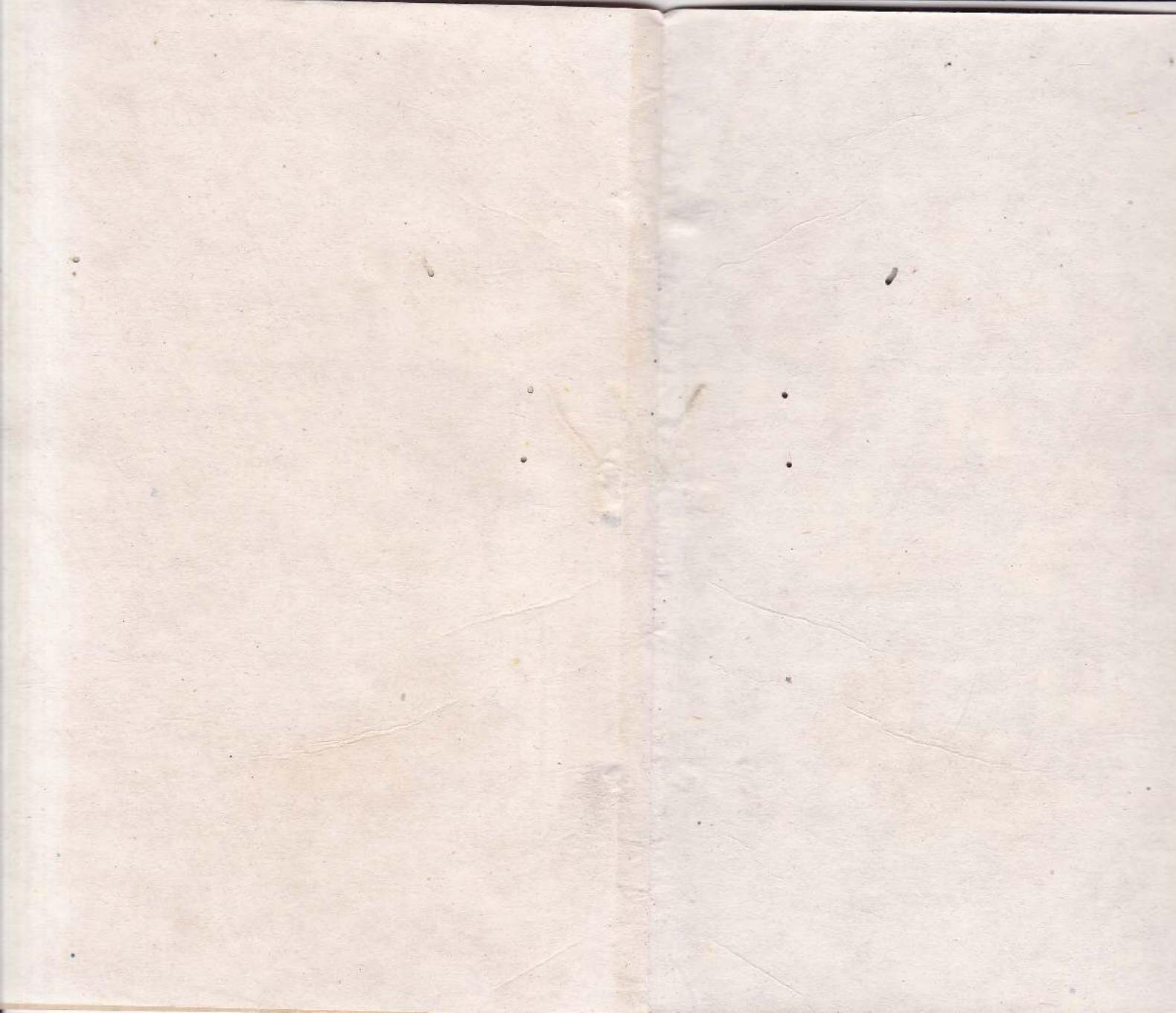
மெச்ச புகழ் பெற்றவர்கள் சண்னுகம்
னீர். குறித்த ஸ்தாபனத்தினர்
களது எழுத்துக்கள் யாவும் நூல்
மன்ற விருப்பம் நிறைய உள்ளவர்கள்.
சந்து உழைப்பவர்கள். அவர்களது
பட்டினை இந்நால் மூலம் அன்பர்கள்
அச்சமைப்பு முதல்வர் திரு. செ.
களது சேவை நன்றி கூறுதலில்

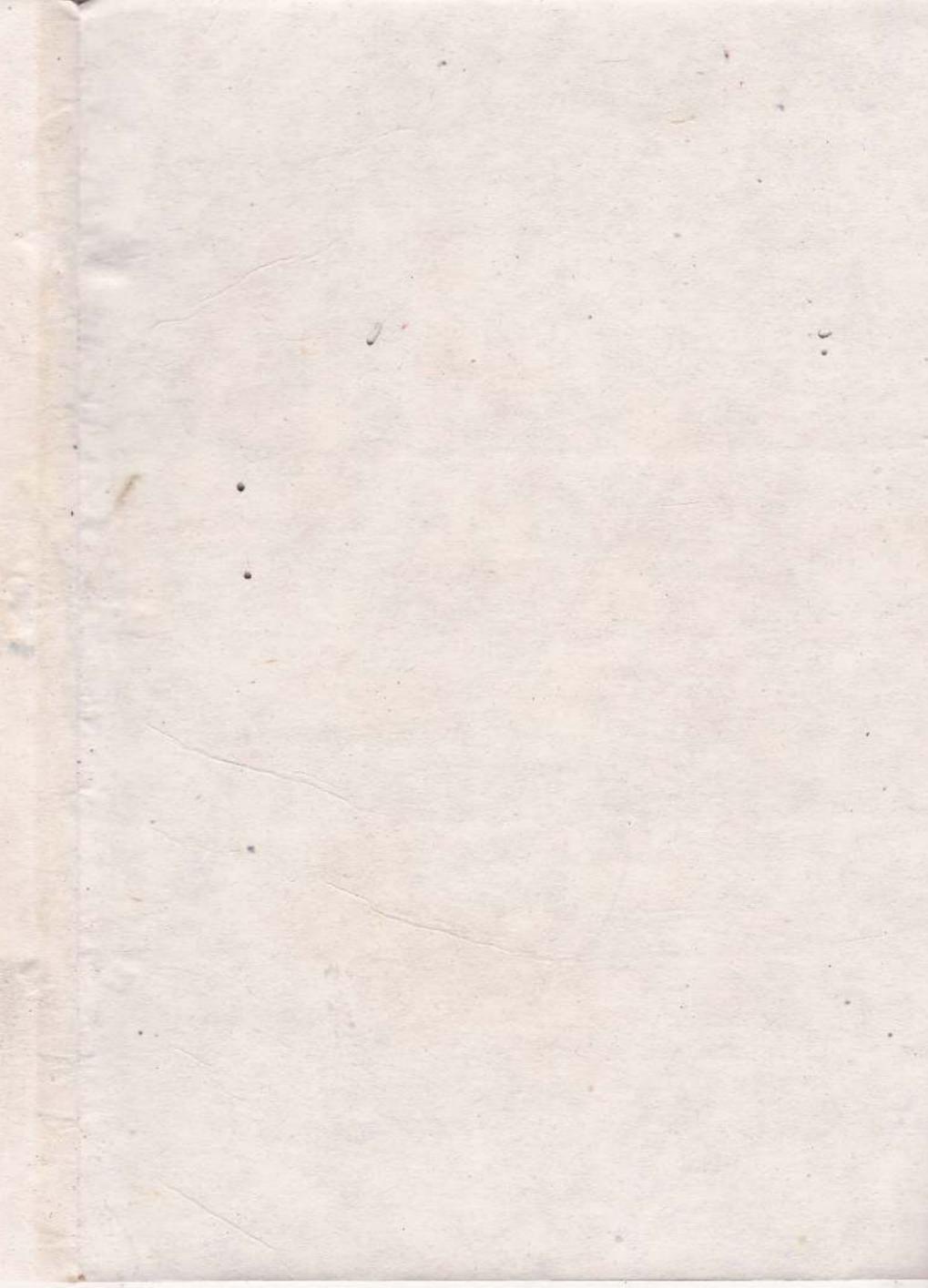
ார்பில் அவரது நூல்களைக் கடந்த
போது அவர்களது உளம் நிறைந்த
க்குக் கிடைத்தது. தாம் இல்லாத
ாரியங்கள் இங்கு தொடர்ந்து நடை
ம் அவர்களுக்கு இருந்தது. பண்டிதர்
உலகில் இருந்து இப்பொழுது ஆசி

அ. பஞ்சாட்சம்

காரியதரிசி

ண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை

இலக்கிய கலாநிதி
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்
எழுதியவை

வெளிவந்தவை

1. கண்ணகி தோத்திரம்
2. கதிர்காம வேலவன் பவனிவருகிறுன்
3. இலக்கியவழி (வரதர் வெளியீடு)
4. சைவ நற்சிந்தனைகள்
5. பாரத நவமணிகள்
6. கந்தபுராண கலாசாரம்
7. கந்தபுராண போதனை
8. சிவராத்திரியிற் சிந்திக்கத் தக்கவைகள்
9. இருவர் யாத்திரிகர்
10. சமயக் கட்டுரைகள்
11. இலக்கியவழி (திருத்தப் பதிப்பு)
12. கம்பராமாயணக் காட்சி (கலிந்யக் கட்டுரை)
13. கந்தபுராணம், தக்காண்டம் உரை
14. நாவலர்
15. சிந்தனைச் செல்வம்
16. நாவலரும் கோயிலும்
17. சிந்தனைக் களஞ்சியம்
18. கோயில்
19. ஆறுமுகநாவலர்
20. கம்பராமாயணக் காட்சிகள்
21. அன்பினாந்தினை
22. அத்வைத சிந்தனை
23. செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்

திருமகள் அழுத்தகம், சன்னகம்